XIV. évfolyam 51. szám. 1958. december 18.

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

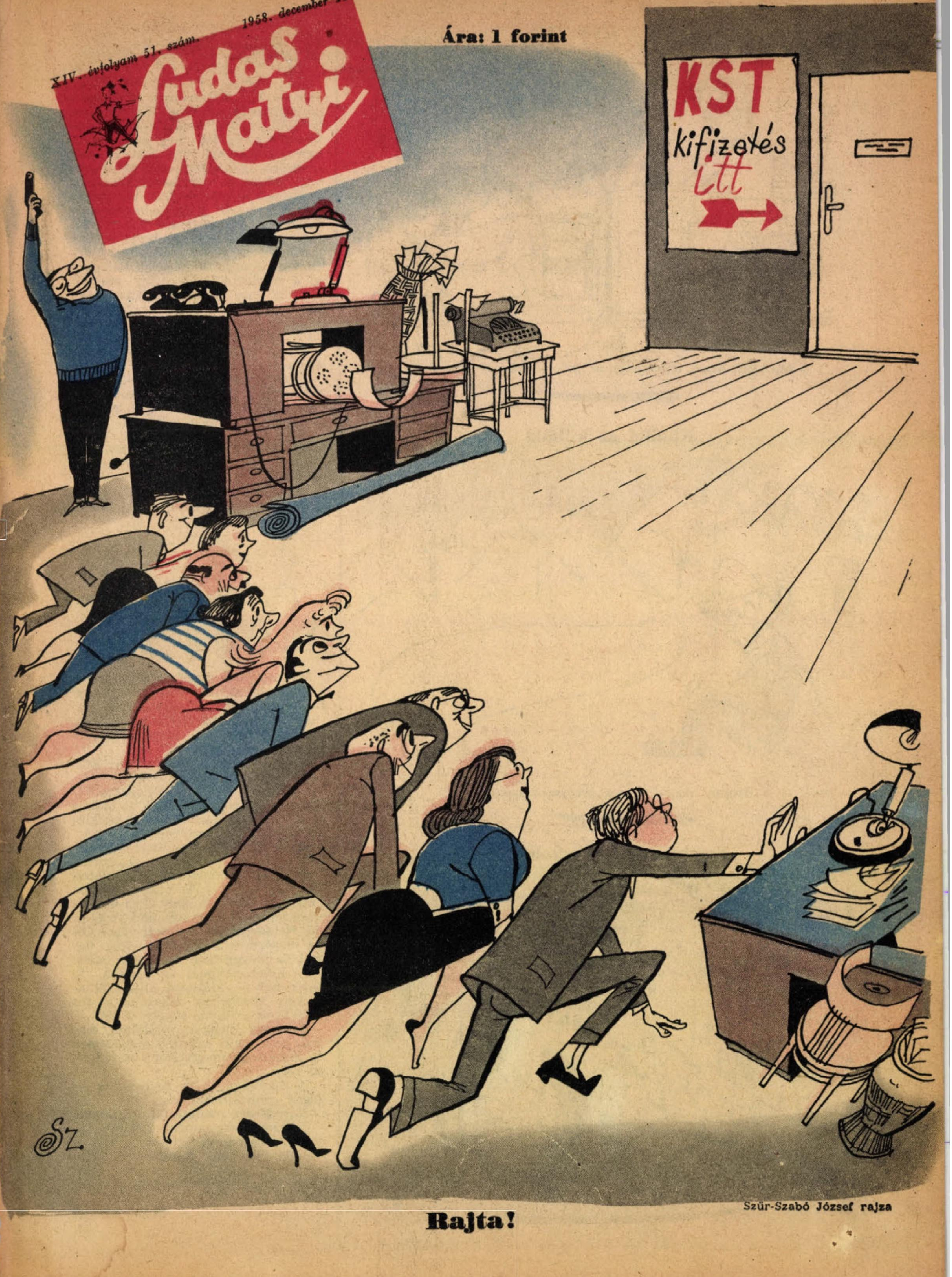
KST
kifizetés
itt

Szűr-Szabó József rajza

Rajta!

ÜGYES SZERVEZŐ

Gerő Sándor rajza

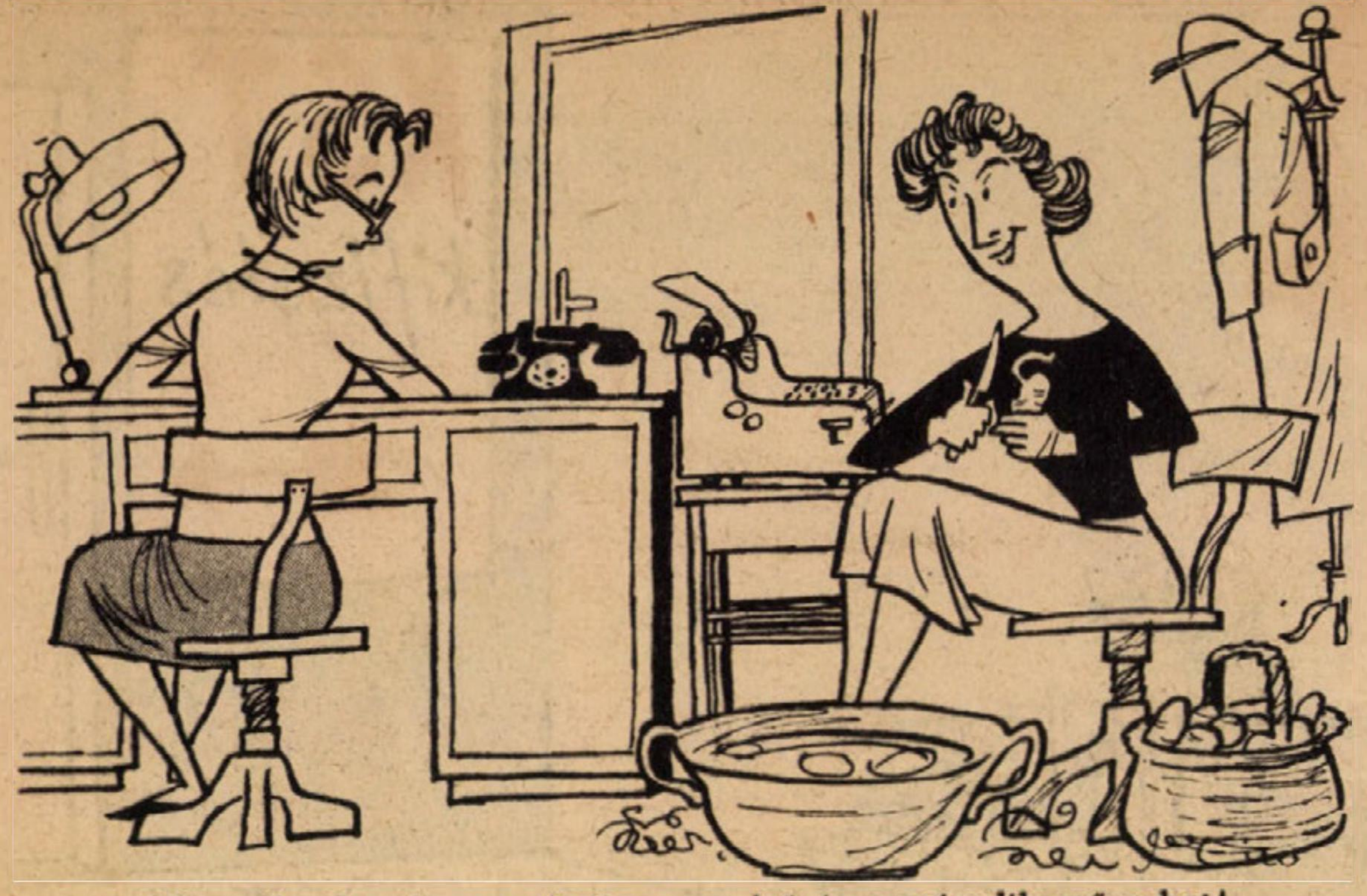

– Mit szólsz hozzá, egyesítettem az első és a második műszakot!

Külföld az külföld

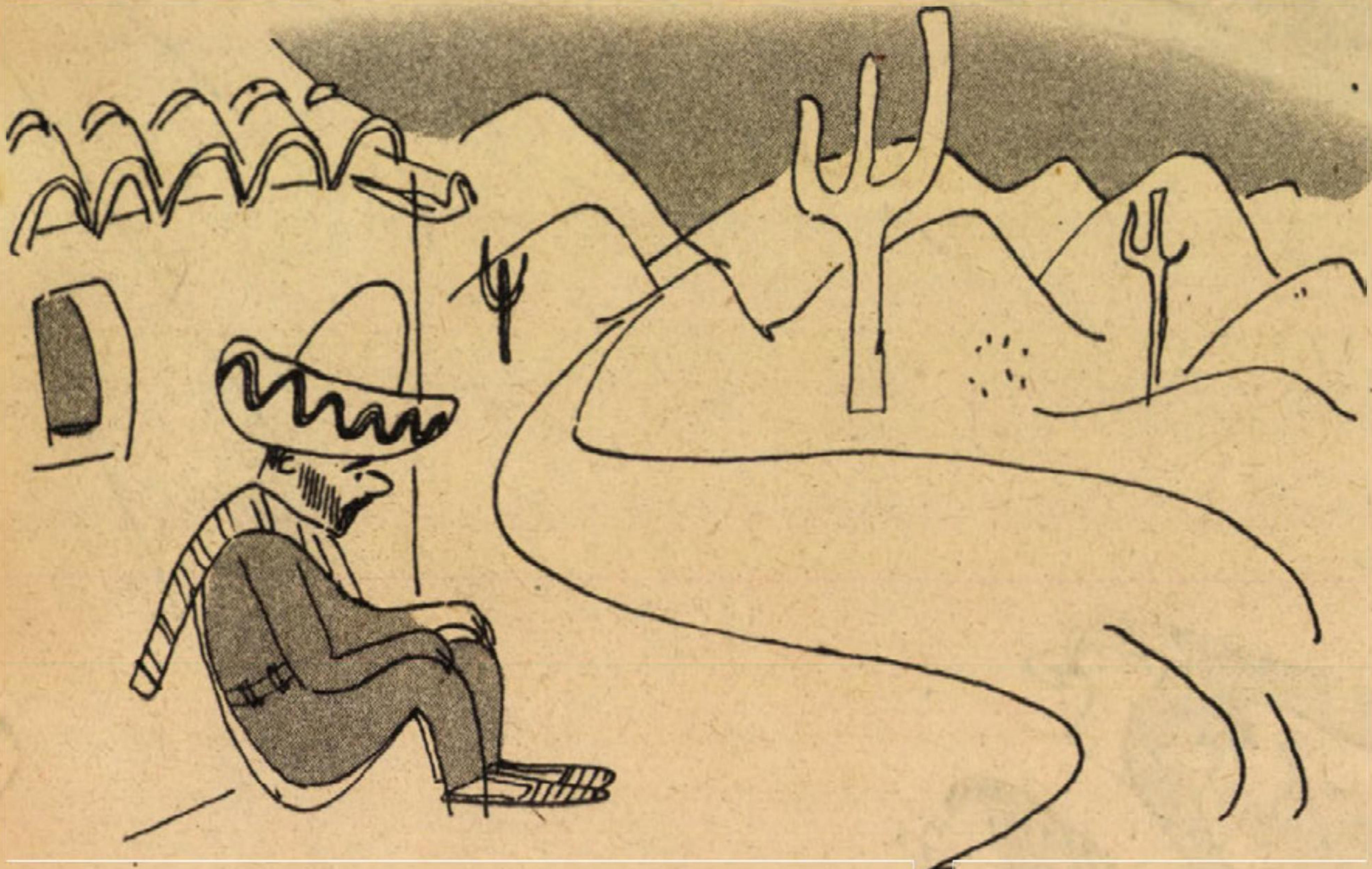

– Hogyan lehetne magyar gyógyszert szerezni? : : :

Verébszezónban elkelne...

Toncz Tibor rajza

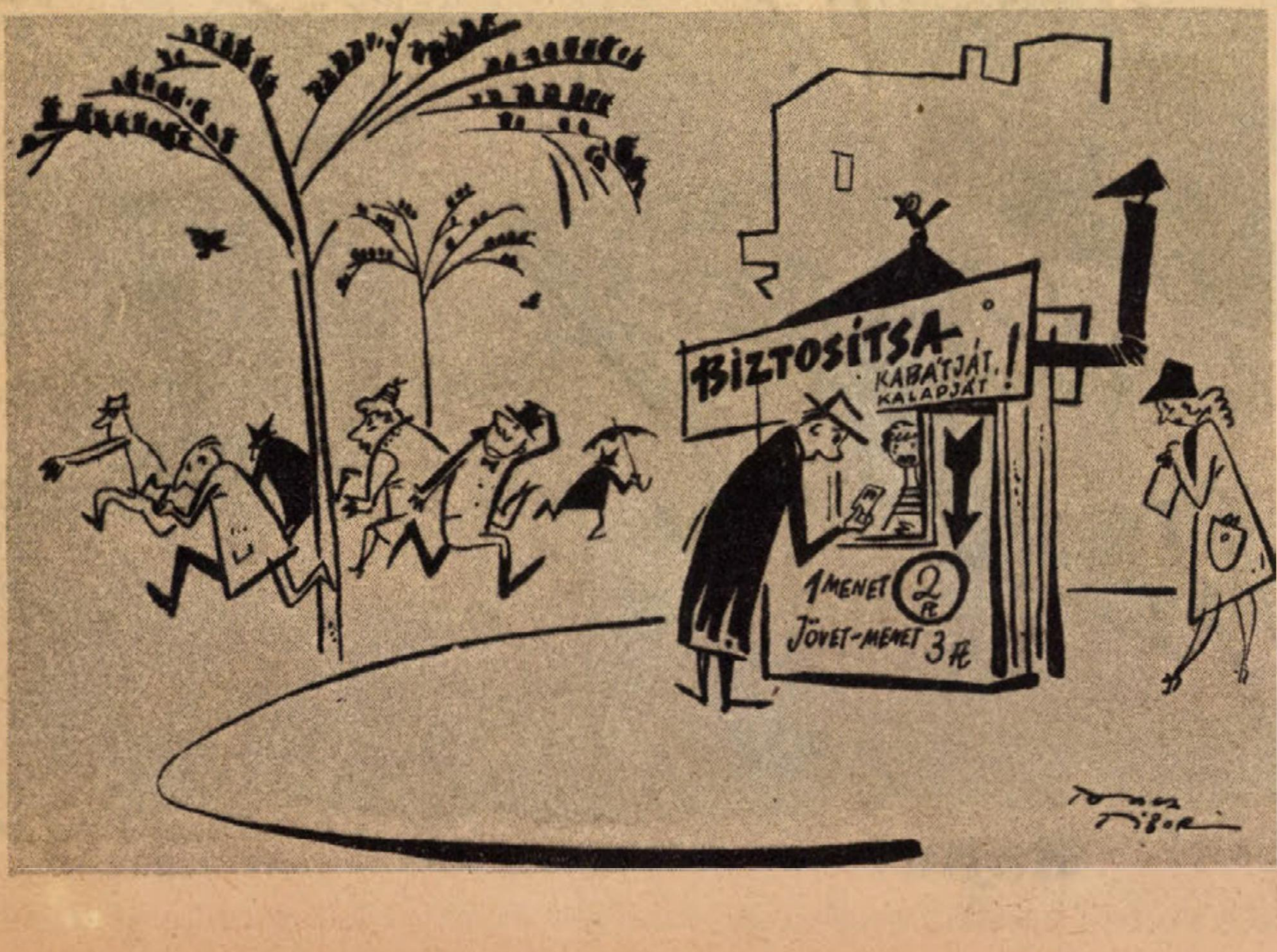

Eszményi Szerelem

Már legenda a vállalatnál Tihamér és Olga költeménybe kívánkozó patyolattiszta szerelme. Tihamér széles vállú atléta, Olga törékeny, szemérmes virágszál, még az isten is egymásnak teremtette őket. A hűségpróba útját mindketten sikeresen végigjárták. A vállalatnál két apró incidensükre emlékeznek, mindkettő azonban csupán gyerekes meggondolatlanság volt. Egyszer Tihamértól randevút kért egy ifjú hölgy a bérelszámolóból, a fiú elfelejtette ezt Olgának megemlíteni. Olga kikaparta a randevút kérő hölgy szemét. Egyszer meg Olga felejtette apró, bársonyos kezét kissé hosszasabban az üzemi bálon egy fiú kezében. A fiút Tihamér felpofozta, majd lerúgta a hatodik emeletről a lépcsőházba.

Évek óta tart már e két ifjú egymás iránti bájos vonzalma. Hűségük, állhatatosságuk még a legridegebb lelkűeket is meghatotta.

Nemrég azonban majdnem tragikus esemény történt. Egyik este, amikor nem találkoztak, Tihamér meglátta Olgát taxiban egy kövér férfival, s a kövér férfi igen határozottan átölelte és rendkívül kitartóan csókolgatta Olgát.

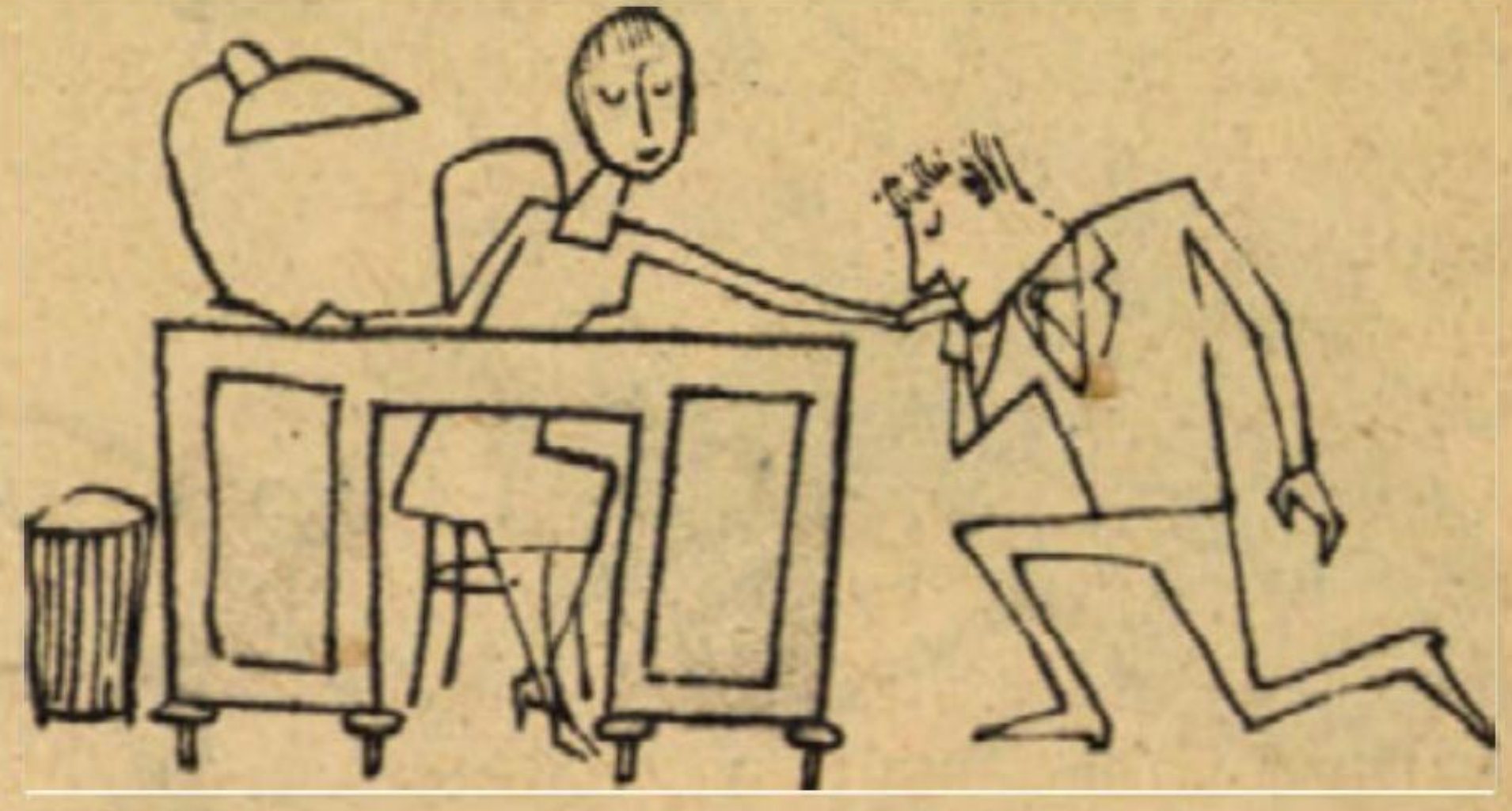

Másnap jóval munkakezdés előtt a kialvatlan, karikás szemű Tihamér fel és alá járkált a vállalat bejárata előtt, s legjobb barátjának el is sírta bánatát: összetört élete, Olga is olyan, mint a többi nő.

— Biztos, hogy őt láttad? — próbálta megnyugtatni a jó barát.

— Sajnos, biztos — sóhajtotta Tihamér. — Ezt a drágának és makulátlannak hitt aljas női arcot senkiével sem lehet összetéveszteni.

A jó baráttól értesültek a kollégák is a szomorú hírről és izgatottan tárgyalták a meglepő fordulatot. Sőt, elhangzott epés megjegyzés is: „Megmondtam én, hogy Olga megéri a pénzét" — mondta egy idős kartársnő. Néhányperces késéssel végre Olga megérkezett. Tihamér eléje ugrott és fenyegetően felemelte öklét:

— Kivel taxiztál az éjszaka, te ledér nő? — kiáltotta. Olga felkacagott, gyengéden átkarolta a fiú nyakát és a fülébe súgott valamit.

Tihamér megkönnyebbülten felsóhajtott, majd letérdelt a flaszterre és alázatosan megcsókolta szerelmese kezét.

— Te drága : : : Te tiszta : : : és én téged gyanúsítottalak!

Karonfogva mentek fel az irodába.

Néhány perc múlva Tihamér jó barátja révén végigfutott a hír a vállalatnál, hogy Tihamér és Olga szerelmét nem érte szenny, mert Olga tegnap este a taxiban a férjével ült.

Ordas Nándor

Divattanácsadó férfiaknak

Unalmasan öltözködünk mi, férfiak.

Csak a kabát hossza, a nadrág, a váll, a kihajtó és a felhajtóka szélessége változik. Továbbá lehet az öltöny egysoros és kétsoros, egygombos, kétgombos és háromgombos.

Pedig milyen szép lenne egy térdig érő, hátulgombolós zakó, huszonhét gombbal, abból tizennégy lenne a vállunkon és hét a hátunk közepén. Ebben már volna valami fantázia.

Miről álmodom még? Földig érő zakóról, zsebben hordható kihajtókkal. Ehhez a kabáthoz vagy nem hordanánk nadrágot, vagy hosszú pórázon húznánk magunk után. Aztán gyakran előfordul álmaimban a fülig érő nadrág, amelyhez a kalap is hozzá van varrva. Rendkívül előnyös viselet. Nagy szélviharnak kellene lenni ahhoz, hogy a kalap nadrágostul együtt lerepüljön a fejünkről.

De tudok egy még praktikusabb dolgot is, az óriás-zakót, tizennégy kabátujjal, hét fitestvér részére. Sátornak is igen alkalmatos. Istenem, micsoda ugrásszerű változást jelentene, ha ezentúl a kezünkön járnánk és a lábunkra vennénk fel a zakót, térdben svájfolva (bokára kötött csokornyakkendőket viselnénk hozzá) és a kezünkre húznánk a nadrágot. Ez esetben a sliccen keresztül vennénk lélegzetet.

Végezetül még egy férfidivat-javaslat. Ha négykézlábra ereszkednénk, farkasbőrből vagy báránybőrből csináltathatnánk magunknak egybeszabott, testhez simuló nadrágkabátot vagy kabátnadrágot. Ebben a ruhában, a legjobb, a legelőkelőbb erdőkben és mezőkön is nyugodtan megjelenhetnénk.

Satöbbi, satöbbi.

(m—s)

Már mindenki unja...

Erdei Sándor rajza

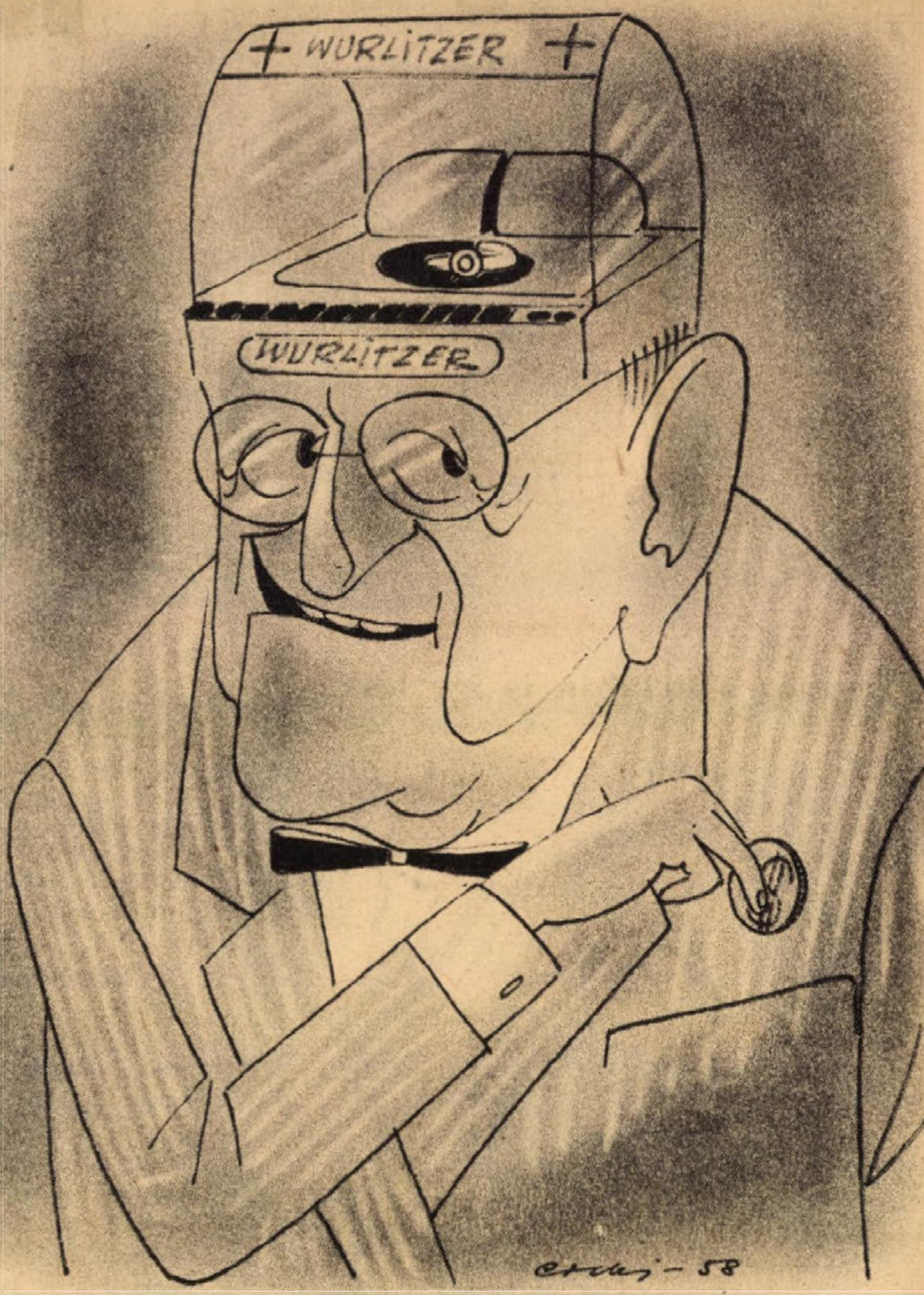

Dulles: Felteszem a 17-es számú szovjet-ellenes lemezemet . . .

Betlehemesek

Szegő Gizi rajza

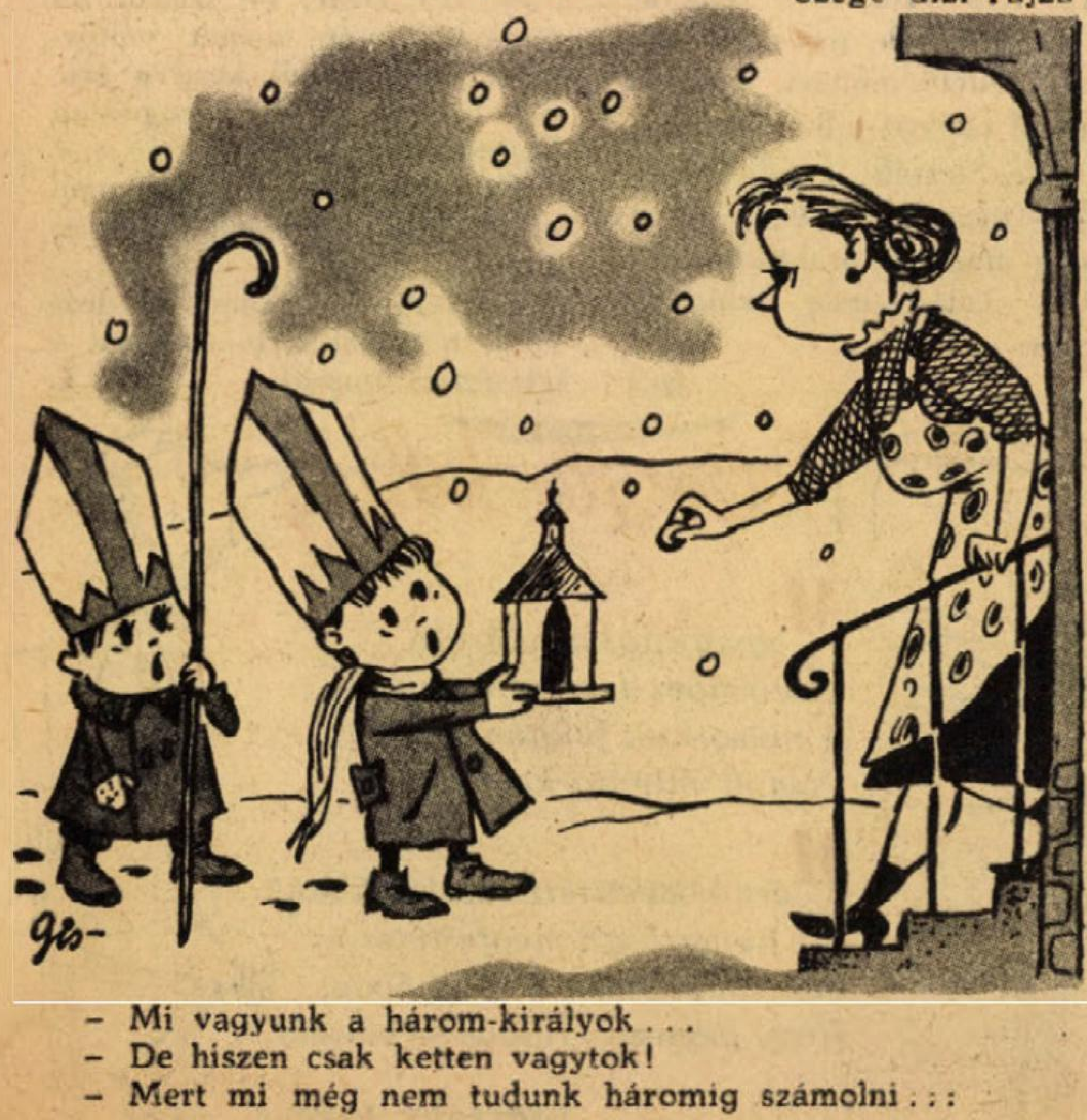

– Mi vagyunk a három-királyok . . .
– De hiszen csak ketten vagytok!
– Mert mi még nem tudunk háromig számolni . . .

ÜNNEPI ÓDA
társbérlőmhöz

Most, hogy eljött megint karácsony,
És dér csillog minden jégvirágon:
Semmit se vegyen nekem, könyörgöm,
Semmit, de semmit az égvilágon . . . !
Ne vegyen nekem még szivarkát sem!
És öngyújtót se, zoknit, se tárcát!
Kölnit, szappant, se borotvapengét,
Sem ólomkristályból hamutálcát . . . !

Lepjen meg engem mindössze azzal,
(bár égne Önben izzón e szándék!)
Hogy elutazik az ünnepekre . . . !
Higyje el, nincs annál szebb ajándék!

Szilágyi György

Pongyola-revü este 11 órakor

Gerő Sándor rajza

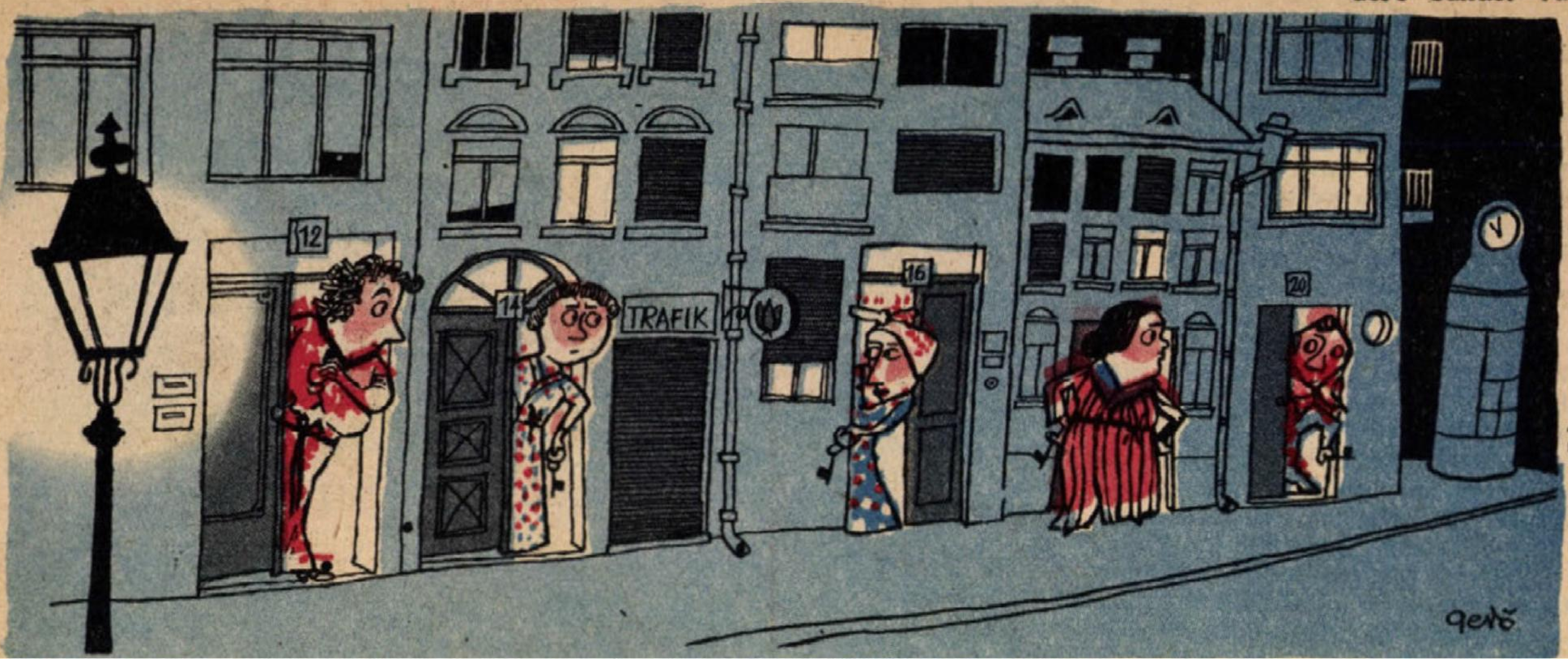

– Bezárt már a szomszéd házfelügyelő?

Ez még a holdban is így lesz!

Szűr-Szabó József rajza

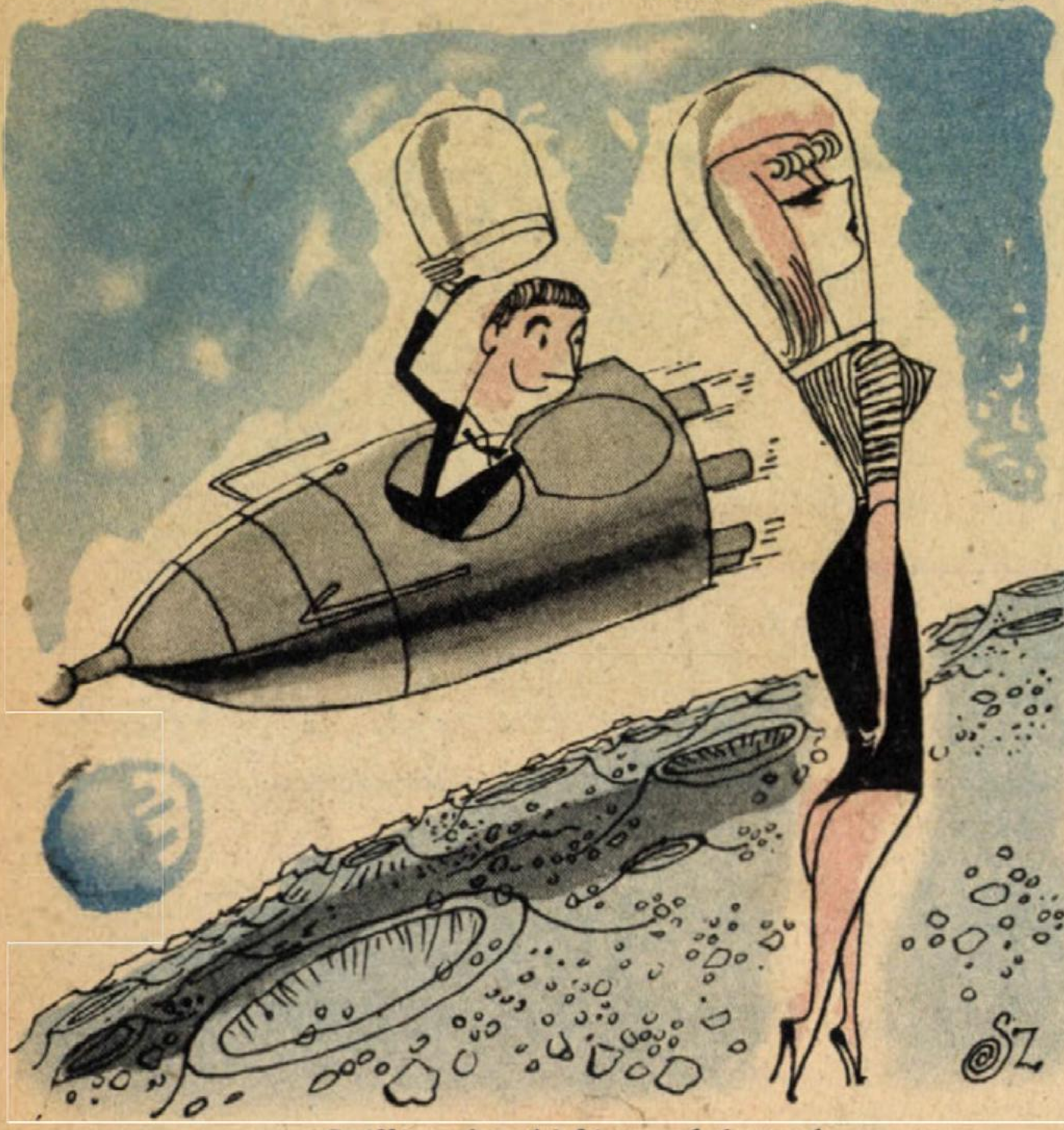

– Szálljon be, kislány, elviszem!

Már látta egyszer

Várnai György rajza

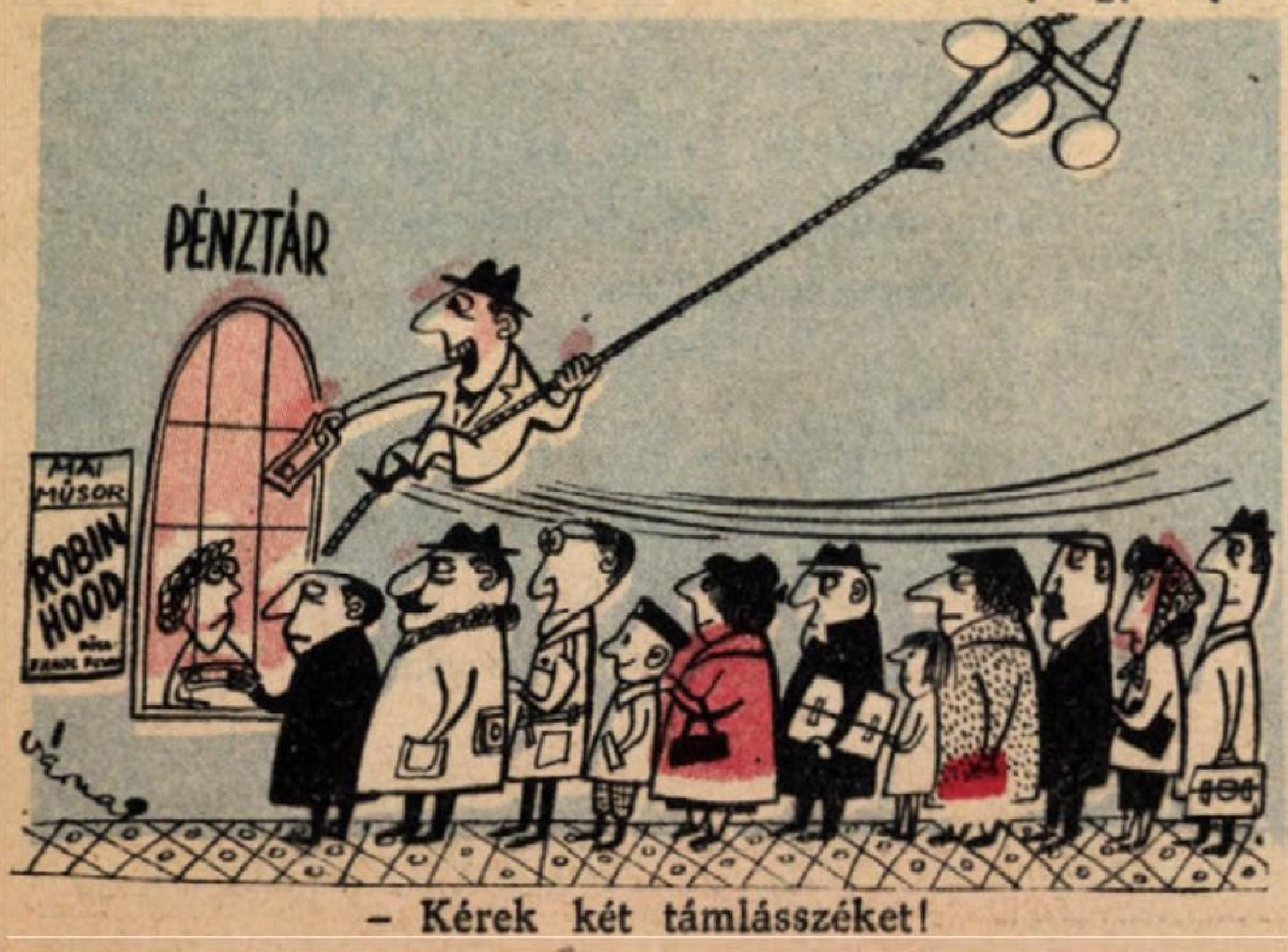

– Kérek két támlásszéket!

Szép kis biztatás...

A vevő ceruzát vásárolt és szeme megakadt egy sárgafedelű 1959-es naptáron. Az eladó nyomban lecsapott a vásárlóra és megkérdezte:

– Parancsol egy zsebnaptárt is?

– Köszönöm, most nem kérek.

– Pedig gyönyörű naptáraink vannak – biztatta a buzgó ápiszos –, árusítunk egészen pici, mellényzsebbe valót, azonkívül papír, vászon, műanyag, sőt valódi bőrkötésest is. Ezenkívül levéltárcával kombinált 1959-es naptárunk is van.

– Köszönöm, majd máskor.

– Csak azért ajánlom, mert most a legnagyobb a választék.

Az eladó ezeknél a szavaknál a vevő felé nyújtotta azt a sárgafedelű naptárt, amelyet az illető először pillantott meg.

– Ne tessék gondolkozni, tessék megvenni! Egy ilyen naptár nagyon praktikus dolog... Talán még szüksége lehet rá...

(p.)

Nem megyek Angliába!

A *Magyar Nemzet*ben olvasom: „Sir Reginald Manningham-Buller angol főállamügyész nem volt hajlandó megváltoztatni az angol válási törvényt, hogy az lehetővé tegye a házasságok felbontását, ha az egyik fél nemet változtat."

Életemben sokszor örültem már annak, hogy magyarnak és nem angolnak születtem (utoljára az emlékezetes 6:3-as futballcsata alkalmával), de ilyen hálát még sohasem éreztem jó szüleim iránt, amiért a ködös Albion helyett, a havas zempléni hegyek között szövetkeztek világrajövetelem érdekében.

Hogyis ne! Még elgondolni is szörnyű, hogy én most angol férj és családapa vagyok, akinek neje egy szép napon bejelenti:

– My Dear, ne izgasd fel magad, de én nemet változtattam, holnaptól kezdve Mabel helyett hívjál nyugodtan Ernest-nek.

És én, mint jólnevelt angol gentleman, erre meghajolok és kezet csókolok.

– Nem tesz semmit, drágám, te azért természetesen a feleségem maradsz.

V. I.

Televízió-talány

Megszakította adásait
Televízióm tegnap este,
A műsornak folytonosságát
Valami mindig kettényeste.

Mért közvetített részletekben?
Ezt hamarosan megfejtettem:
Tán megtudták a stúdióban,
Hogy gépemet részletre vettem.

Hidvéghy Ferenc

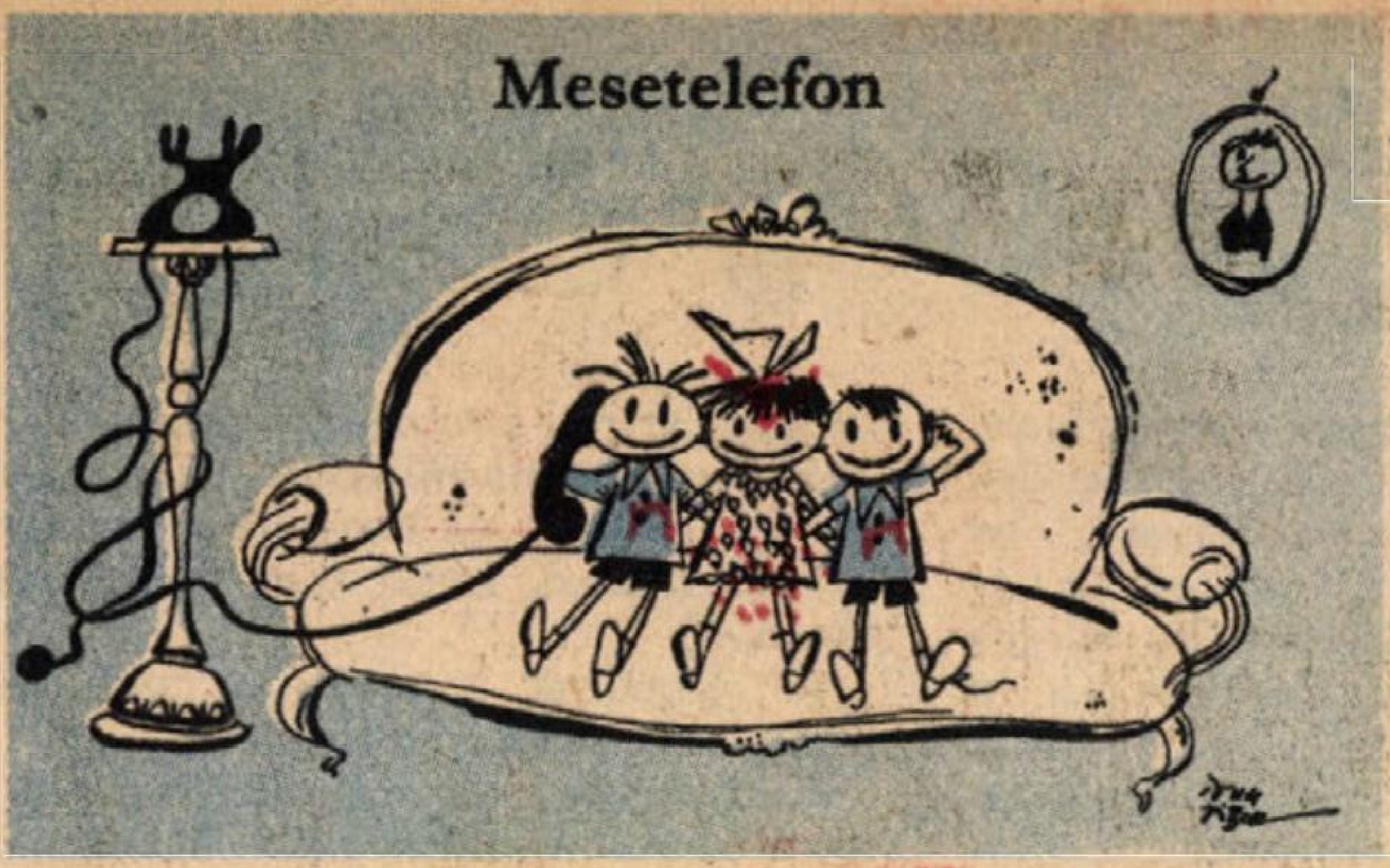
Mesetelefon

„Legfelsőbb" kitüntetés

Amikor Ottó „trónörökös" még nem álmodott osztrák köztársasági állampolgárságról, hanem Amerikában Mister Habsburg néven az olajszakmában tevékenykedett, egy ambiciózus newyorki magyar filmes estélyt rendezett a tiszteletére. Sokan megjelentek az összejövetelen, sokan pedig eldobták a császári címerrel díszített fekete-sárga meghívót.

Az estélyen „Őfelségét" a Metro-filmgyártól kölcsönzött trónszékbe ültették. Harsonaszóra kezdődött a cercle, amelynek során Mr. Habsburg a legnagyobb nyugalommal osztogatta egy nemlétező monarchia nemlétező kitüntetéseit. A házigazdát kinevezte bárónak, az ismert, sokat nyüzsgő Horthy-diplomatát grófnak. Néhány régi gróf hercegi címet kapott. Csak úgy dobálta az aranygyapjas rendeket — arany és gyapjú nélkül.

Másnap a vendéglátó filmes találkozott az utcán Molnár Ferenccel. Szemrehányásokkal illette:

— Drága Mester, miért nem jött el a fényesen sikerült fogadásra? Őfelsége kegyes hangulatban volt.

Molnár szelíden válaszolta:

— Ezért maradtam otthon. Kényes helyzetbe kerültem volna. Képzelje el, mint Molnár Ferenc mentem volna oda és mint Herceg Ferenc távoztam volna.

(s.)

Jegyzetek karácsony előtt

Két ifjú hölgy között zajlott le ez a párbeszéd:

— Nézd, milyen szép sálat vettem karácsonyra a vőlegényemnek. Mit gondolsz, mibe került?

— Fogalmam sincs, de az biztos, hogy a vőlegényedet még sohasem fűzték nőhöz gyengébb sálak.

Az utcai csillagszóróárusnak keresztkérdést ad fel a vevő:

— És biztos, hogy jól szuperál majd ez a csillagszóró?

Az árus ideges lesz:

— Uram, igazán nem kívánhatja, hogy minden zacskóhoz egyévi jótállást adjak az Uránia csillagvizsgáló intézettől.

Palikától megkérdezi az óvódában kispajtása:

— Neked is hoz karácsonyfát az angyalka?

Palika szánakozva hallgatja a gyerekes kérdést.

— Te kis csacsi, a karácsonyfát nem az angyalka hozza, hanem a boyszolgálat.

Két nő beszélget az eszpresszóban:

— Megvetted már a karácsonyfát?

— Még nem, de óvatosságból vettem egy kiló narancsot.

— Hol itt az óvatosság? Narancs van bőven.

— De ha nem kapnék karácsonyfát, jól jön majd ez a narancs, mégis lesz valami kis zöld a lakásban.

(h. f.)

MINDENFÉLE

A türelmetlenséggel szemben a legnehezebb türelmesnek lenni.

Csodálatos a sport ereje. Órabérben nem lehetne megmászni a Mount Everestet.

A huzat ártalmasabb az egészségre, mint a vihar.

Mindenütt jó, de legjobb hazajönni.

Az ünnepeknek van jó oldaluk is: elmúlnak.

Amelyik író nem tombolja ki magát, annak nagyon unalmas lesz az életrajza.

F. L.

Ködben a MÁVAUT

Pusztai Pál rajza

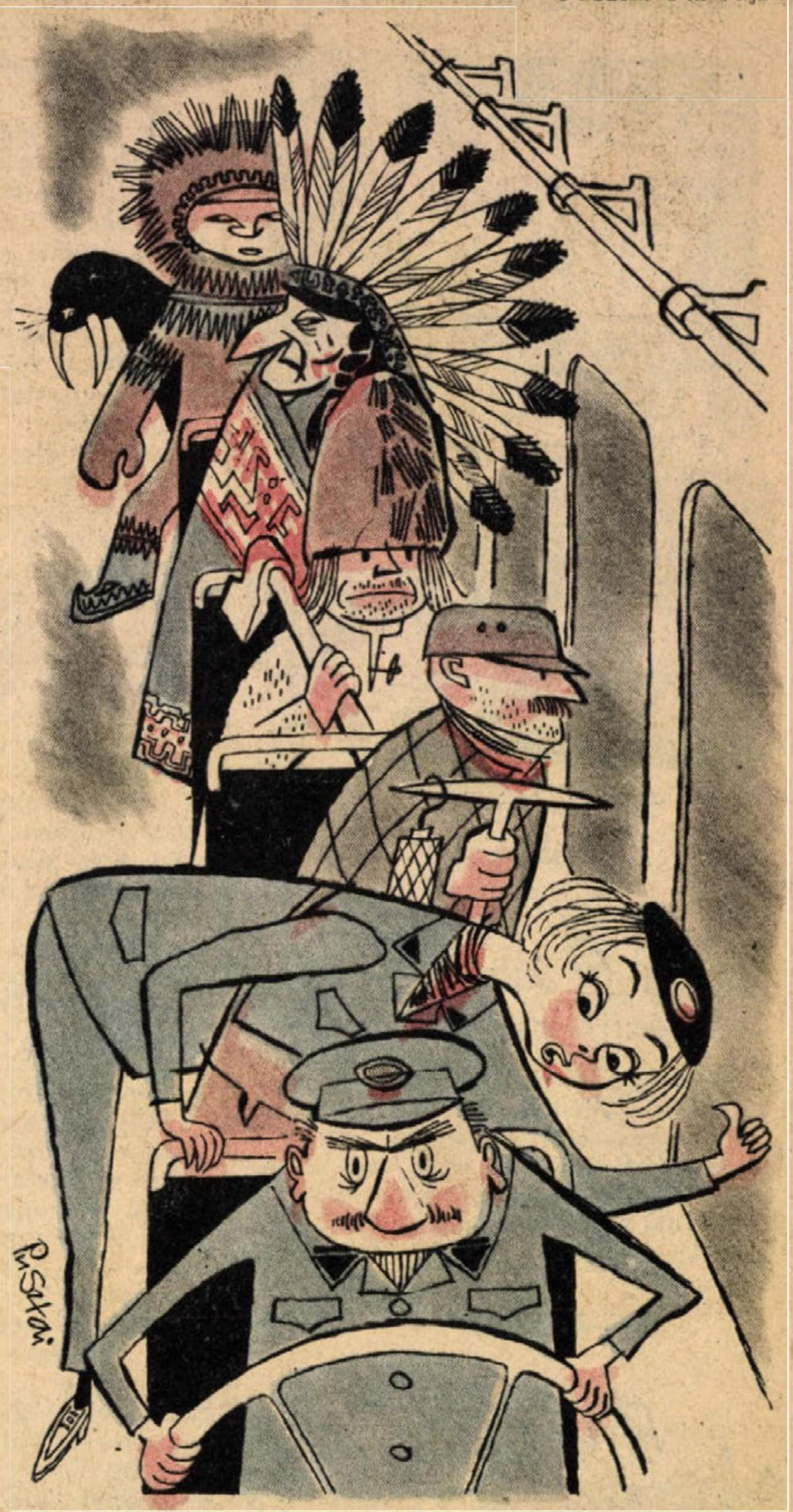

– Mondja, szaki, biztos, hogy Eger felé megyünk? Egyre furcsább utasok szállnak fel!...

Ahol legjobban bevált az ülőkalauz-rendszer

Réber László rajza

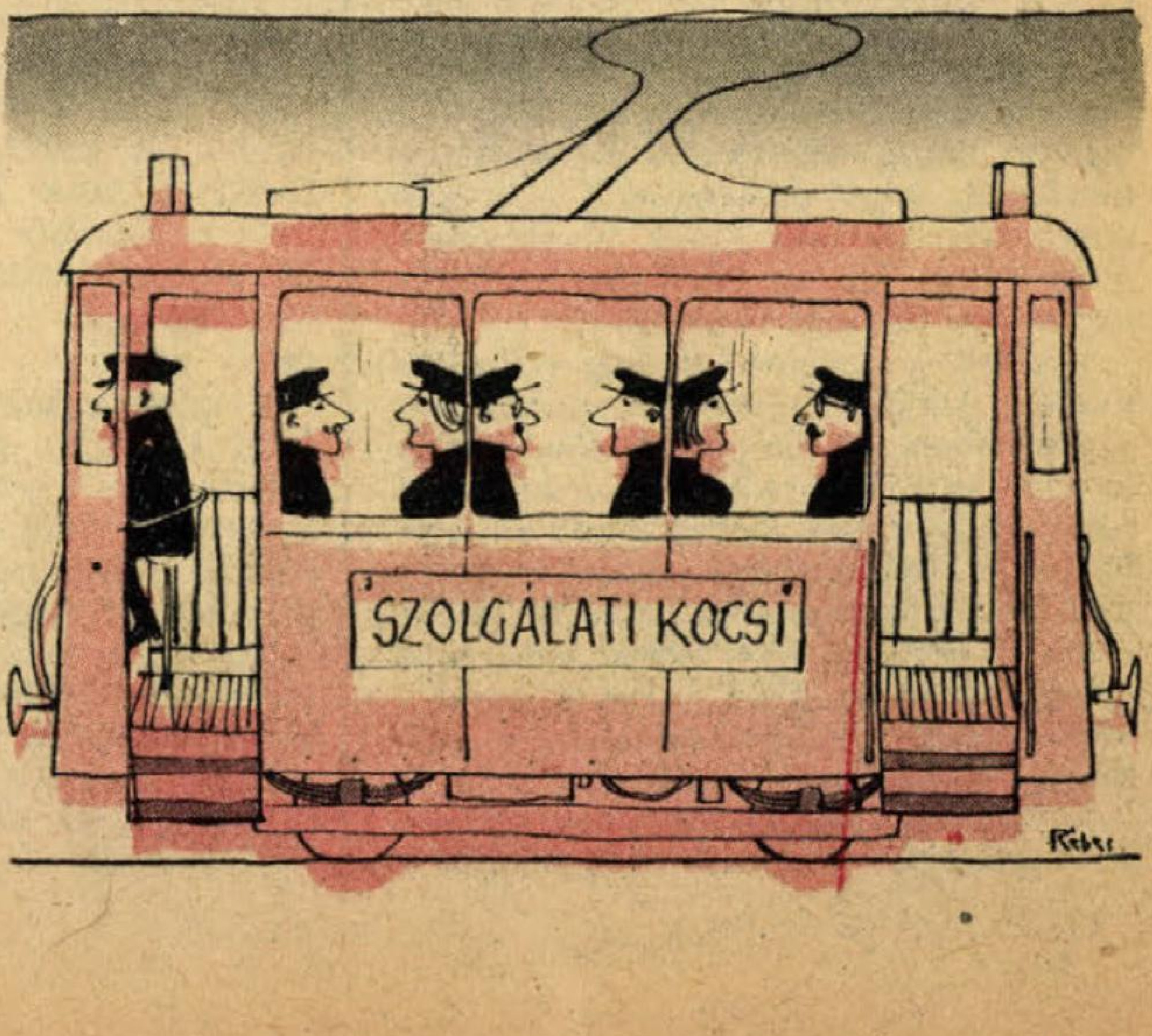

Meglepetés televíziótulajdonosoknak

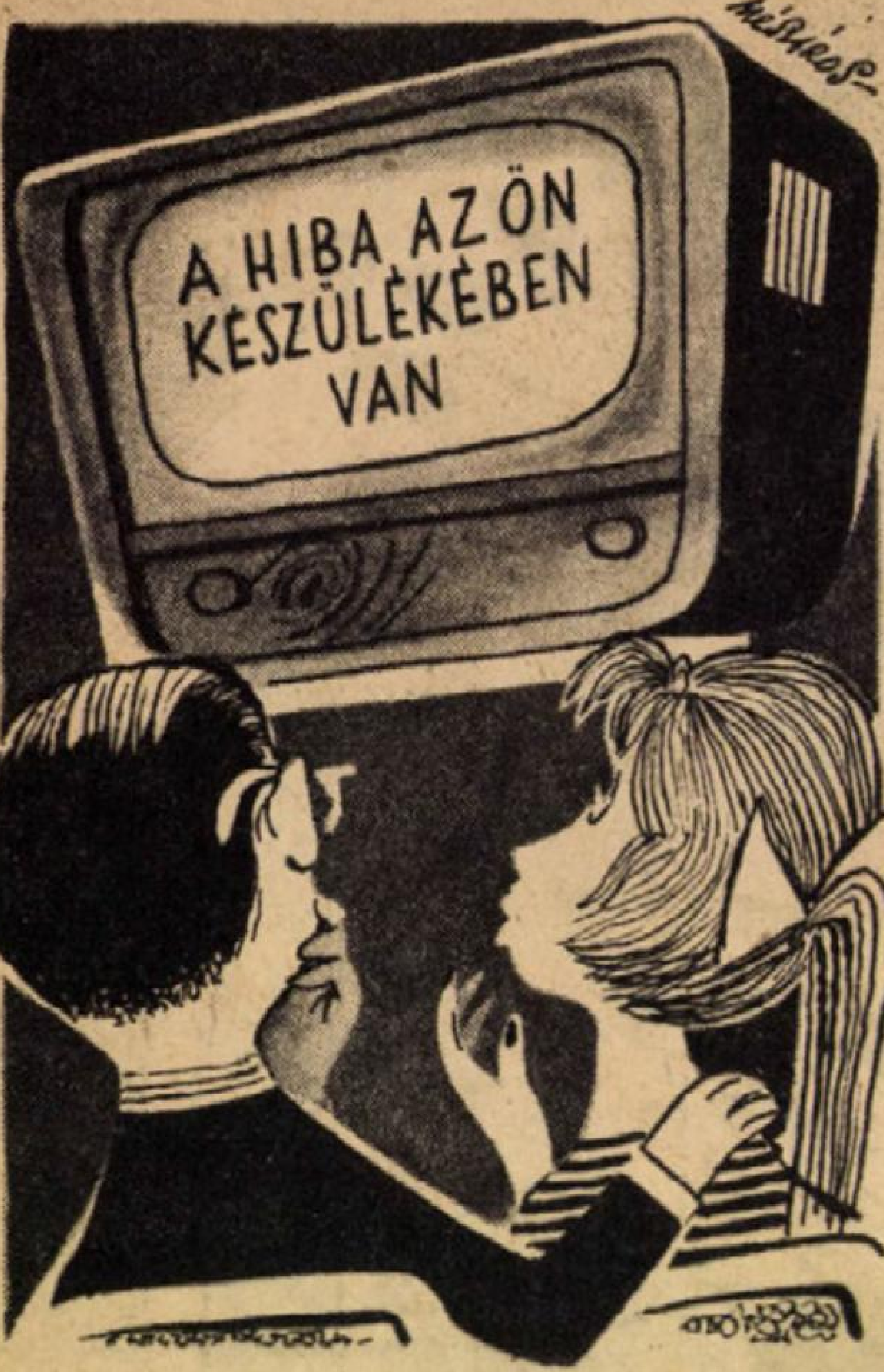
A HIBA AZ ÖN KÉSZÜLÉKÉBEN VAN

Őszinte hirdetés

A tokiói „Mainicsi” című újságban a következő apróhirdetés állt:

„Részeges, erős dohányos, tivornyaszerető férfi keresi részeges, erős dohányos, tivornyaszerető nő ismeretségét.”

Nálunk még hozzátették volna, hogy házasság lehetséges, kalandornők kíméljenek.

Bajban a rókagyilkos főherceg

Magunk is borzadva írjuk le egy angol főúr rémtettét. Még ha csak a családját irtotta volna ki — hagyján! Magánügy. De lelőtt egy rókát, amelyet éppen egy szomszéd vadásztársaság üldözött falkája nyomában. Roxburghe főherceg ugyan a saját birtokán lőtte le a rókát, a bűncselekmény visszataszító voltát azonban ez egy cseppet sem enyhíti. Mint a „Sunday Express” című angol újság első oldalán olvashattuk, a főherceg nem tagadta bűnét, sőt közölte azt a nyilvánossággal, hogy bocsánatot kért a kárt szenvedett vadásztársaság fővadászától. A fővadász, Mr. R. S. Harker nem fogadta el a főherceg önkritikáját:

— Őfensége mentségei nagyon szegényesek. Állítása szerint nem tudta, hogy a környéken vadásznak. Különös, hogy hatvan évig nem tűnt fel neki ez. A főherceg igen rossz példát mutatott a világnak a róka megölésével, különösen ha figyelembe vesszük, hogy a közvélemény eddig őt is mint rókavadászt ismerte. A dolog különösen azért szomorú, mert a nagy angliai nyúlirtás óta amúgyis szűkiben vagyunk a rókáknak.

A főherceg magaviselete egy rókaszegény országban különösen elszomorító.

Lencsi

A számlázásban csak nők dolgoztak. Számszerint tizenkilencen. Szögletesek, karcsúak, termetesek és gömbölyűek. Külsőre: gőgös várúrnők, jóságos erőművésznők, szeles diáklányok, szolíd tanárnők és szelíd költőnők. Hajukat lebontva, feltornyozva, csigákban, kontyban, copfban lófarokban viselték és voltak közöttük férjezettek, hajadonok és válófélben levők.

Amikor Perjési Ákost erre az osztályra helyezték, az összes férfi kollégák felsóhajtottak:

— Ez aztán a mázlista!

A mázlista Perjési szép sikerekre tekinthetett vissza a nőknél. Magabiztos fellépésével, katonásan nyikorgó cipőjével, olajosbarna szemével, farkas-mosolyával rendszerint bűvöletbe ejtette a nőket.

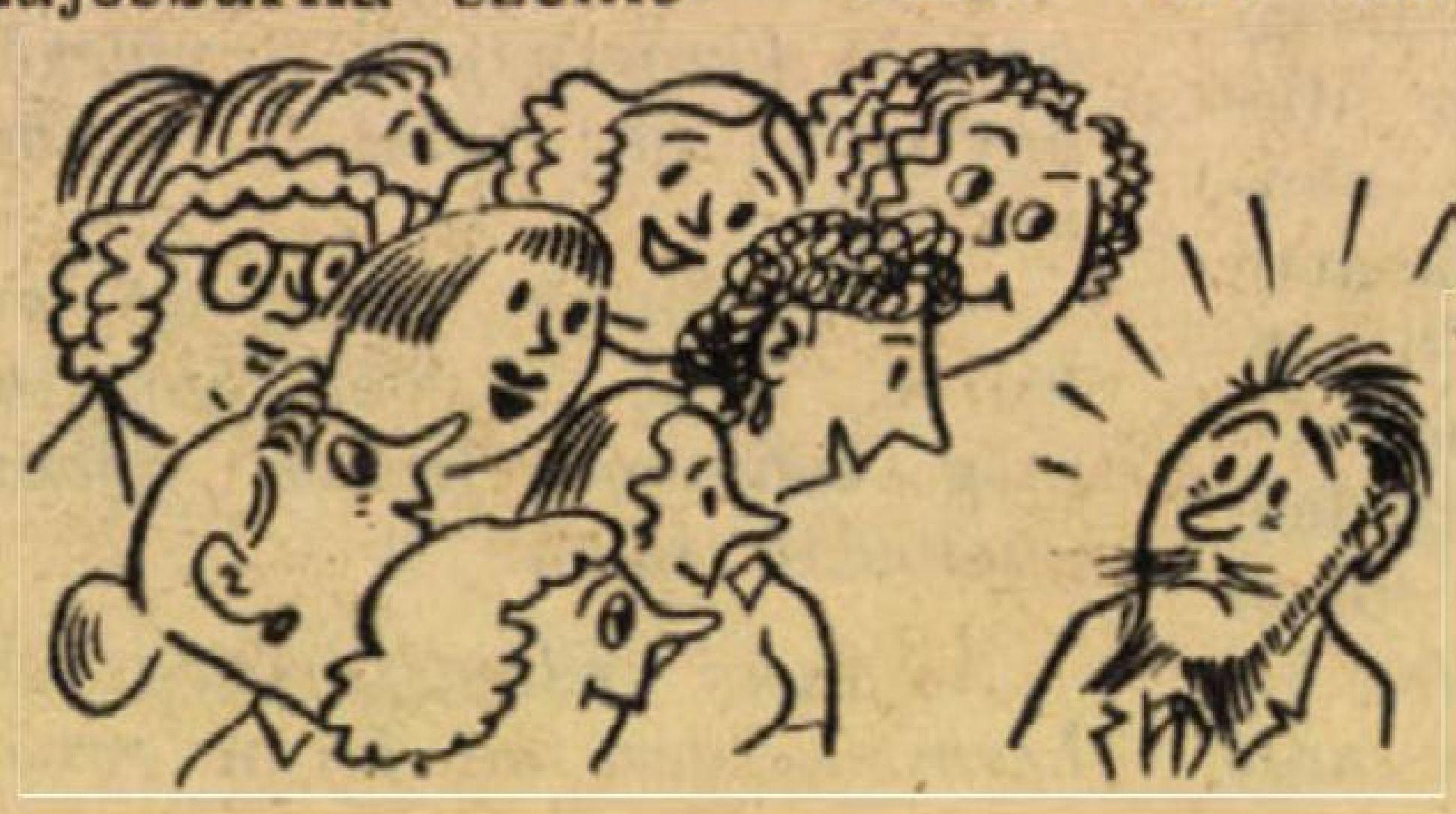

Az első napokban azonban nem járt sok sikerrel. Hiába nézett hosszan és mélán, hiába duruzsolt a kartársnők fülébe, mint egy folytonégő kokszkályha, hiába mosolygott cinikusan, senki sem mosolygott, duruzsolt, nézett vissza. Perjési úgy érezte magát, mint egy hajótörött.

Másnap éppen egy kimutatáson dolgozott, amikor arra figyelt fel, hogy a kartársnők az udvarlóikról, a vőlegényeikről beszélgetnek. Úgy tett, mintha nem hallgatna oda, lehajtotta a fejét és ajkát harapdálva körmölt, miközben Etelka elmesélte, miképpen szelídítette meg vőlegényét. Mariska pedig elmondta, hogyan őrjített magába egy tunya ornitológust, aki most már naponta háromszor körülfutja érte a Gellérthegyet.

Perjési kínjában köhécselt néhányszor, hogy jelezze, nincsenek egyedül, férfi is van közöttük, méghozzá nem is akármilyen, de hiába köhögte ki a lelkét, ügyet sem vetettek rá.

Aztán egy napon a szókimondó Babocsainé száján kicsúszott egy káromkodás. Férfias hahota volt a válasz. Csak Perjési ült sután, a fejebúbjáig pirosan, szégyellős mosollyal, kuncogva, mint egy süldőlány, és az orrát csavargatta zavarában. A kartársnők azonban nem törődtek vele, mintha ott sem lett volna. Később viccekre került sor, de előbb kiküldték Perjésit:

— Ez nem a maga fülének való! Mars ki!

Perjési valami szellemeset akart felelni, valami gúnyosat, de a tizenkilenc női szempár pergőtüze belefojtotta a szót. Vihogva, egy kicsit sértődötten kiment a szobából, de a pillantások elgáncsolták és többször is elbotlott, míg az ajtóhoz ért. Odakünn megtörölte verejtékező homlokát, kifújta az orrát és elkínzottan pihegett az ajtónak dőlve. Közben haditerveken törte a fejét és végül úgy döntött, hogy megjátssza a kalózkapitányt. Erőszakos lesz és kíméletlen, támadókedvű és szenvedélyes, merész és hazudozó. De amikor visszatért, azzal fogadták a kartársnők:

— Magának ezentúl új neve lesz. Lencsinek fogjuk hívni.

A gyönyörű és vérszomjas kalózterv tehát dugába dőlt. Ki hallott már Lencsi nevű kalózkapitányról?

— Lencsi, másolja le ezt a számlát! — kiáltotta valaki balról.

— Lencsike, adja ezt össze! — sivította egy női hang jobbról.

— Lencsike, hol a nyavalyában mászkál, Lencsi? — támadtak rá, egyszerre több oldalról is.

Szegény Lencsi férfiúi önérzete össze volt törve, szét volt zúzva. Napról napra öregebb lett, már nem járt olyan délcegen, a szeme félősen ide-oda ugrált és a mosolya sem volt már a régi. Talán egy kicsit meg is zavarodott, mert egyszer így mutatkozott be:

— Perjési Lencsike, örvendek.

A tizenkilenc nő az istennek sem volt hajlandó észrevenni, hogy egy szenvedő, érző lelkű férfi van közöttük. Ide-oda futtatták, megdolgoztatták, de más férfiak után epekedtek. Ismeretlen Gyulákról és Lajosokról sóhajtoztak a számológép mellett és előtte vitatták meg Jenő hűségét, Béla vagyoni viszonyait és Károly csapnivalóan rossz szerelmes-verseit. De senki sem vette észre Perjési Lencsit, azaz Ákost, aki ott kínlódott a szemük előtt, és aki még bajuszt és szakállt is növesztett, hogy férfi voltára felhívja a kartársnők szíves figyelmét. De Lencsi maradt továbbra is.

Aztán az is megtörtént, hogy a szép Eperjesiné a szemeláttára igazította meg a harisnyakötőjét és tőle kért kölcsön egy tízfillérest. Valaki rászólt Eperjesinére, hogy legyen tekintettel Perjésire, de az csak legyintett:

— Lencsi nem számít!

Attól a pillanattól kezdve Perjési elvesztette a férfiasságába vetett hitét. Lemondott arról, hogy meghódítsa valamelyik kartársnő szívét. Néhány hónap múlva érezte, hogy elasszonyosodik: a hangja vékonyábbá, élesebbé változott, arca kerekebb lett, vonásai lágyabbak, megtanult horgolni, kötni és recepteket, érzelgős slágerszövegeket jegyzett fel magának. Egy alkalommal bent maradt túlórázni, a borzas hajú Ilonkával. Ilonka diktált. Perjési ült a gépnél. Egyszer csak érezte, hogy Ilonka közel hajol hozzá és belecsókol a frissen borotvált tarkójába. Perjési nagyot sikoltott, ellökte magától a lányt s felháborodottan azt kiáltotta:

— Ne éljen vissza egy védtelen férfi bizalmával!

Mikes György

Illusztráció a francia választásokhoz

Szegő Gizi rajza

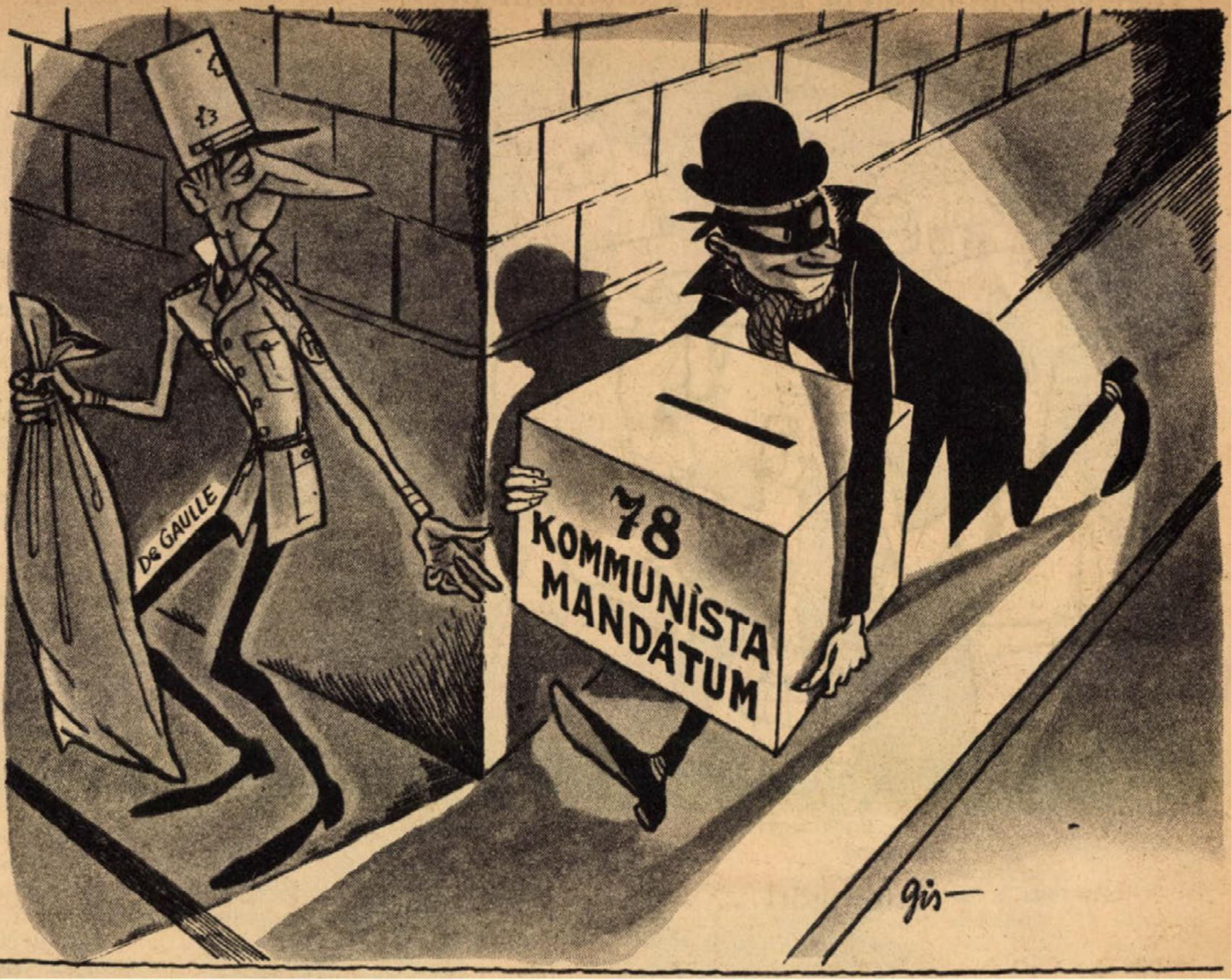

– Itt a szajré, főnök!

A gyermek és a banán

(Monológ)

— Mit hoztam neked, Pistike? Ilyet még sose láttál! Látod? Ezt úgy hívják, hogy banán, és Afrikából jött, ahol az oroszlán és az elefánt lakik. Ne nyomkodd, Pistike, mert eltörik! Pfuj, ne vedd a szádhoz, azt nem úgy kell enni. majd apuka meghámozza. Ilyent csak a nagyon jó gyerekek kaphatnak, mert ez drága és finom gyümölcs, de én azért mégis vettem neked ilyen banánt, bár nem érdemelted meg. Látod, milyen gyönyörűen lejön a héjja, most így vedd a kezedbe és kóstold meg, hogy milyen nagyon finom! Ebből sem apuka, sem anyuka nem kap, csak te. Na. ugye milyen nagyon finom? Mit grimaszolsz? Ilyent még sosem ettél, azért nem ismered az ízét. Harapjál bele egy jó nagyot! Na! Mi lesz? Tessék beleharapni rendesen!... Így! Ügye már érzed, milyen finom? Mit csinálsz, nyeled le azonnal! Disznó kölyök, még kiköpné a banánt!... Mi az, hogy nem kérsz többet? Megeheted az egész banánt! Tudod, hogy milyen finom egy ilyen banán? Hogy apuka milyen szívesen enne egy banánt? De apuka sajnálja magától a banánt és csak neked vette! Tessék megenni az egész banánt! Hallod?! Te! Mindjárt belédnyomom, így... így... disznó, komisz kölyök, kiköpöd, kiköpöd a banánt?! Azonnal felveszed a földről és megeszed, te haszontalan, és mit bőgsz!... Nem értem, mit mondasz?... hogy almát kérsz? Nincs alma, te elkényeztetett, makacs, neveletlen kutya, banán van és azonnal megeszed a banánt, vagy lefektetlek az ágyba és orvost hívok és beadlak a javítóintézetbe! Megeszed vagy nem eszed meg?!... Nincs alma!... Zsíroskenyér sincs, lekvároskenyér sincs, banán van! Drága finom banán van Afrikából!... És ha nem eszed meg, hát befogom az orrod, így... és belédtömöm a banánt, ezt a finom banánt, és csak köhögj, csak prüszkölj, te apagyilkos, akkor is megeszed a drága finom banánt, amit a te könnyelmű édesapád olyan szeretettel vásárolt neked és nesze, és nesze ez a két pofon, hogy megemlegesd, hogy milyen nagyon finom és drága banánt hozott neked a te szerető édesapád!...

(somogyi)

Ez is megoldás

Vasvári Anna rajza

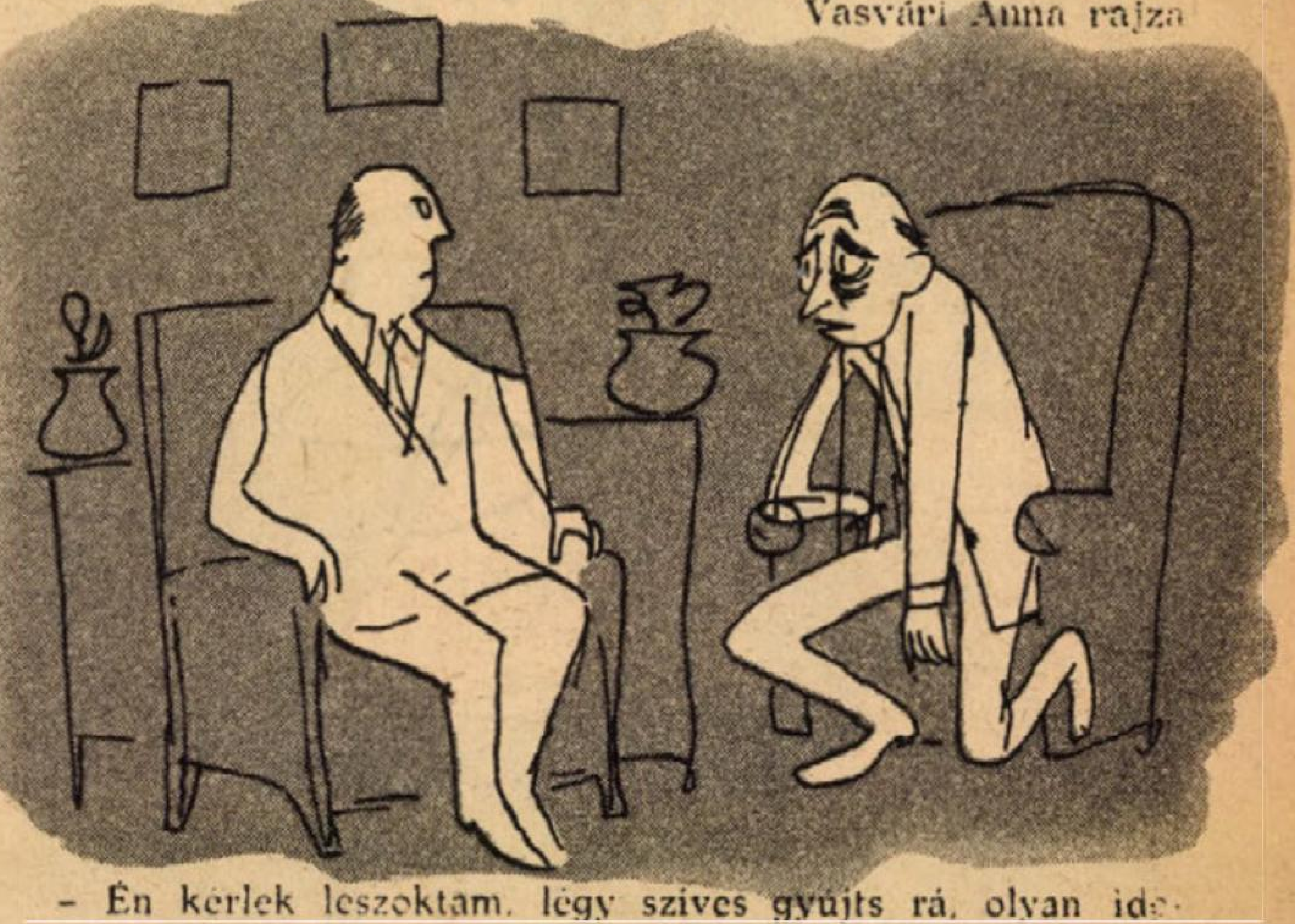

– Én kérlek leszoktam, légy szíves gyújts rá, olyan ideges vagyok...

A vendég

Gerő Sándor rajza

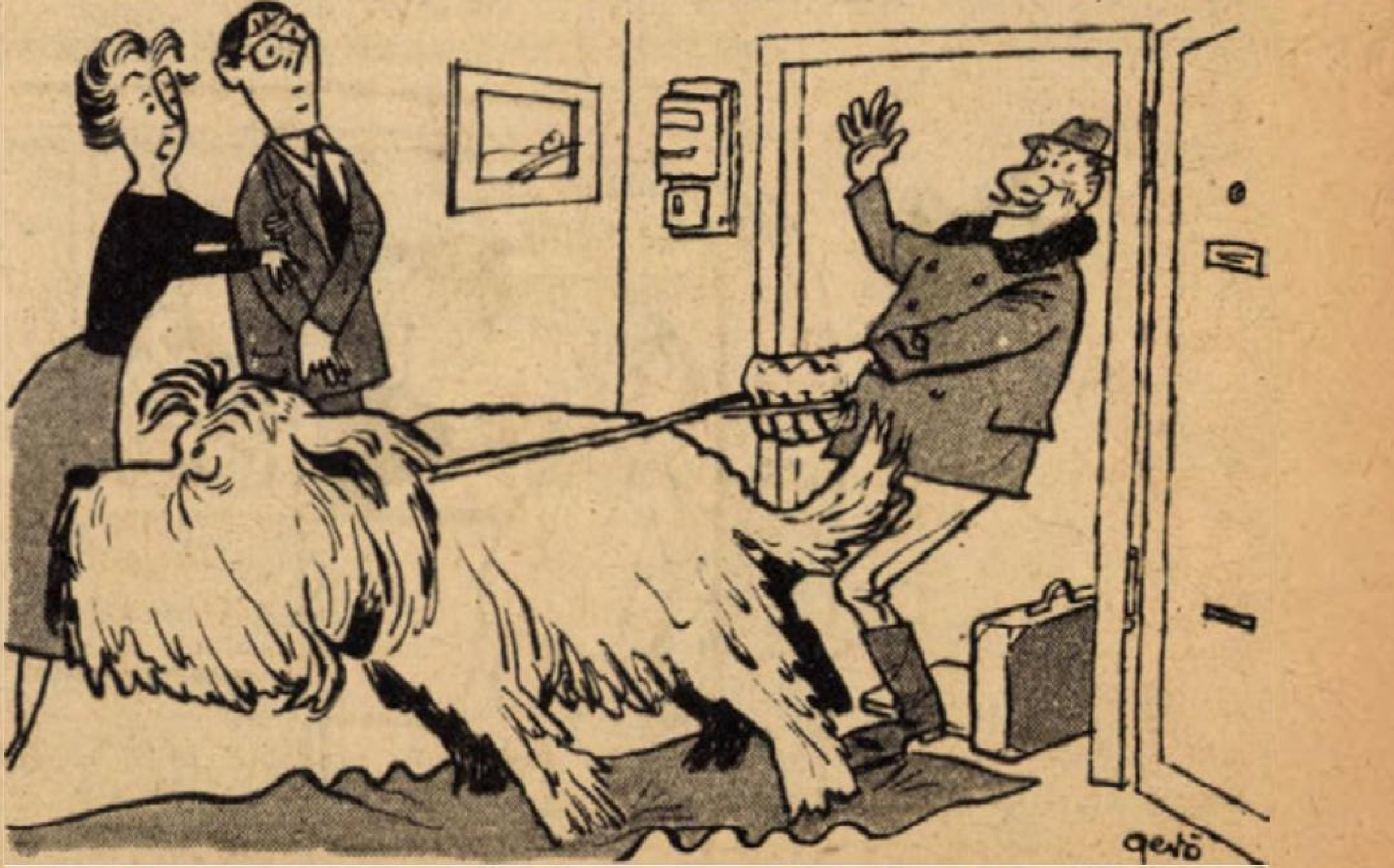

– Nem jöttem ám üres kézzel, gyerekek! Elhoztam azt a kiskutyát, amelyik a nyáron úgy tetszett nektek!...

Gyógyszer-újdonságok kerülnekforgalomba

Hegedűs István rajza

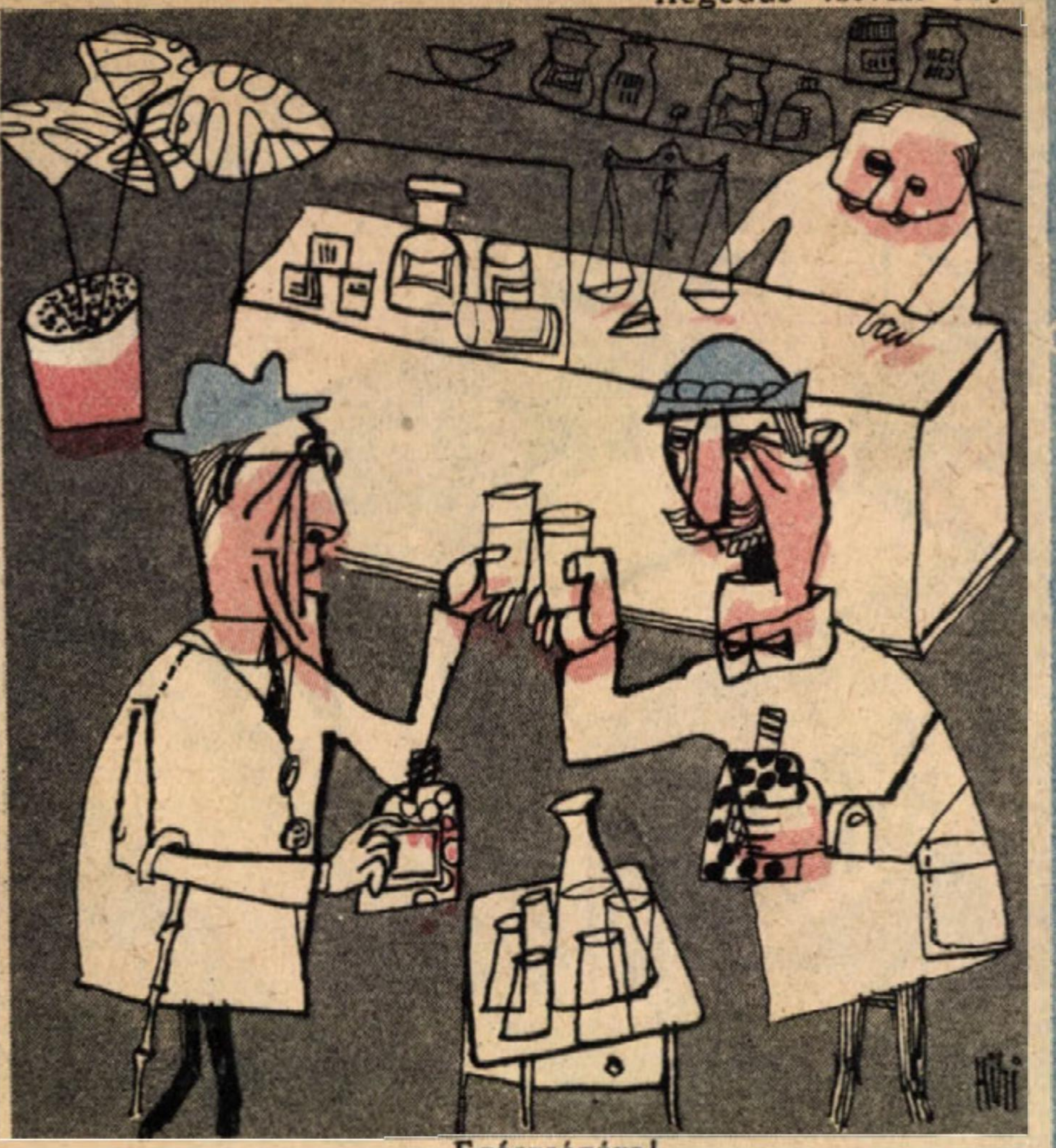

– Egészségére!

Atomgörl...

Kaján Tibor rajza

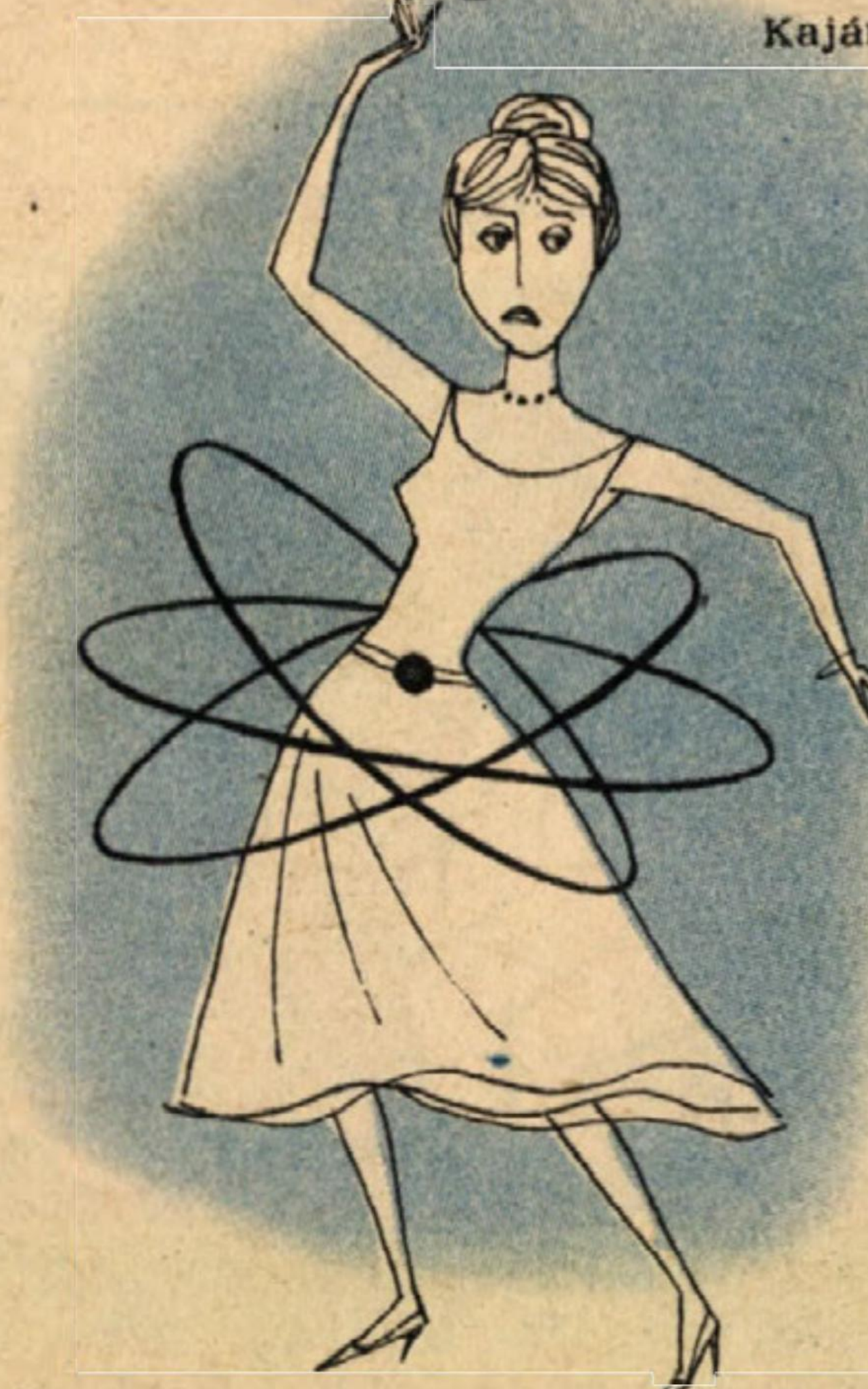

...avagy hula-hoop, az új nyugati tánc...

Fűtik a 6-os autóbuszt

Szűr-Szabó József rajza

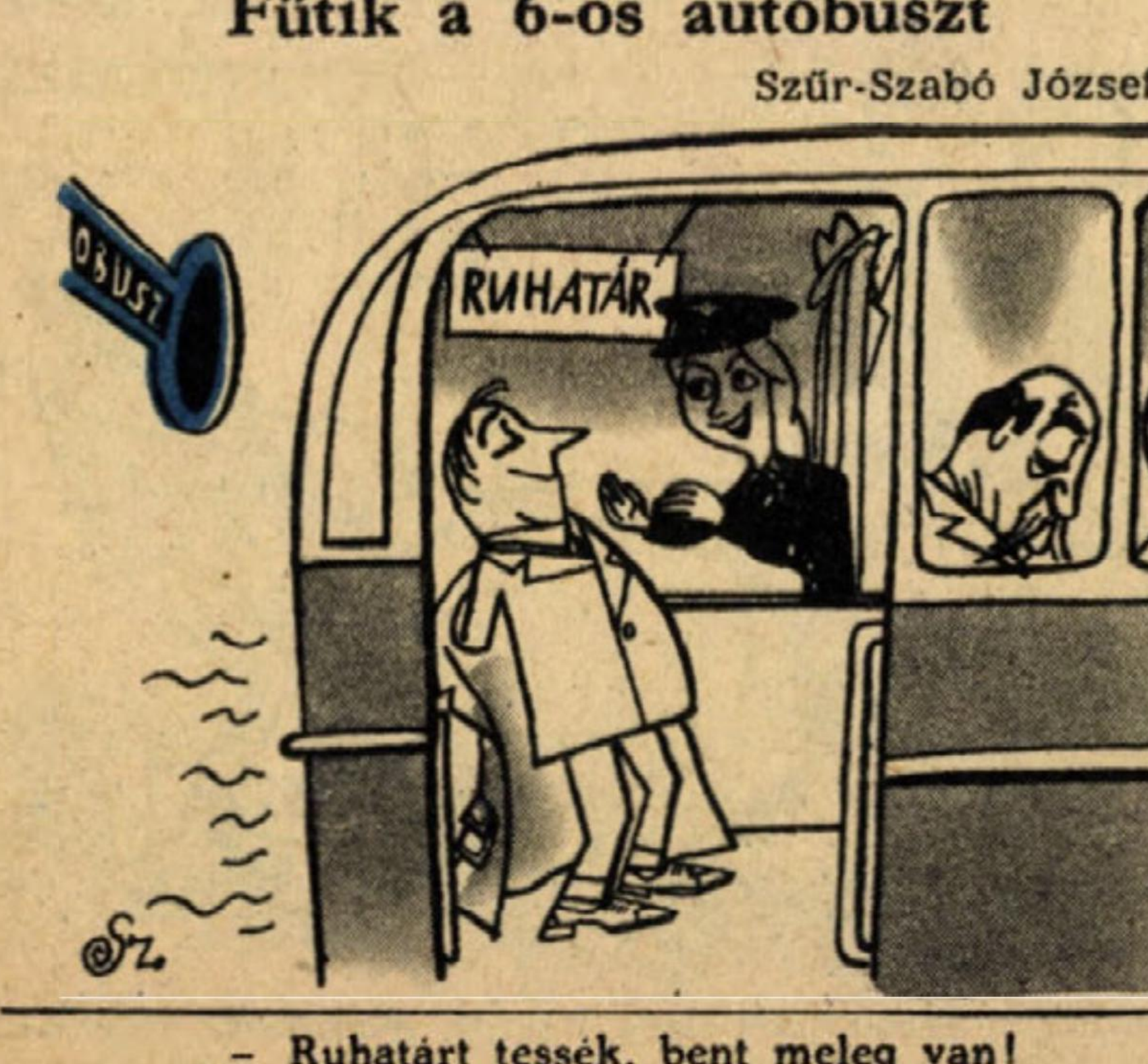

– Ruhatárt tessék, bent meleg van!

GARFUNKEL ÉS AZ IRODALOM

— Mostanában irogatok... — mondta Garfunkel és hülyén nézett maga elé. Nyilván az ihletet várta, mert az asztalon csupa üres papír hevert. Kortyolt egyet a feketéjéből és elmélázva folytatta:

— Nem nagy ördöngösség, csak tudni kell, mit vesz fel a piac... Már úgy értem, hogy miben van fantázia... Ez is éppen olyan áru, mint a többi.

— Az eszed tokja! — mondtam és menni akartam, de Garfunkel gáncsot vetett és ledobott a székbe. Arcára azoknak a költőknek a fanatizmusa ült ki, akik szeretnének sok pénzt keresni.

— A költészetben most a pésszimizmus a cikk. A világfájdalmat is nagyon keresik. Az ember ezt egyszerűen úgy csinálja, hogy felindítja magában a bánatot. Én, például, arra gondolok mindig, hogy kicsi vagyok és kopasz és sosincs egy vasam sem. Ezt odáig tudom vinni, hogy könnyek gyűlnek a szemembe. De persze, ezt nem lehet így egyszerűen megírni, mert akkor azt mondják, hogy mit nyafogok én, talán nem tetszik nekem a demokrácia? Nem. Az egészet átteszem a kozmoszra. Ha a Világegyetemmel van bajom, az ellen nem lehet senkinek kifogása. Akarod hallani az „Ázalag” című versemet?

— Nem.

— Csak egy szakaszt mondok el:

Száz arculattal, száz alakban
Benn vagyok minden ázalagban.
Uszonyomat eszi a penész,
Vacak az egész!

Garfunkel elégedetten hátradőlt és leste a hatást, majd egyre nagyobb lelkesedéssel folytatta.

— Persze, nemcsak verseket írok, mert azt rosszul fizetik. Regényben most a rohadásregényeket keresik nagyon, ilyeneket írok. Az első regénytrilógiám egy szeméttelepen játszódik, a kapitalizmus alatt. Egy tíztagú család guberál a szeméttelepen reggeltől-estig, kóbor patkányok és rühes macskák társaságában. A végén a lányok bordélyházba mennek, a mama a tébolydába, a papa részegen belefullad a szennyvízcsatornába, a kisebb gyerekeket megeszik a macskák. Ha a kapitalizmust már szétrohasztottam, kinyírom a feudalizmust és a rabszolgatársadalmat...

— Drámát nem írsz? — kérdeztem minden érdeklődés nélkül.

— Nem! — mondta Garfunkel. — Drámá*kat* írok, mégpedig mai tárgyú drámákat, formabontással, és természetesen narrátorral. Egyik darabomban Shakespeare Vilmos lesz a narrátor, időnként ki fog mászni a súgólyukból és irigykedni fog a darabomra. Ebben a drámában ebihalak fognak szerepelni, a darab éjfélkor fog kezdődni és az előadás kezdete előtt tíz perccel ér véget.

— Nagyon kérlek, már most jegyezz elő nekem két jegyet a bemutatóra...

— Kérlek, ez csak természetes, egy ilyen jó barátom nem fog sorbanállni a pénztárnál... De van egy sokkal modernebb témám is, ezt gyorsan kell megírnom, nehogy valaki elírja előlem. Ebben a darabban két hokkedli szerepel és egy konyhaasztal. Nagyon izgalmas lesz...

— Emberek?

— Ne gyerekeskedj! Semmiféle szerves anyag nem lesz benne. Esetleg, ha a színház nagyon akarja, az egyik hokkedli szélére odakenünk egy kis protoplazmát...

— És konfliktus nem lesz?

— Óriási konfliktus lesz. A két hokkedli zött. Mind a kettő az asztalfiába lesz sze- mes... A megoldás a legfrappánsabb. El- orhad a két hokkedli is és az asztal is. Olaszországban játszódik a darab... Rengeteg pénzt fogok keresni...

Garfunkel egészen elérzékenyült és szemében megjelent az az eszelős fény, amely a kölcsönkérés előtti pillanatot jelzi. Gyorsan felpattantam, de barátom megelőzött.

— Fizesd ki a jegyek árát, ami biztos, az biztos... — Majd gyorsan hozzátette: — Egyelőre elég lesz egy tízes...

— Nagyon szeretnéd a tízest, Garfunkel? — kérdeztem kegyetlenül.

— Nagyon... — vallotta be. A szája széle reszketett és a szeme megtelt könnyel.

— Nem kapsz egy vasat sem... — Költő vagy, szenvedj. Most fogsz szép verset írni... Csak ne felejtsd el a bánatodat átvinni a Világegyetemre...

Elmenőben hallottam, hogy Garfunkel utánam kiált valamit, de az nem volt versben és nem való az újságba.

Gádor Béla

Képes mellékletünk

Hetilapjaink gyakran felcserélik a képaláírásokat és az olvasók jót nevetnek a tévedéseken. Elhatároztuk, hogy egyszer mi is megpróbálkozunk ezzel a „humor-műfajjal”.

Szegő Gizi rajza

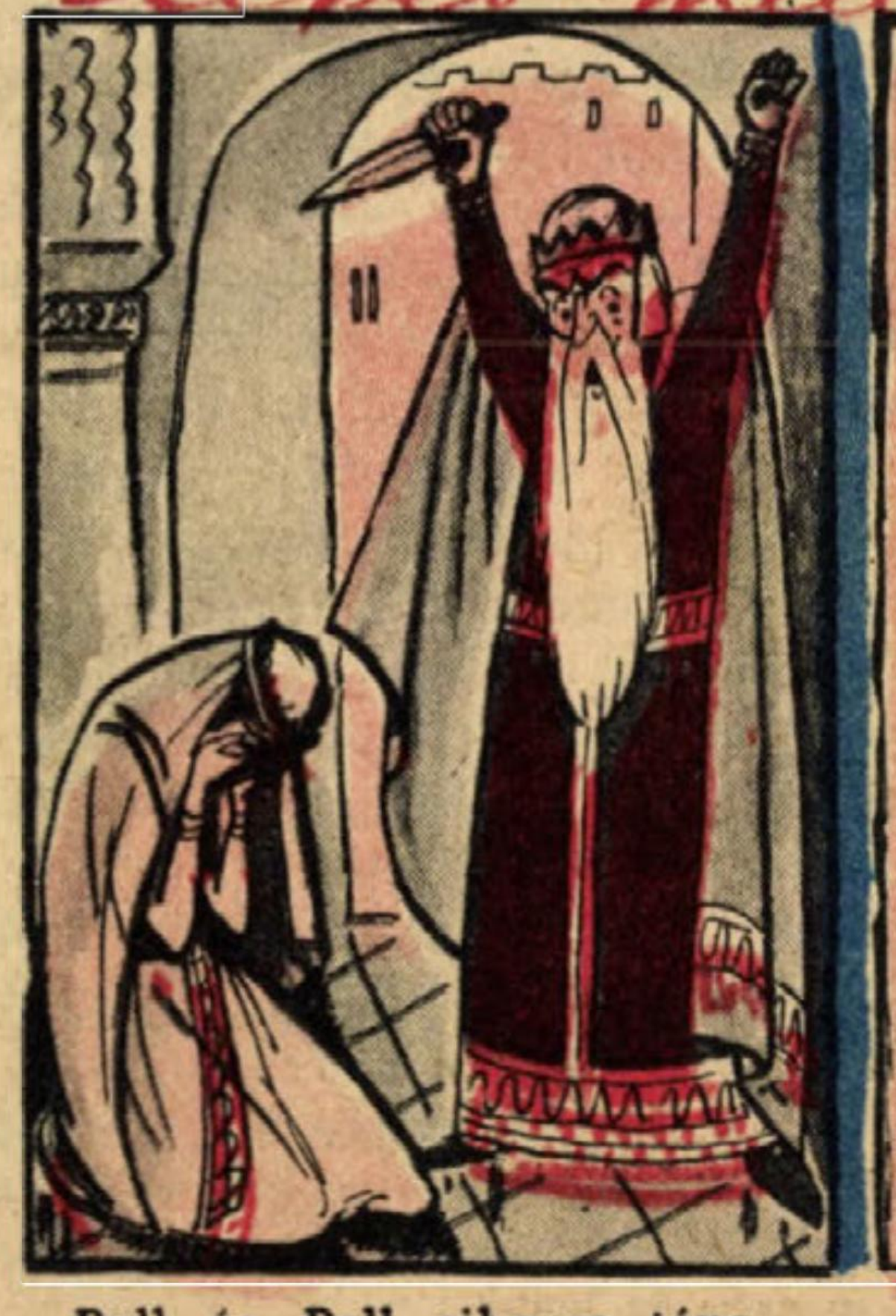

Pyll és Poll sikeres táncparódiája

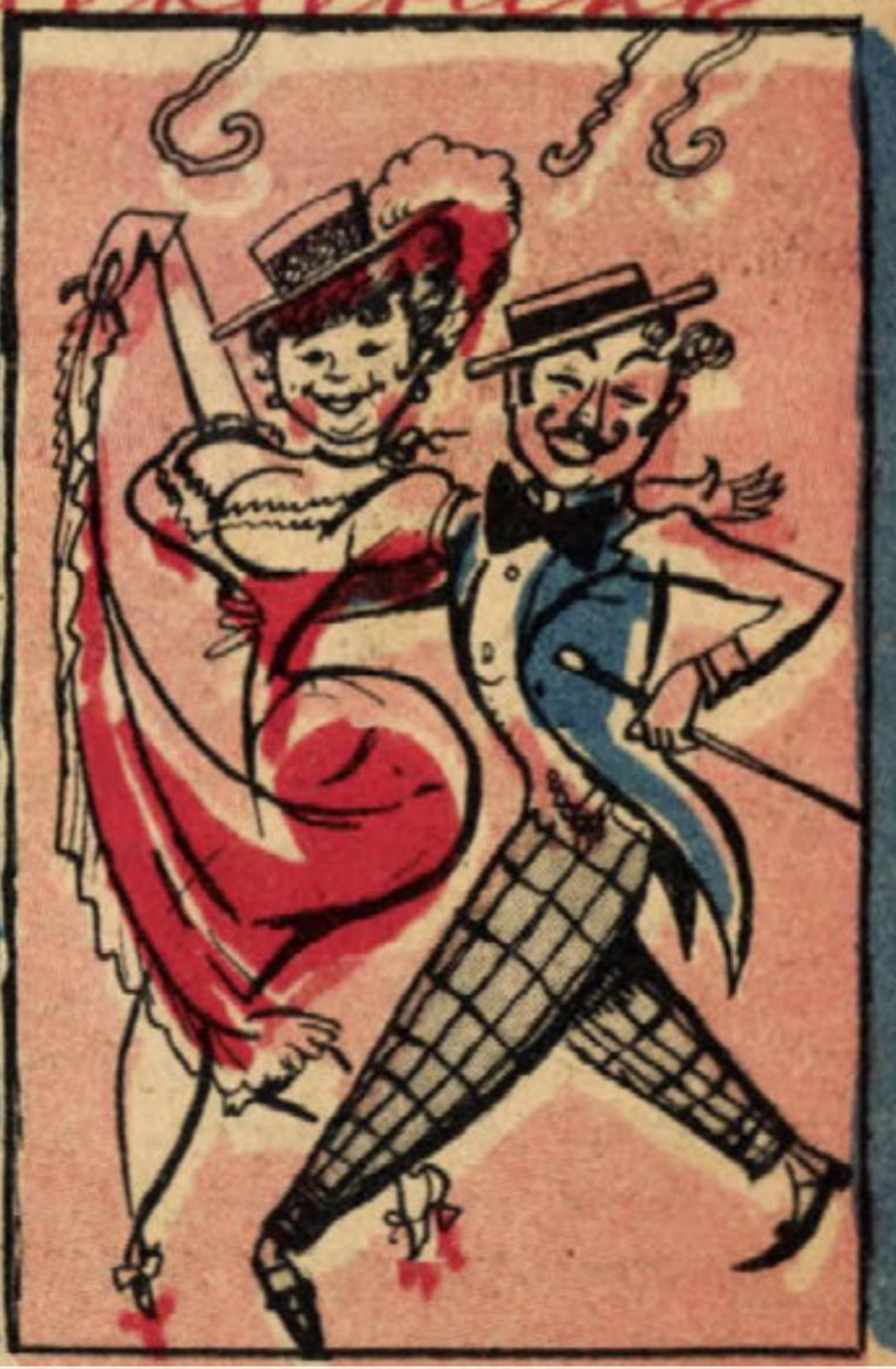

Jelenet a Vihar című drámából

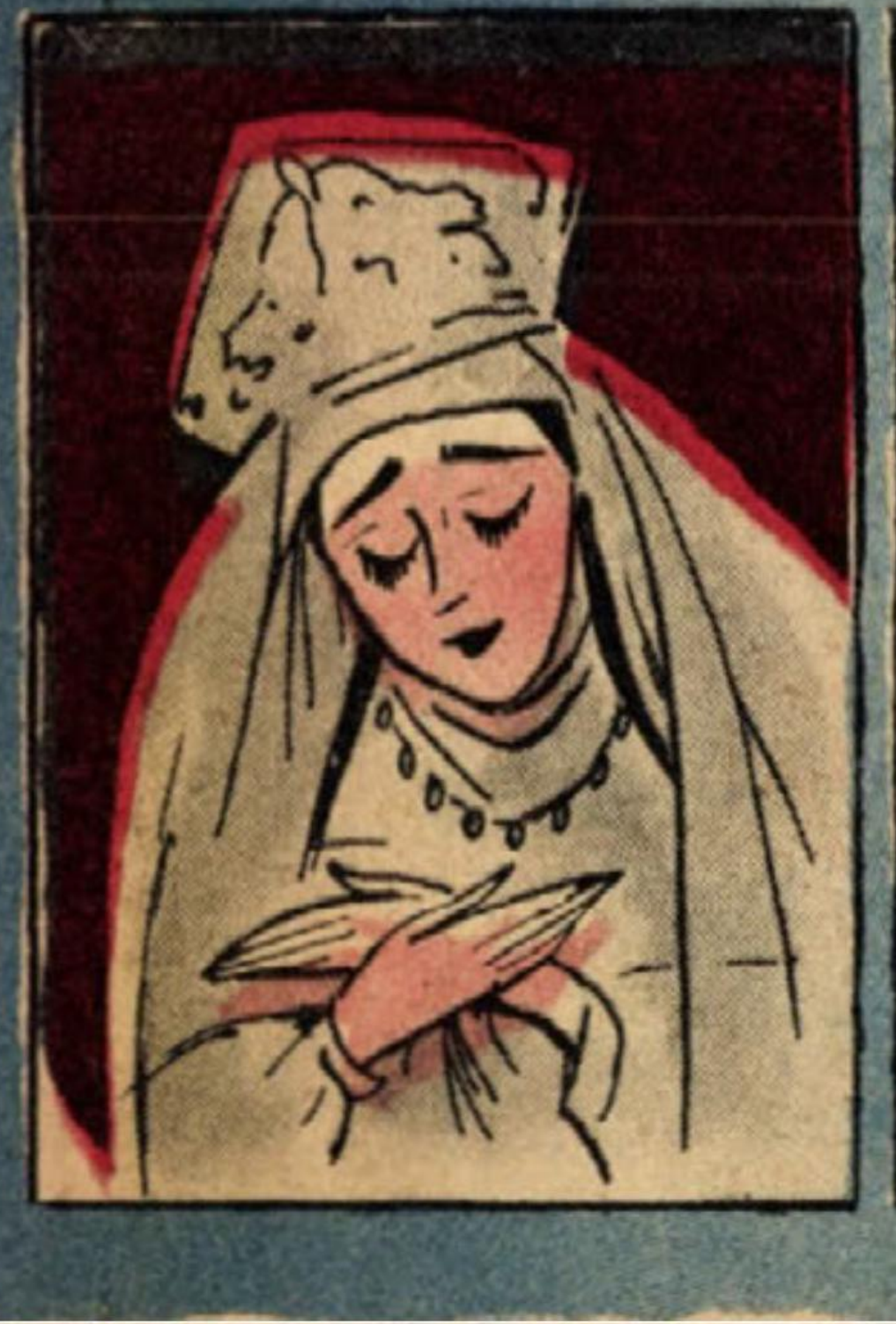

A közönség jót mulatott Miki bohócon

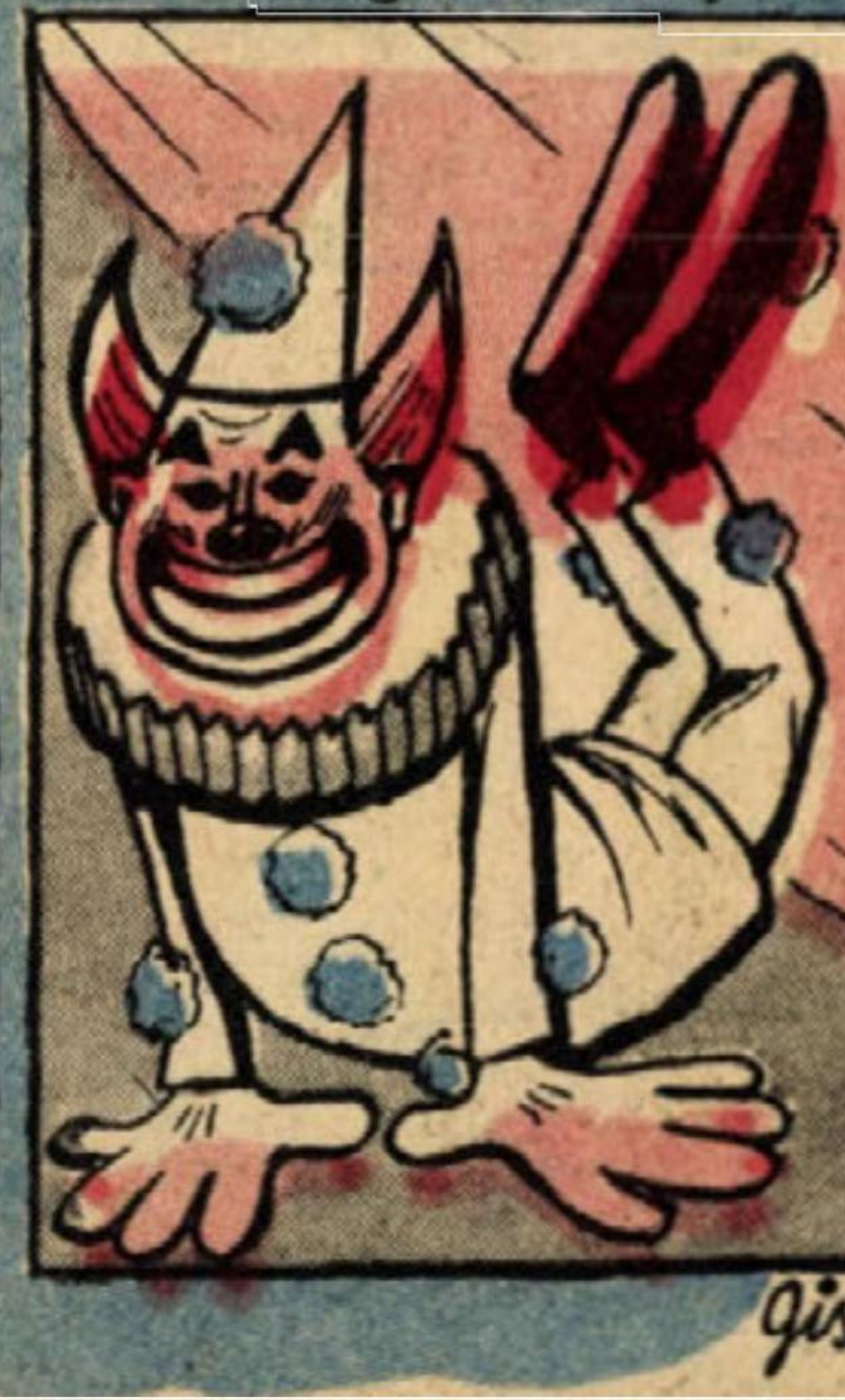

Susy Hold, a szép és tragikus hercegnő szerepében

Egy kalandvágyó jegyüzér szomorú története

1.

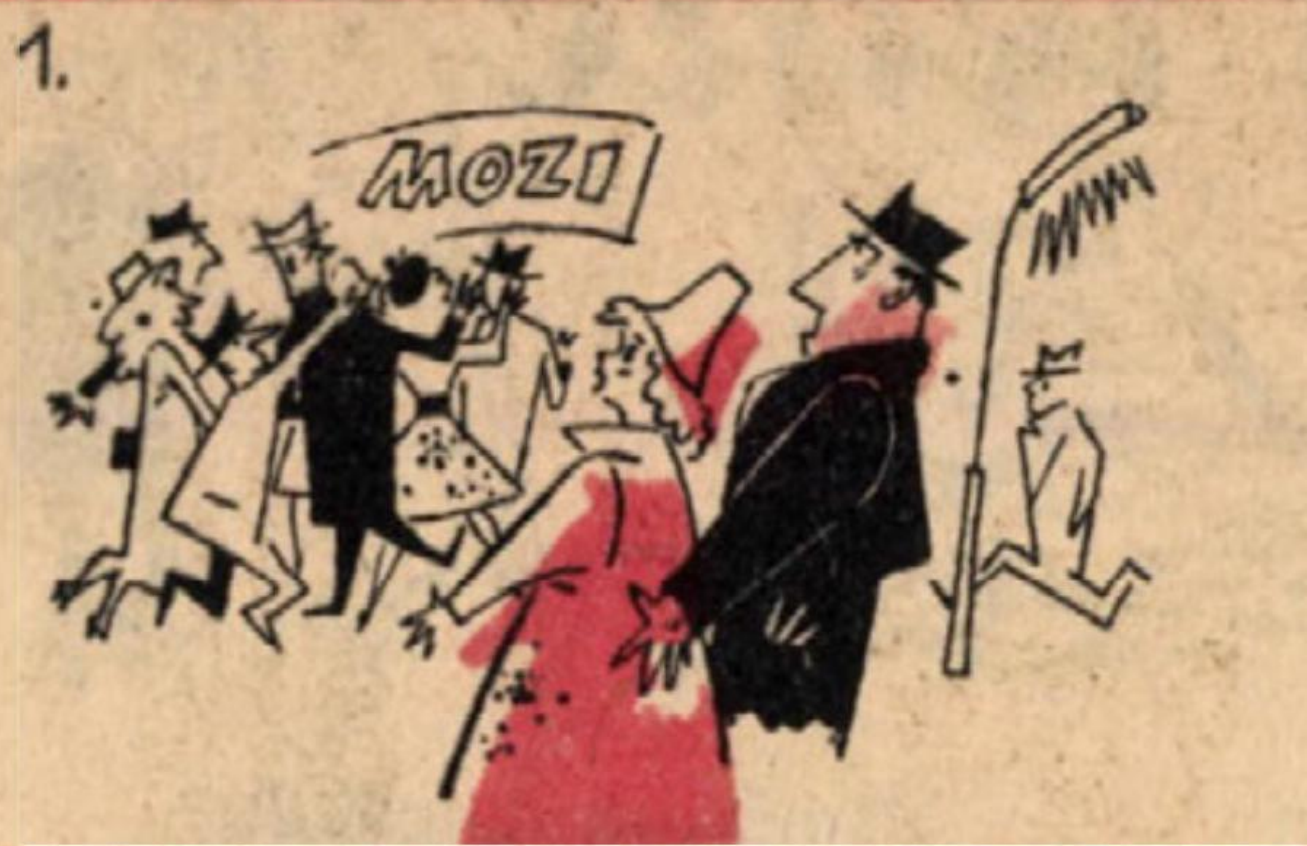

Minden áldott szombat este
Kártyázni megy Rozika
De előbb még elkíséri
Jó férjét a moziba.

2.

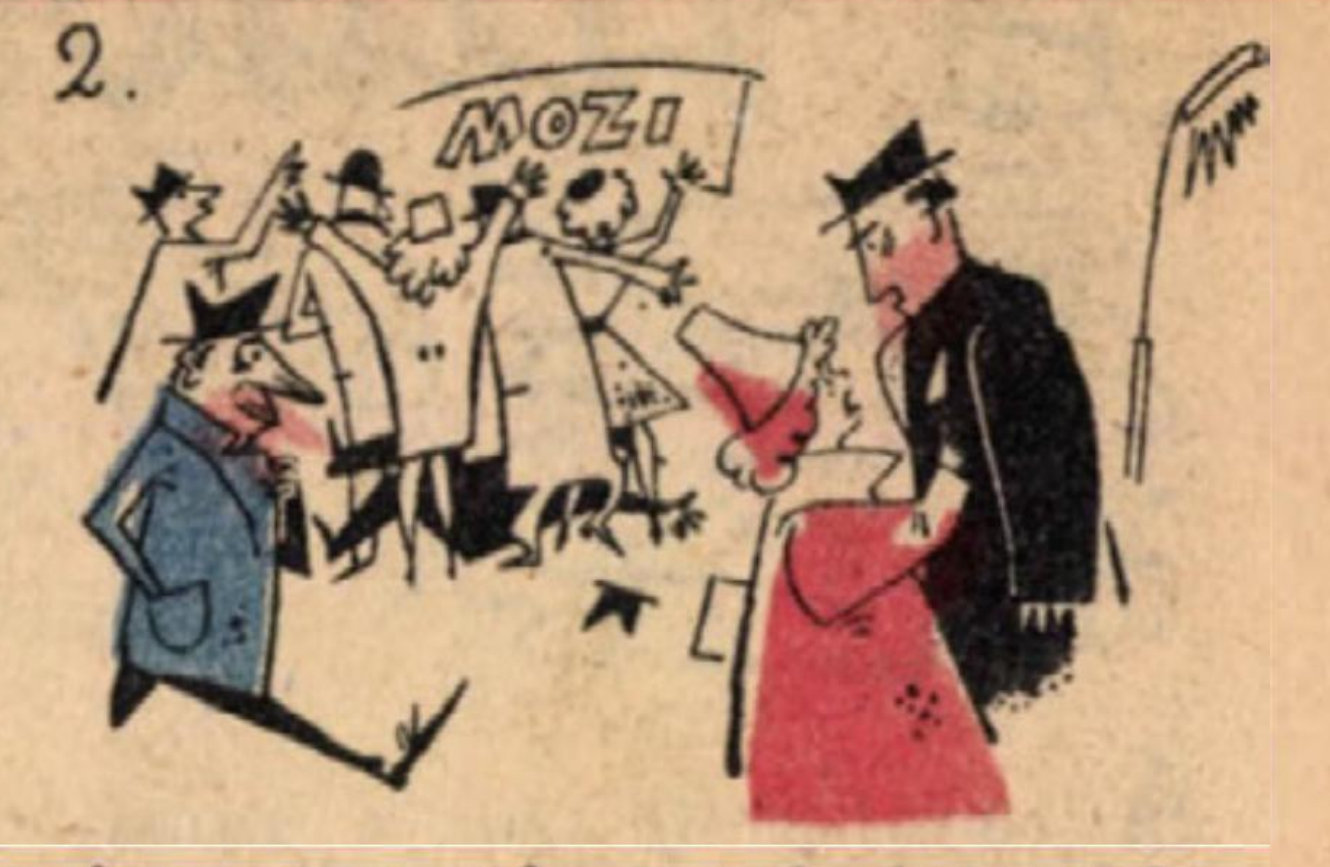

Egy jegy nem sok, annyi sincs már...
Mi lesz veled Benedek?
Ám de remény fénye villan:
Egy jegyüzér közeleg.

3.

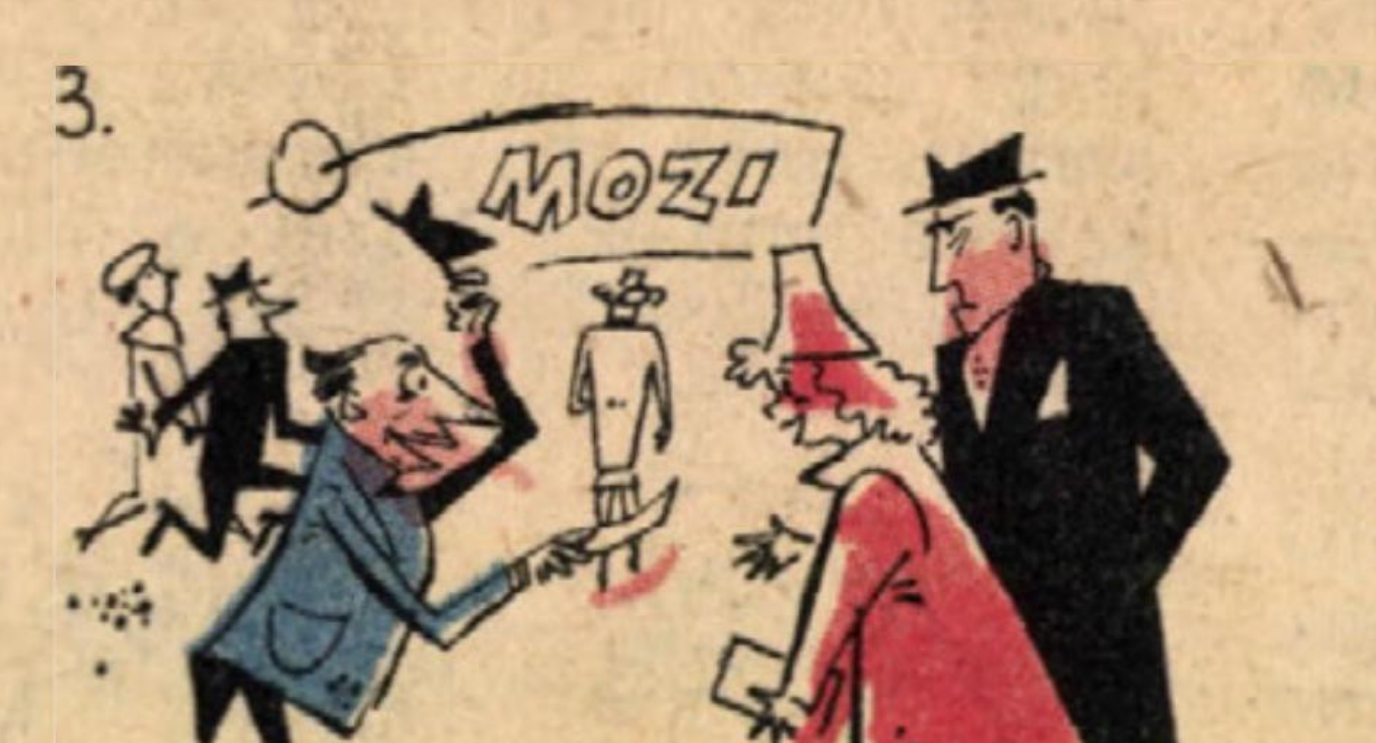

„Van két jegyem!” mire Rozi:
„Nekem egy jegy is elég!”
Üzér szíve nagyot dobban
„Hű de klassz fehércseléd.”

4.

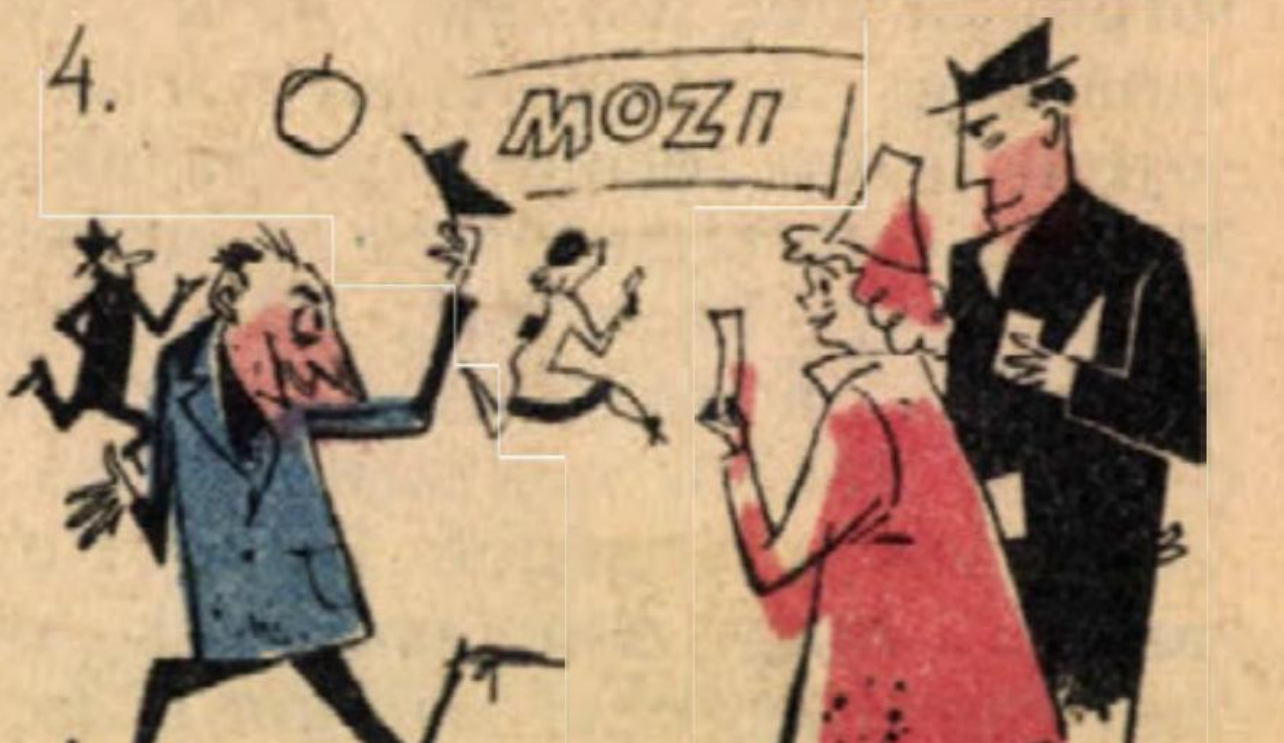

„Tessék parancsolni egy jegy!”
Elad egyet boldogan,
S a másikkal a zsebében
Pralinéért elrohan.

5.

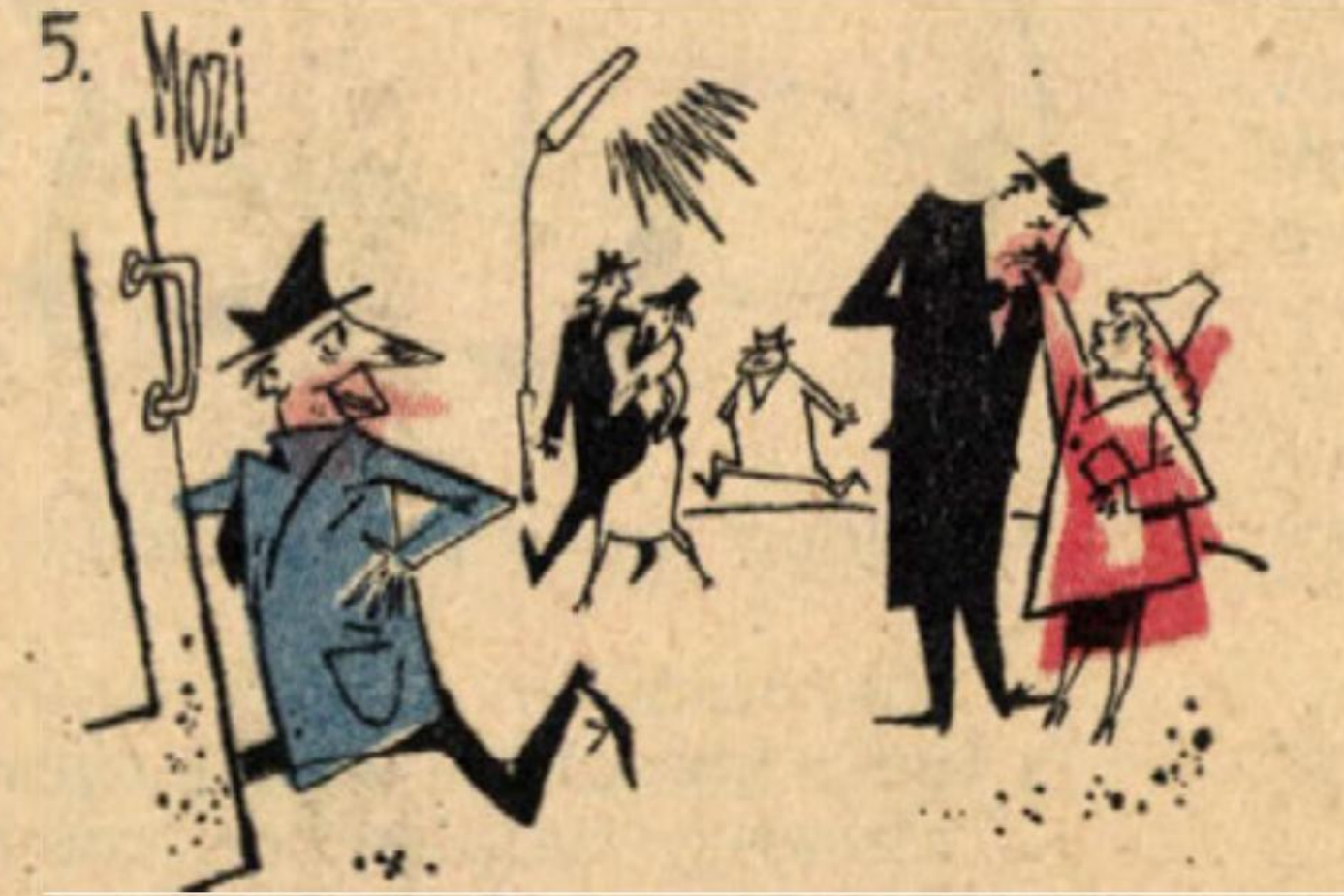

Azt a jegyet semmi pénzért
El nem adná senkinek!
Ő ül majd a nőcske mellé,
S kéz a kézben főzi meg!

6.

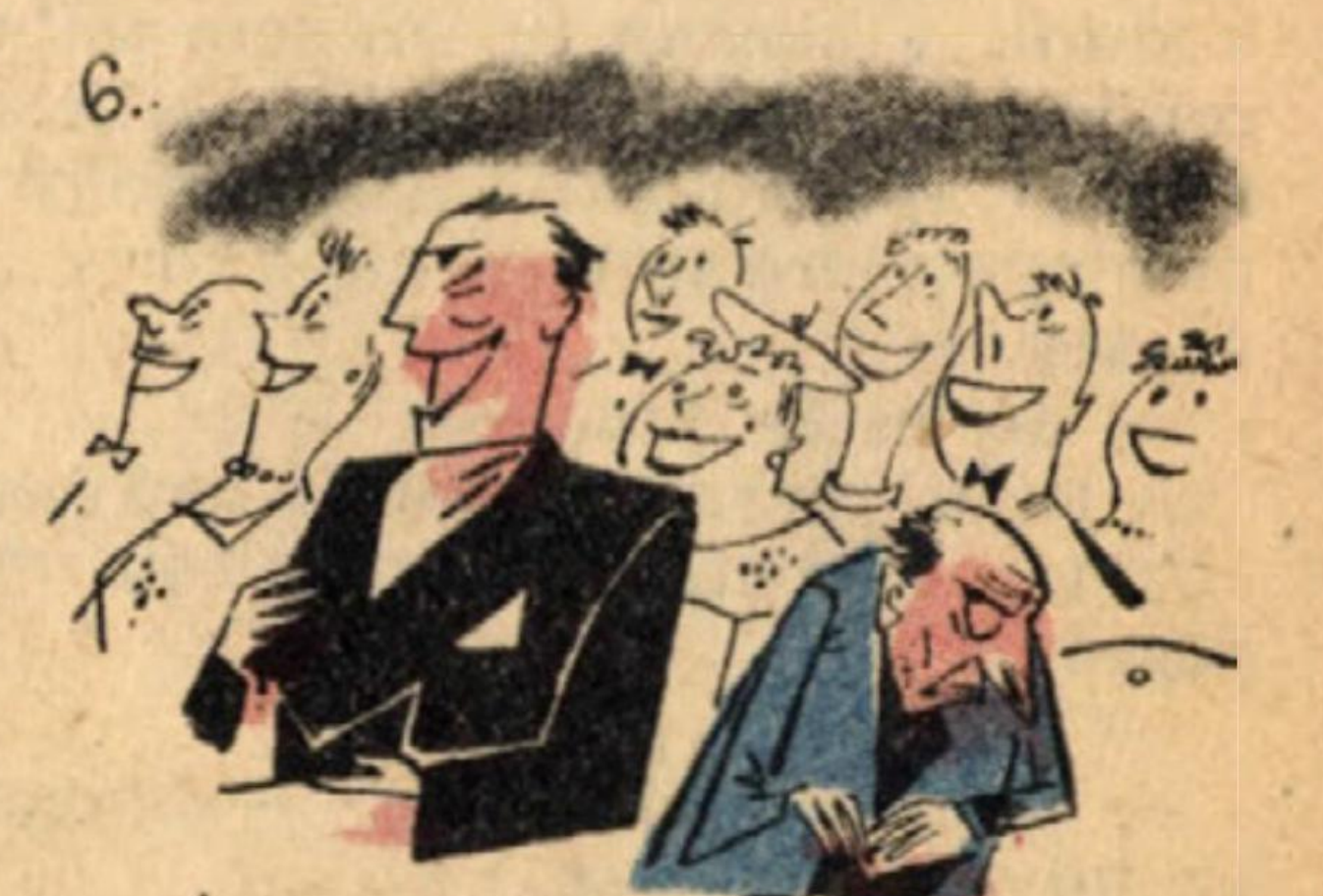

Ám de régen tudjuk azt, hogy
A betyárnak bukni kell,
Jegyüzérünk balvégzetét
Fenti rajzon sírjuk el.

Osváth—Toncz

A kegyelmes úr vadászik

Kaján Tibor rajza

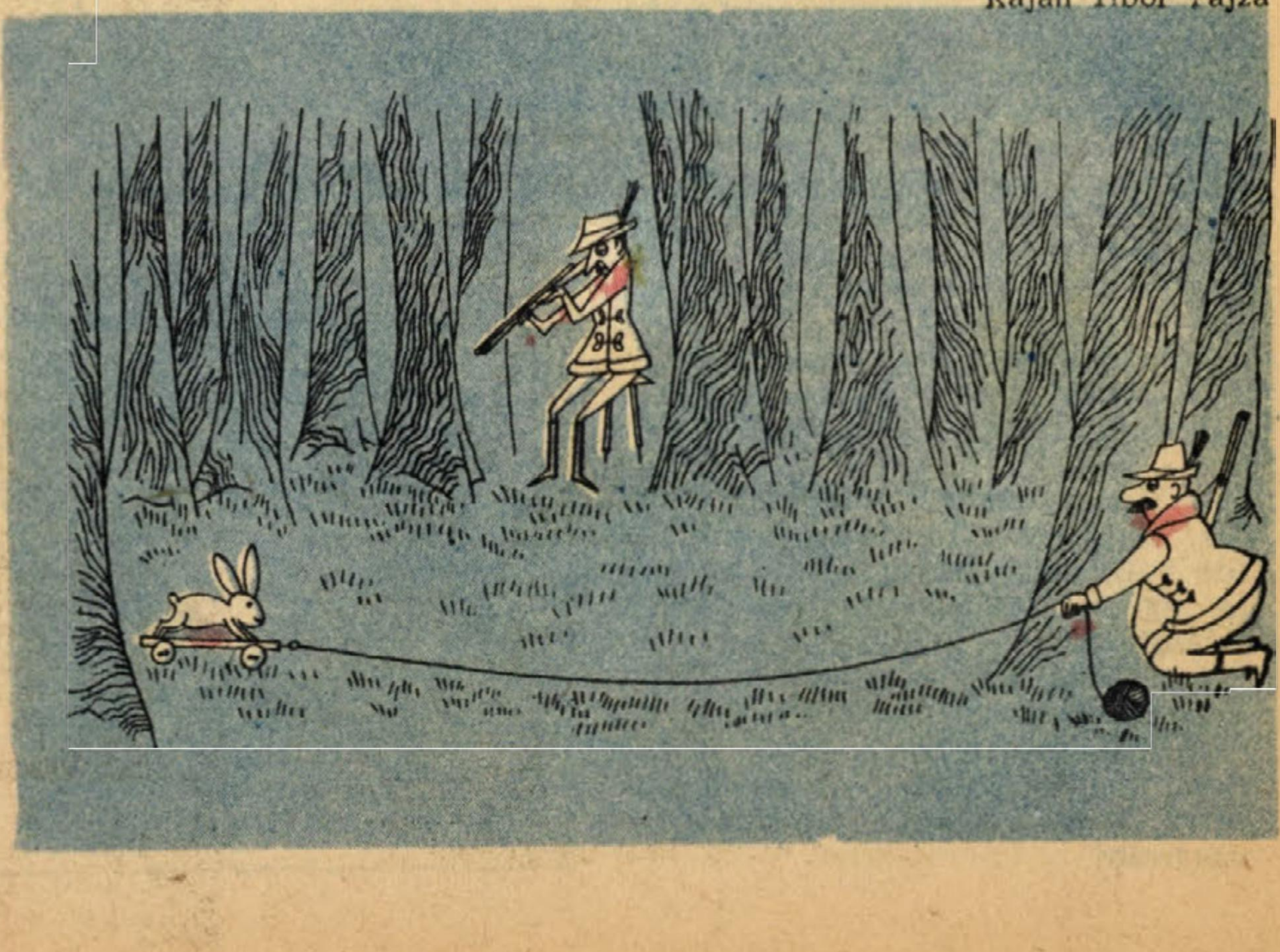

A tudós lelke

A tudós professzor a szobájában virrasztott és mint annakidején Faust, rendkívül elégedetlen volt önmagával. Úgy találta, hogy tulajdonképpen nem tud semmit sem. Átkozta Planckot, Einsteint, Bohrt, Rutherfordot és még másokat, akik a tudatlanság és tájékozatlanság soha nem sejtett óriási területét nyitották meg. Már az sem biztos, ami az ember kezében van, kesergett, sőt tulajdonképpen az a legkevésbé, hiszen a tudomány főként a kézzelfogható dolgokat vonja kétségbe. Dirac, Heisenberg... hogy nem szégyelik magukat. Egyenletekkel szúrják ki az ember szemét, a lényegről bezzeg nem beszélnek, mert vakok és tudatlanok, mint afféle tudósok.

Így kesergett, elégedetlenkedett, amikor egyszerre csak kénes szag ütötte meg az orrát. Tessék, gondolta, a világűr meghódításán munkálkodunk, s közben fűteni sem tudunk rendesen. Miféle ócska brikettet küldtek már megint? Ám legnagyobb meglepetésére suttogó hang törte meg a csendet:

— Jó estét kívánok. ,

A tudós mérgesen, hátra sem nézve akarta elhárítani a hivatlan vendéget:

— Menjen a pokolba!

— Onnan jövök, uram! — hangzott az udvarias válasz.

— Mi az ördög! — kiáltott fel a tudós meglepetten.

— Úgy van, professzor uram! — szólt az illető, s most már előlépve folytatta: — Bocsásson meg a kénes füstért, vannak bizonyos haladó hagyományok, amelyekhez tartanunk kell magunkat.

Megszokott ördög-külseje volt, bozontos szemöldöke mindkét oldalon a homloka felső sarkáig nyúlt, s cipője sem tudta elrejteni lábfejének pata jellegét.

A tudós eleinte meghökkent, aztán belenyugodva a jelenségbe, aminél okosabbat nem tehet a szellem embere, udvariasan megkérdezte:

— Mit óhajt, sátánságod?

— Szeretném megkísérteni professzor urat — válaszolta az ördög.

— Tessék!

Az ördög egy kicsit zavarba jött.

— Dehát... nem tetszik megrémülni és hátrálva eltakarni az arcát?

— Ugyan kérem! — mondta a tudós, majd ingerülten tette hozzá: — Ide hallgasson, ördög úr, ne tartsuk fel egymást. Kísértsen meg, aztán alászolgája.

Az ördög még nagyobb zavarba jött. Elfogódottan dadogott:

— Kérem szépen... nem is tudom, hogy' kezdjem... tulajdonképpen a tanár úr lelkét szeretném megvásárolni...

— Minek az magának?

— Nem nekem kell, a vezetőségnek.

A tudós legyintett.

— Még mindig ilyen régi szamárságokkal foglalkoznak? Hogy nem unják meg! Maguknak az a bajuk, hogy nagyon babonásak. Ebben a korban már felvilágosultabbaknak kellene lenniök. Szóval a lelkemet akarja megvásárolni? Mit óhajt érte adni?

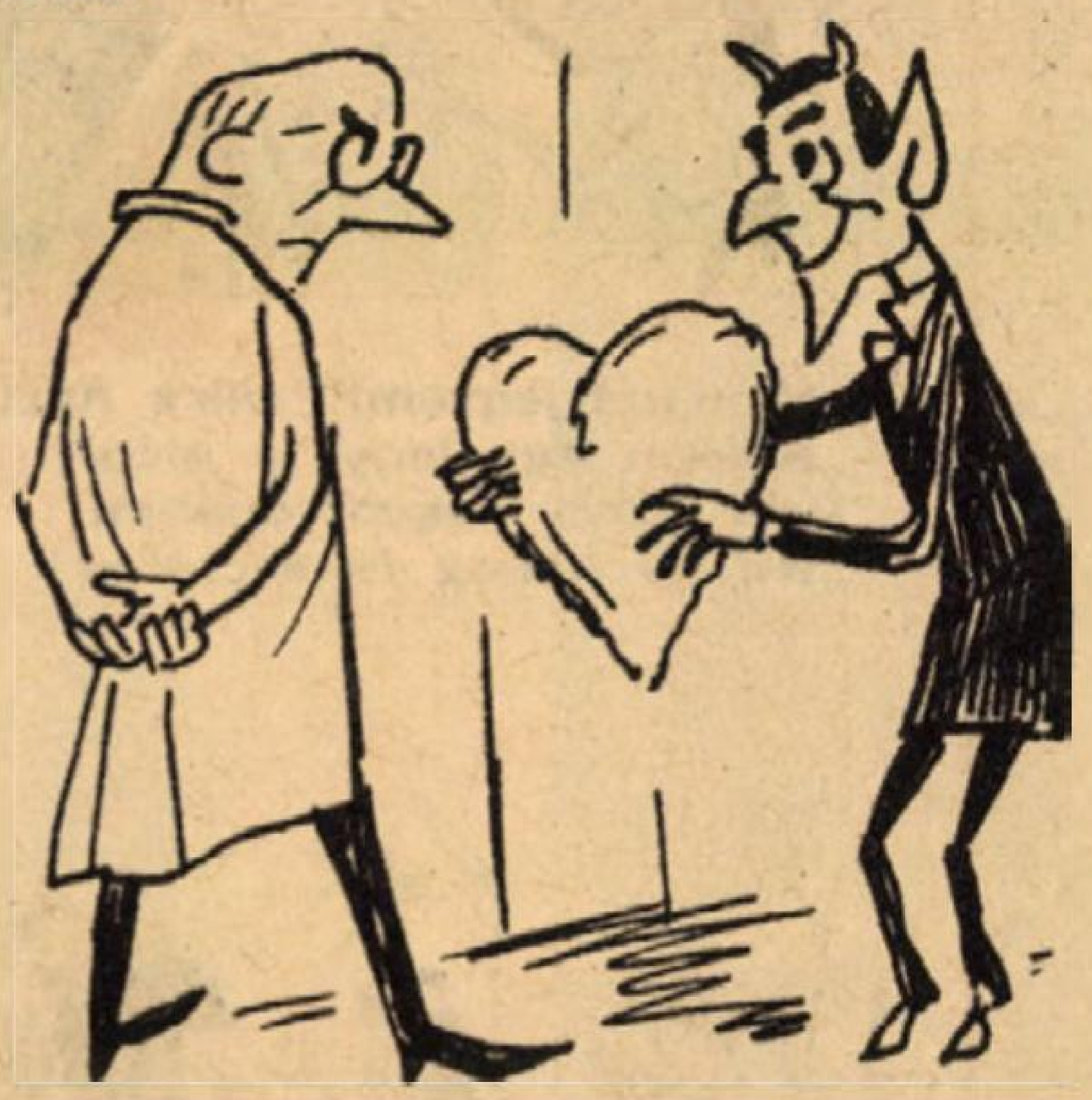

Az ördög mohó gyorsasággal válaszolt:

— Visszaadnám a fiatalságát.

A tudós komolyan megmérgesedett:

— Mondja, fiatalember, maga bolondnak néz engem? Azt hiszi, újra végig akarom csinálni mindazt a hülyeséget, amit éretlen fejjel végigcsináltam? Örülök, hogy túlvagyok rajta. Lekötelezne, ha békében hagyna.

Az ördög idegesen tördelte a kezét:

— Tanár úr, kérem én örök ifjúságra gondoltam.

— Mi? Meg akarja tőlem tagadni az öregkor derűjét?

— Örök egészséggel együtt... sohasem lenne beteg...

— Szóval még a gyógyulás csodálatos érzésétől is meg akar fosztani?

Az ördög törte a fejét. Majd egyre fogyatkozó reménységgel kísértette tovább a tudóst:

— Professzor úr, tudást ajánlok fel önnek. Fellebbentem ön előtt a titkok fátylát.

A tudós hirtelen izgalomba jött.

— Komolyan mondja?

— Becsületszavamra. Persze, ha cserébe a lelkét...

— Hagyja a csudába a lelkemet, nekem tudás kell, nem lélek. Tessék, vigye, előre odaadom. Csak válaszoljon nekem arra a kérdésre, hogy a sugárzás atomos szerkezetű-e, vagy hullámjellegű. Enélkül sötétben tapogatózunk a Wilson-kamrában. Enélkül azt sem tudom, fiú vagyok-e vagy lány, azaz hol fiú, hol lány, ahogy éppen a helyzet adja. Enélkül a tudomány félkarú törpe. Ha ezt meg tudja mondani, mindent tudok.

Az ördög örömmel vette át a tudós lelkét, hóna alá csapta és így nyugtatta meg az izgatottan reszkető tudóst:

— Hamarosan meghozom kérdésére a választ. Én magam nem foglalkozom ilyesmivel, de van nekünk erre egy külön csoportunk, a Feneketlen Tudás Ördögei szívesen megmondják önnek azt a csekélységet, amire kíváncsi.

E szavakra újra kénes láng csapott fel, s az ördög eltűnt. A tudóst a boldogság forrósága öntötte el. Most megtudom a titkok titkát, örvendezett. Nyavalyás fizikusok, fogtok még előttem nyomorultul térdelni!

A következő éjszaka újra megjelent az ördög. Sápadt volt és levert. Szótlanul visszaadta a tudós lelkét.

— Ők sem tudják — mondta kis szünet után kedvetlenül.

Feleki László

Vajon ki írhatott?

Vasvári Anna rajza

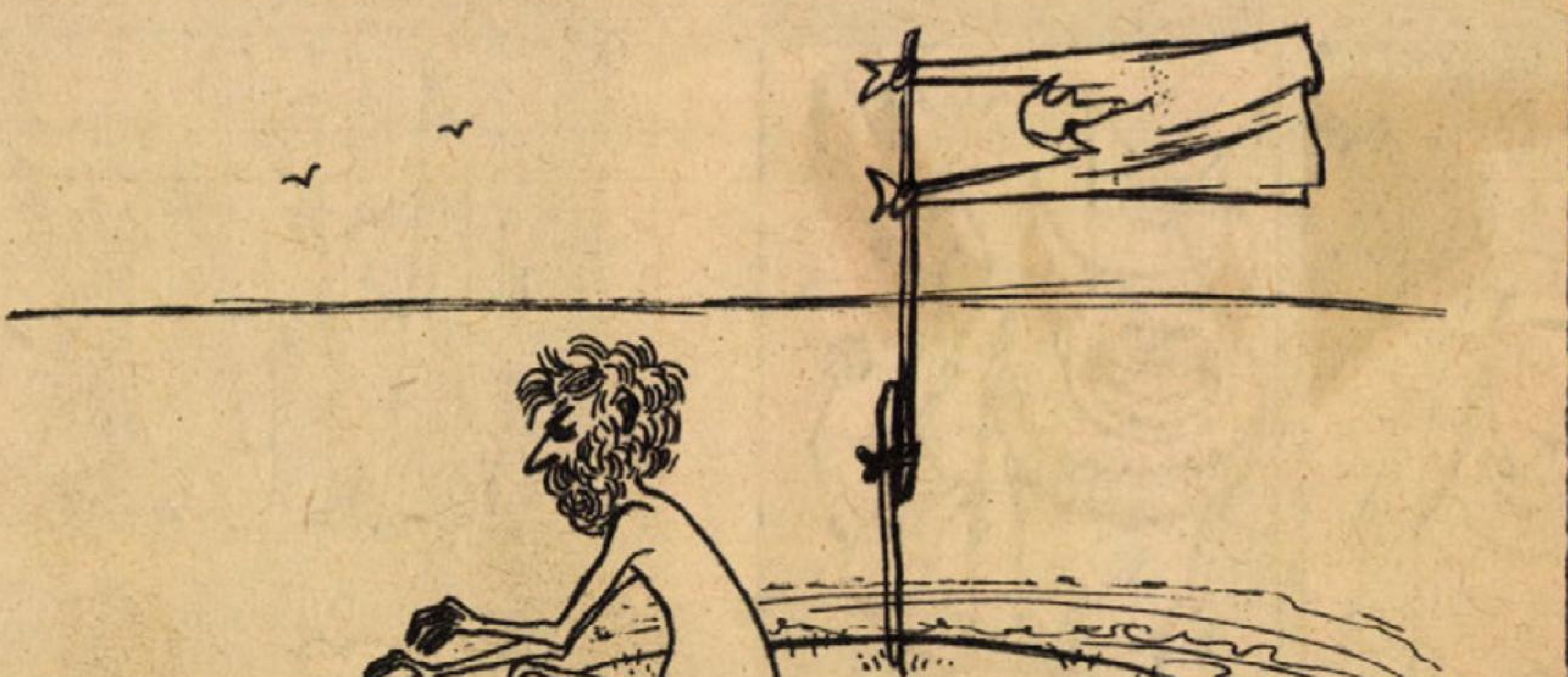

KONKURRENCIA

Várnai György rajza

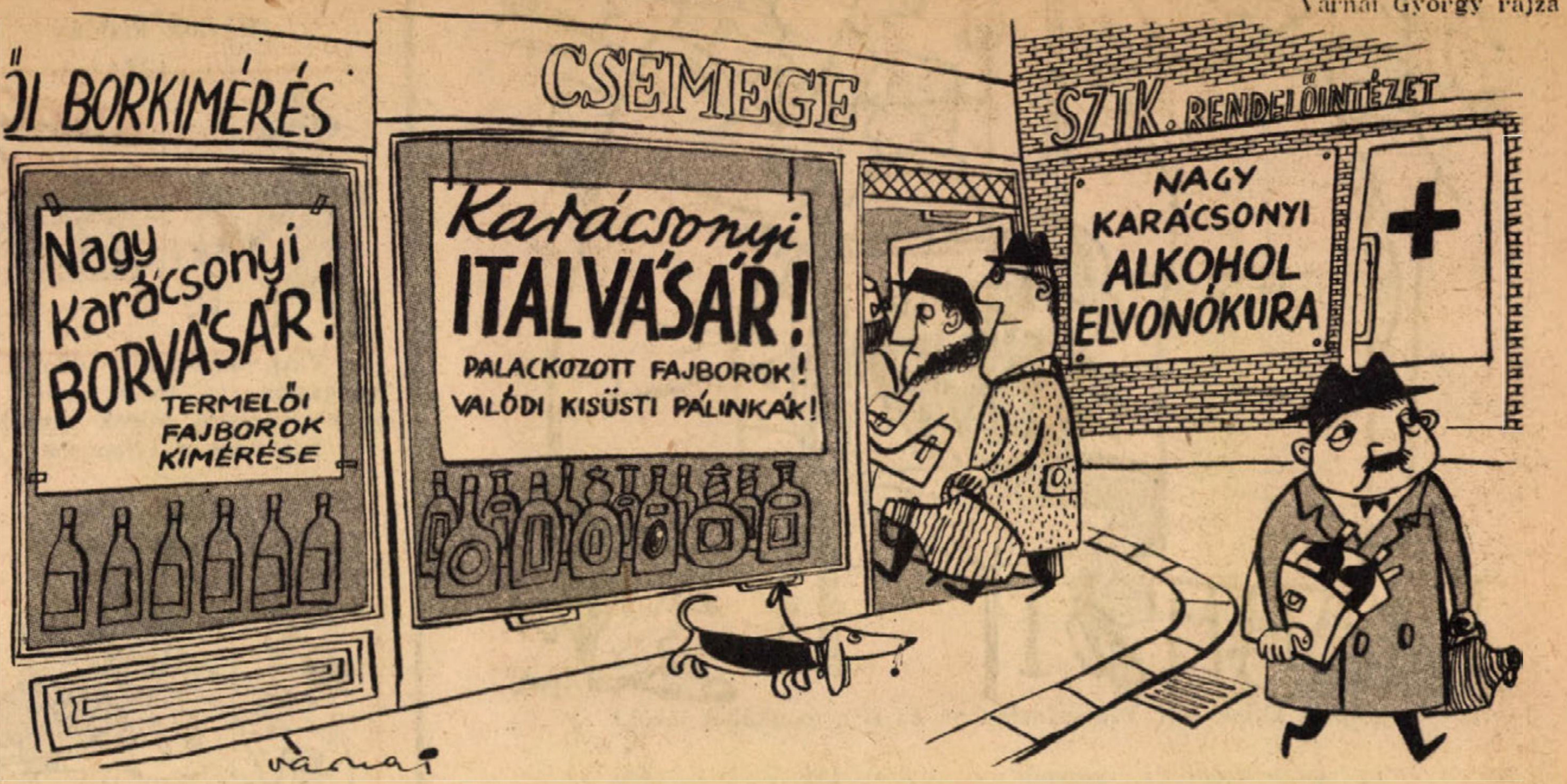
ŐI BORKIMÉRÉS
Nagy karácsonyi BORVÁSÁR! TERMELŐI FAJBOROK KIMÉRÉSE
CSEMEGE
Karácsonyi ITALVÁSÁR! PALACKOZOTT FAJBOROK! VALÓDI KISÜSTI PÁLINKÁK!
SZTK. RENDELŐINTÉZET
NAGY KARÁCSONYI ALKOHOL ELVONÓKURA
várnai

A humor KÖNYVÉBŐL

HÜTL HÜMÉR orvos-tanár egy társaságban, ahol az orvostudomány lenyűgöző fejlődéséről folytattak eszmecserét, ezt a rövid történetet adta elő:

— India egyik tartományában nemrég pestisjárvány tört ki, amelynek áldozatául estek az összes orvosok. Pár nappal azután, hogy az utolsó orvos lehúnyta szemét, a járvány is megszűnt.

SACHA GUITRYNEK egy spanyol városban, ahol turistaként időzött, elveszett a kutyája. Hirdetést adott fel a helyi lapba s ebben 100 peseta jutalmat igért a kutya megtalálójának. A lap másnap nem jelent meg, mire Guitry délután felkereste a szerkesztőséget, ahol azonban csak a portás fogadta.

— Ma már aligha jelenik meg a lap — válaszolta ez a színész érdeklődésére. — Az egész szerkesztőség elment valami kutyát keresni . . .

MOLNÁR FERENCNEK, amikor először New Yorkba érkezett, megmutatták a Woolworth-házat, felsorolták a méreteit, építési költségét és technikai csodáit.

— Teljesen tűzbiztos az épület — jelentette ki végül az idegenvezető. — Még felgyújtani se lehet . : .

— Kár! — így hangzott Molnár rövid észrevétele.

MÓRA FERENCNÉL panaszt tett egy szegedi gazda ismerőse, akinek gimnazista fia több tárgyból, köztük földrajzból is megbukott. Különösen a földrajzbukás zaklatta fel az apát, egyre csak azt hajtogatta Móra előtt, mi szükség van a földrajzra!?

— De bátyám, — próbálta az író csitítani — kell az a mai világban.

— Micsoda?

— Hogy tudja az ember, hol van Ausztria, Franciaország, meg Kanada . . .

— Kell, ugye? — robbant ki az apai szív keserve. — Hát azt gondolják az urak, hogy csavargót akarok én nevelni a fiamból?!

Ez még hiányzik!

Sándor Károly rajza

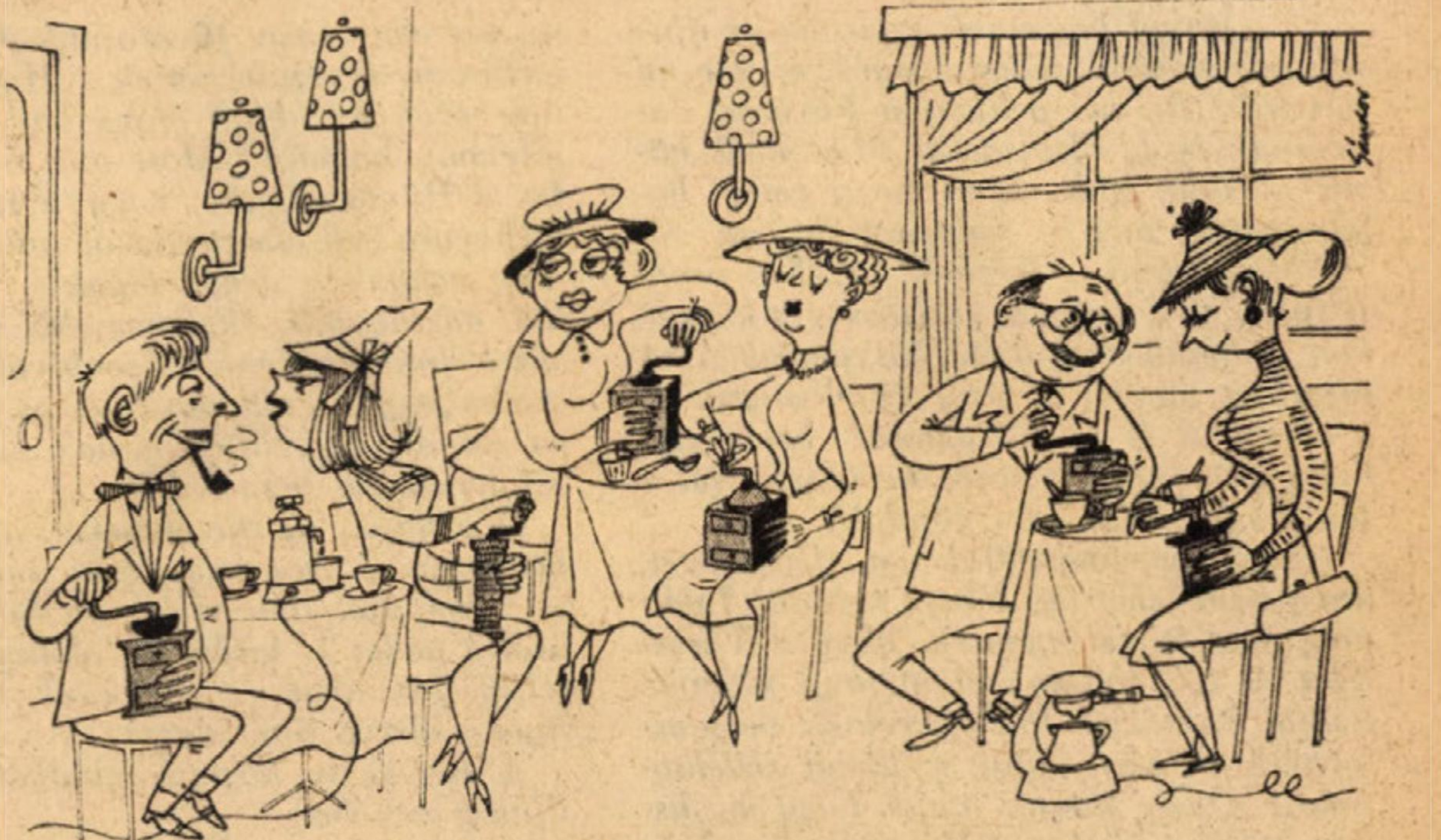

Önkiszolgáló eszpresszó

Gyermekrajz-kiállítás

Szűr-Szabó József rajza

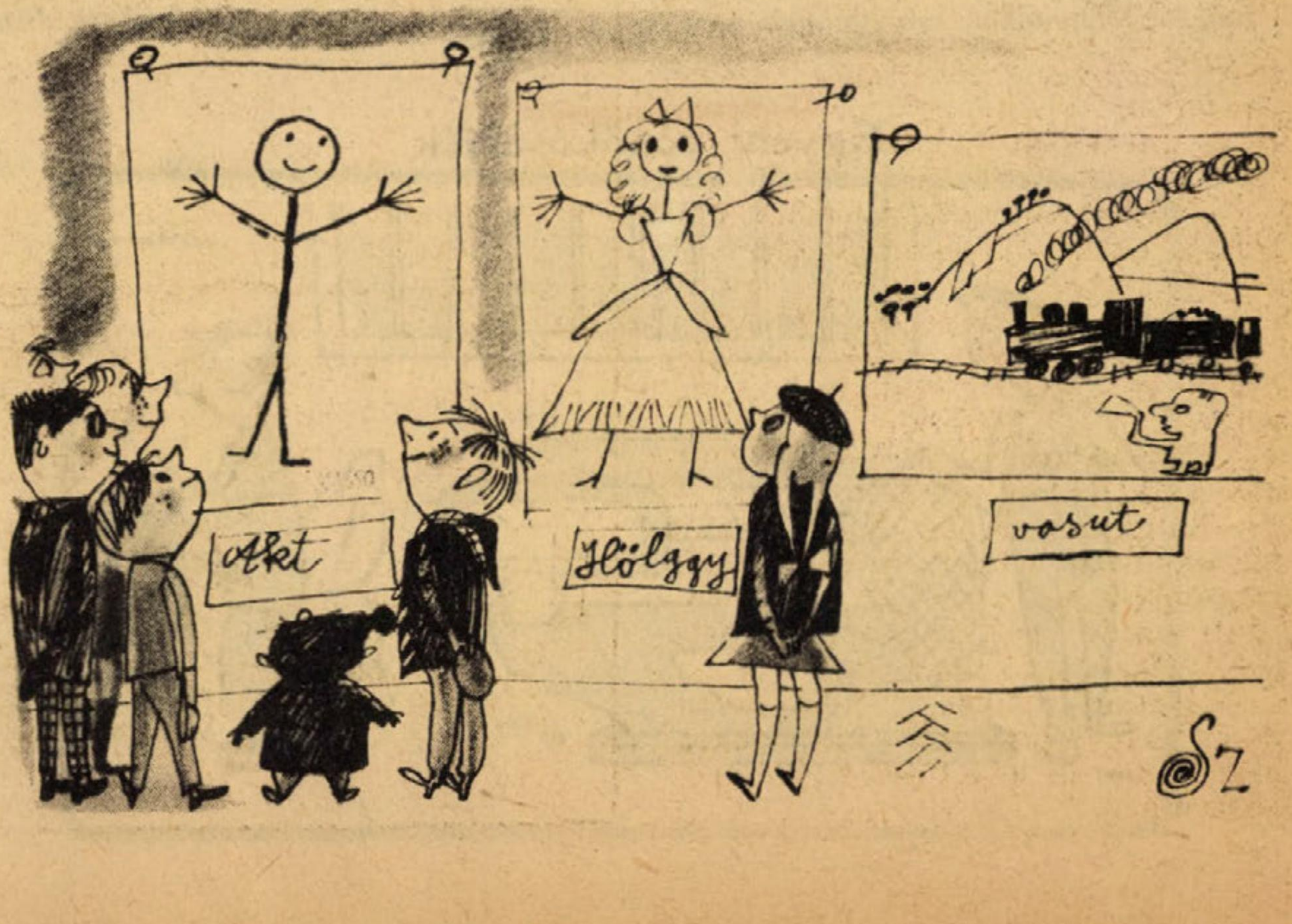
Akt
Hölggy
vasut
SZ

Gondolatok a villamoson

Gerő Sándor rajza

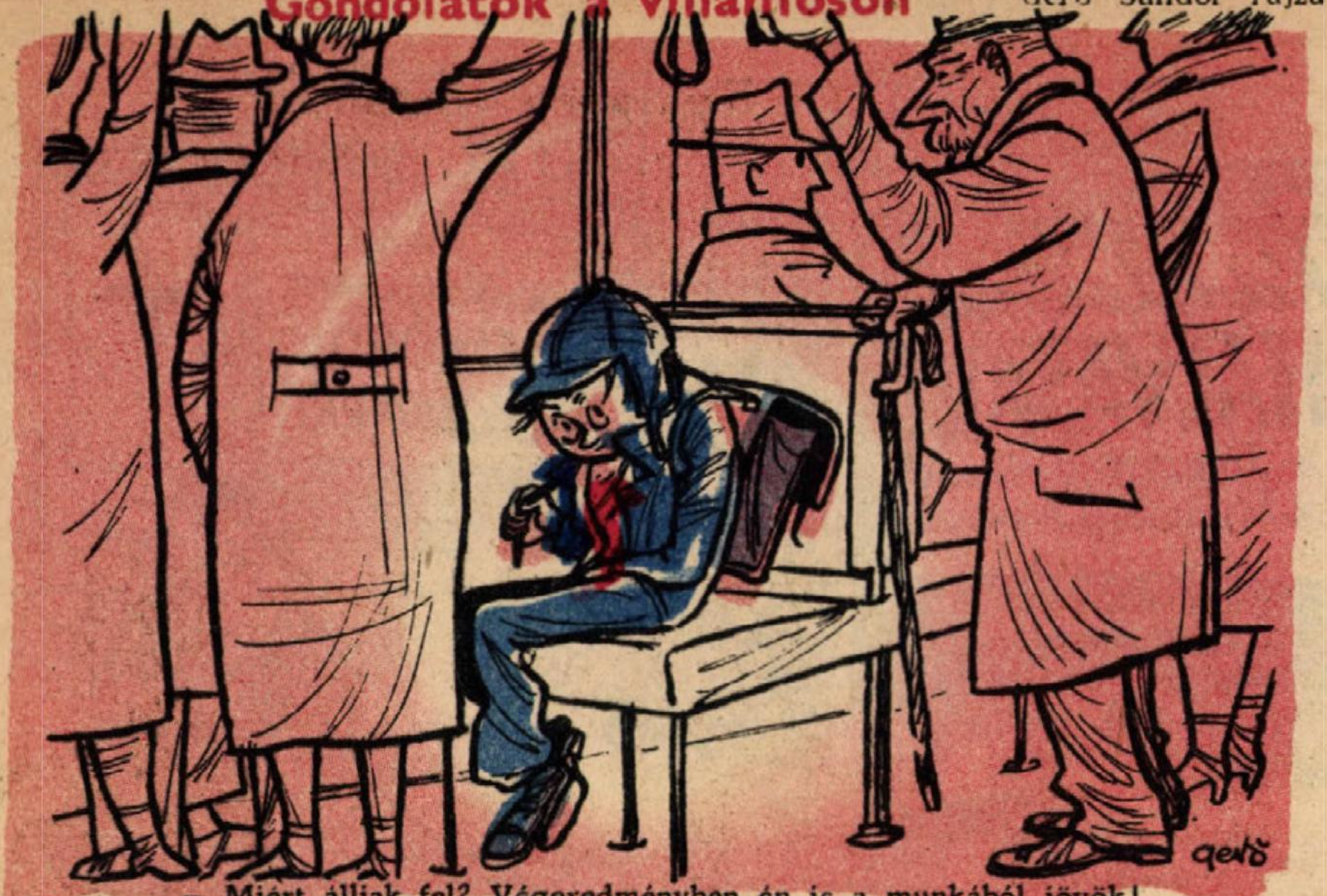

– Miért álljak fel? Végeredményben én is a munkából jövök! . . .

Jogos panasz

„. . . Annyit beszélnek és írnak az ifjúság pártolásáról, felkarolásáról és íme mi történik? Itt van például a Fővárosi Tanácsnak és az Elektromos Műveknek közös akciója, amit olyan nagy garral bejelentettek, meg is valósítottak, sőt továbbfejleszteni is ígérnek! Ezek a neonfények, ez a nappali világosság a körutakon, a hidakon és más főútvonalakon! A fasorban tombol a fény és elhangzik ez a hivatalos és az a hivatalos bejelentés, hogy más utcák is sorra kerülnek. Hát a fiatalságra senki sem gondol?

Innen figyelmeztetjük a felelősöket, hogy nem lehet így bánni velünk! Talán még arra is vetemednek, hogy a Városliget és a Népliget valamennyi sétánya, padjai és bokrai fölé szerelnek neon-ostorokat és más, szinte színpadi reflektorokat? Odáig jutunk majd, hogy áprilisban, vagy májusban a Rózsadomb, a Vár, sőt a Gellérthegy fölé Önök fényblokádot sugároznak majd? Hiszen már a Margitszigetre is alig merünk menni! Bátyáink és nővéreink, általában az idősebb nemzedék, kis félmosolyokkal és sóhajtozva emlegetik azokat a paradicsomi andalgási állapotokat, amelyeknek még öt-tiz év előtt szép fővárosunk különböző területein örvendezhettek. Hol vannak már azok az idők? Hová lett a tavalyi jótékony homály? Most már a Zugligetbe, a Hűvösvölgybe, vagy a Hármashatárhegyre kell elzarándokolnunk. Ki téríti meg nekünk a drága időnket, amit sokkal hasznosabb, kellemesebb tevékenységre fordíthatnánk? Ezenkívül adjanak szabadjegyet a villamosra és az autóbuszra, minden szerelmes párnak, ha már így kitoloncolnak bennünket.

Óva intjük az illetékeseket, hogy jogos panaszunkat semmibevéve mértéktelen és zabolázhatatlan világítási dühükkel az utolsó padot is kirántsák alólunk! Követeljük jogainkat és a nekünk kijáró árnyék-, illetve sötétadagot.

A 16–66 év közötti mindkét nembeli ifjúság nevében:

Néhány ezer aláírás.”

A fenti ma érkezett beadványt azon megjegyzéssel hozom nyilvánosságra, hogy az abban foglalt jogos panaszt a magam részéről is sürgősen orvoslandónak tartom.

Nádass József

Egyéni védőkészülék

Schwott Lajos rajza

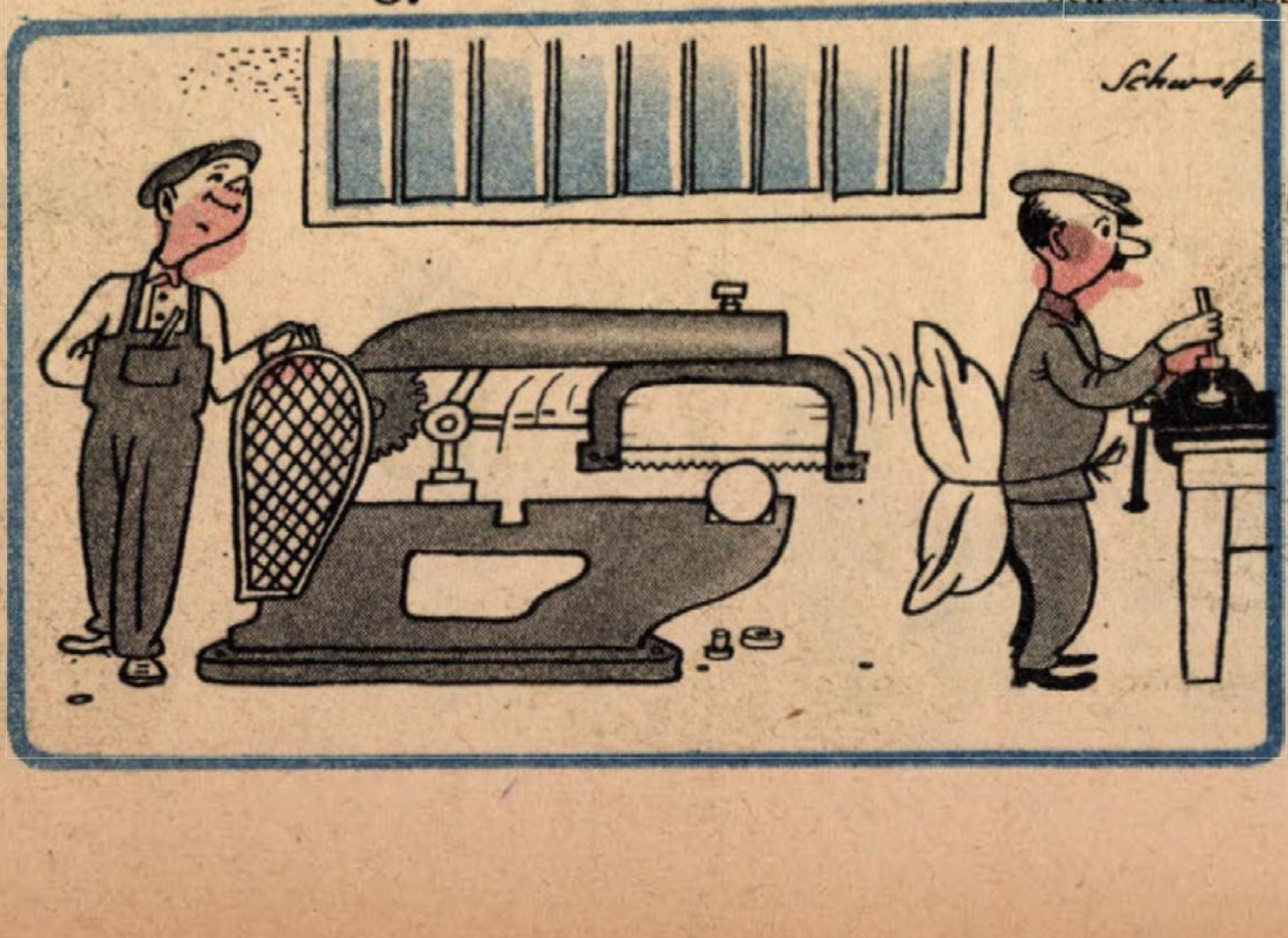

E heti hirdetésünk

Ravasz kislány

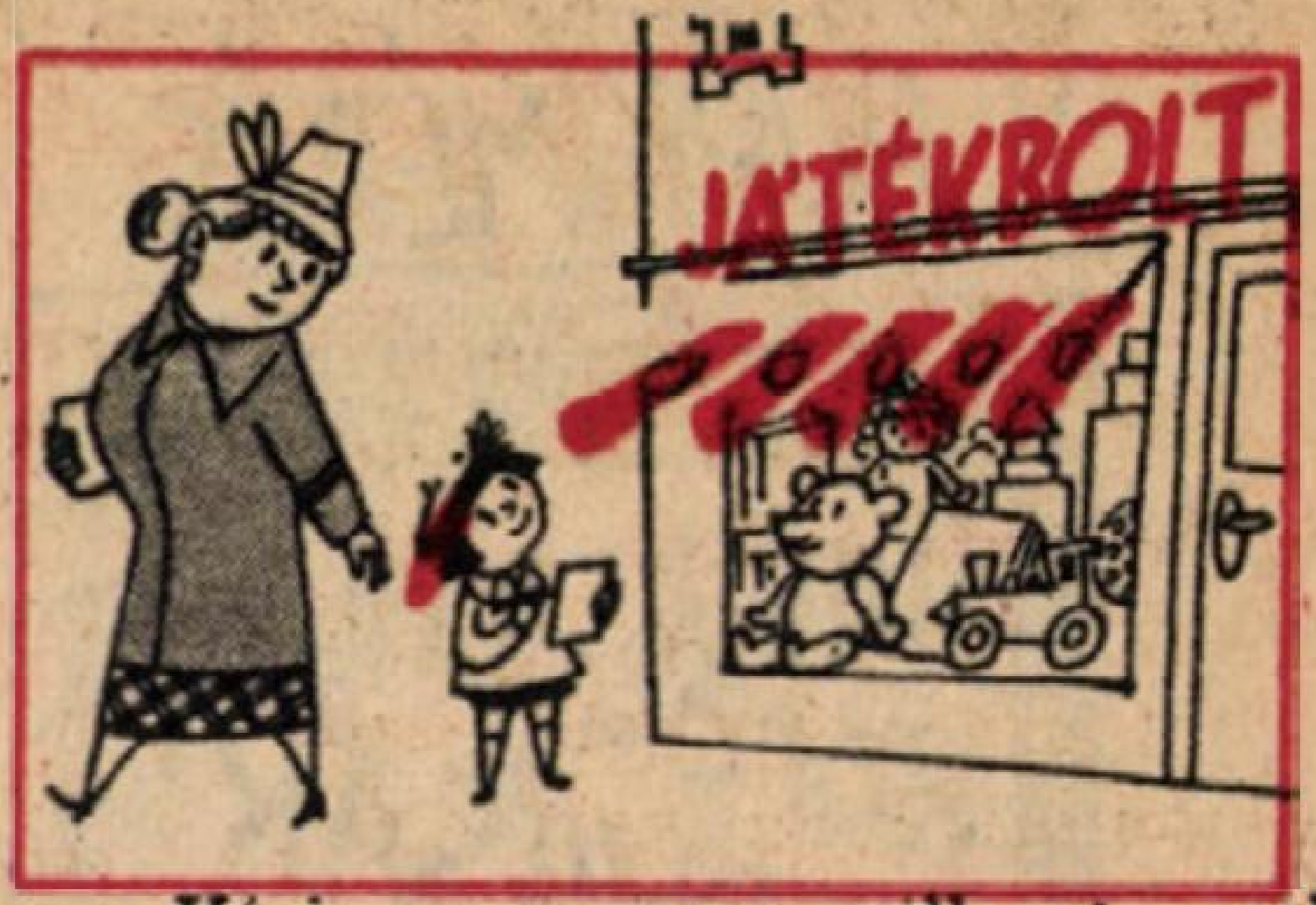

– Várj, anyu, egy pillanat, csak feljegyzem az üzlet címét . . . Itt olyan gyönyörű dolgok vannak, muszáj megírnom a Télapónak . . .

Előrelátó feleség a Ruházati Boltban

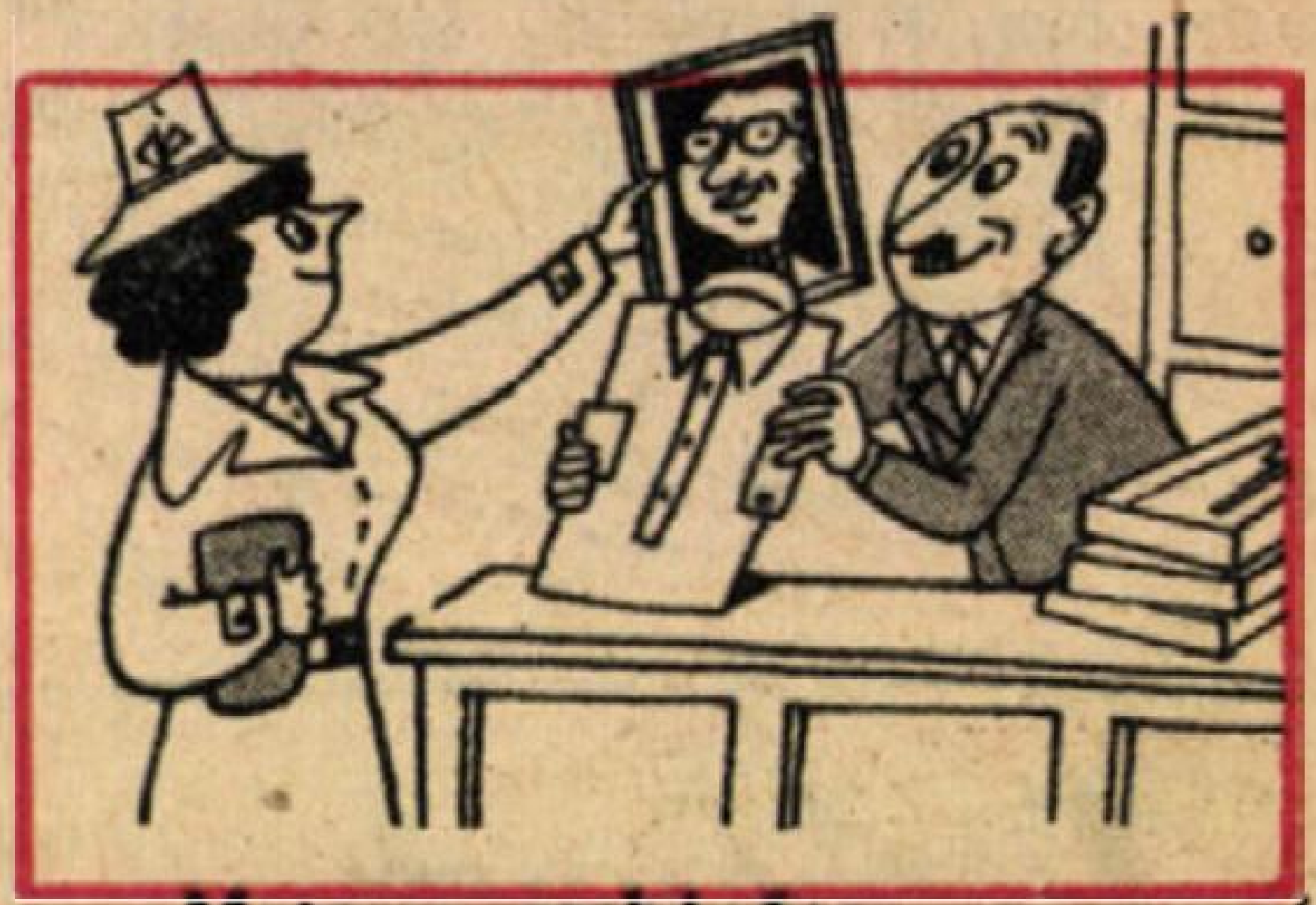

– Mutassa csak! Igen, ez a szín jól fog állni a férjemnek . . .

Felvilágosítás telefonon

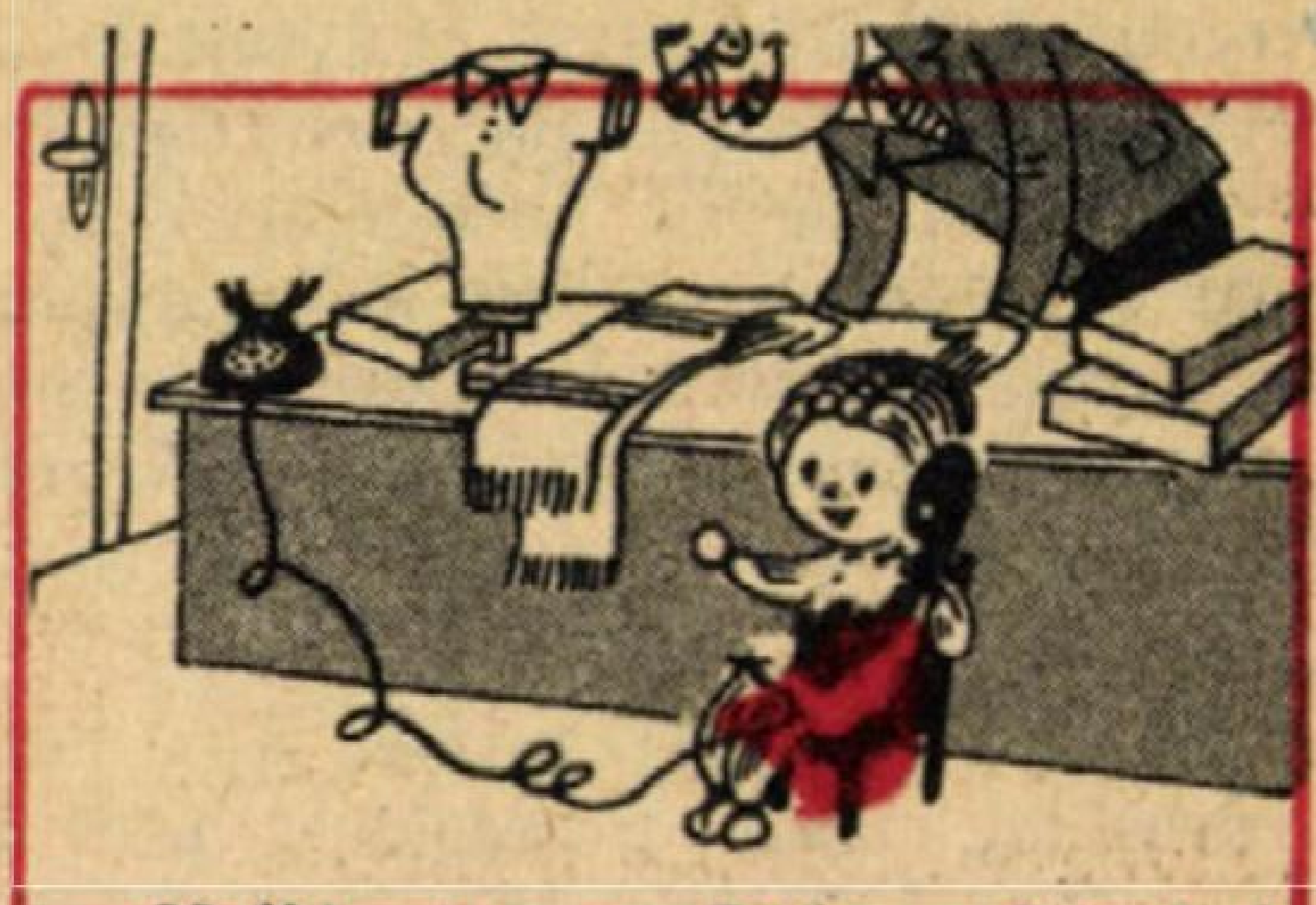

– Halló, itt a Röltex Rózsi beszél . . . Tessék csak bejönni hozzánk, olyan remek ajándék-tippeket adok, hogy az csuda!

A próba

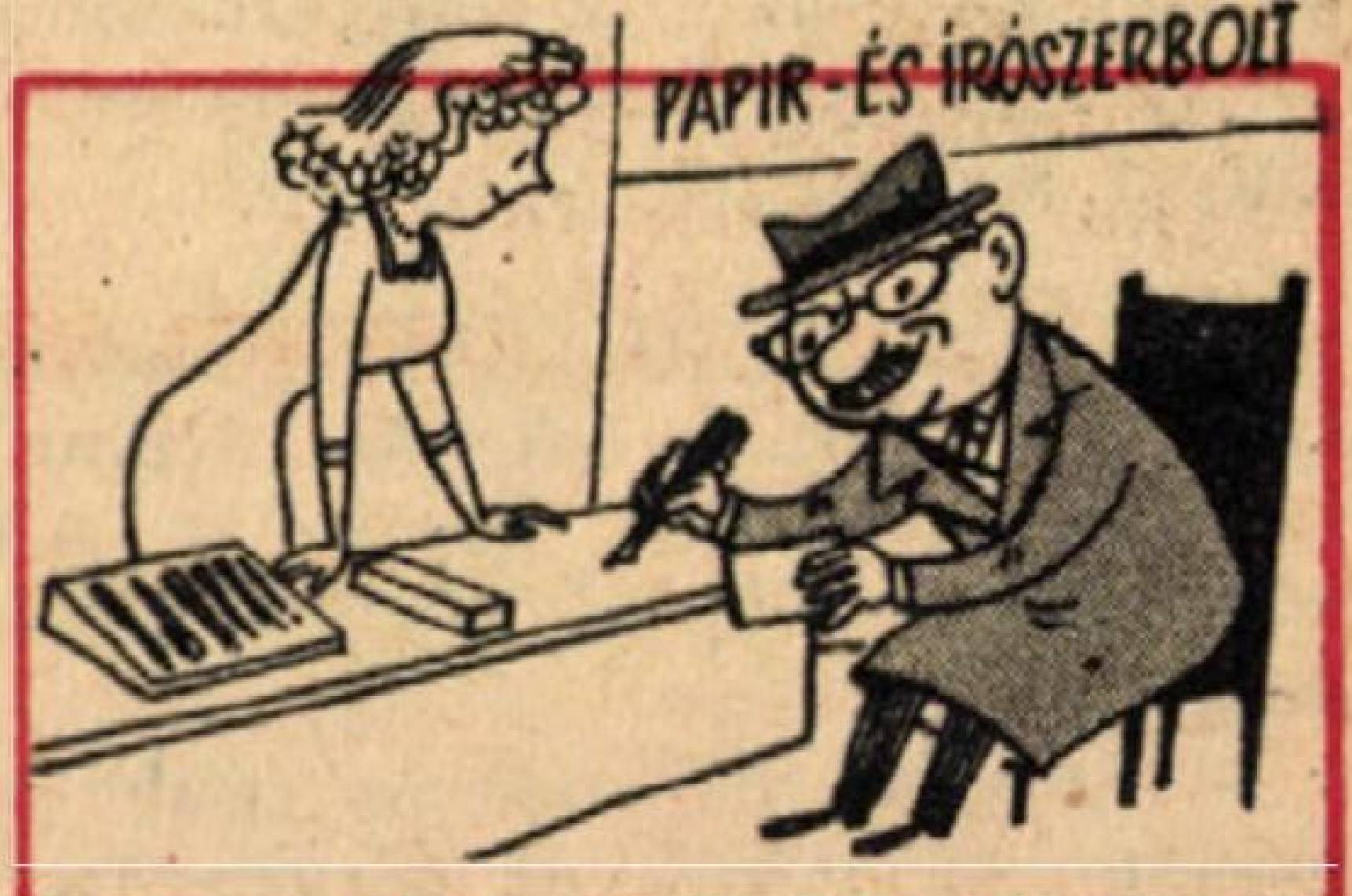

– Remek ez a töltőtoll! Már azt is gyönyörűen írta, hogy: Nagypapától szeretettel Sanyikának . . .

Tréfás rádióvásárló a Keravill-ban

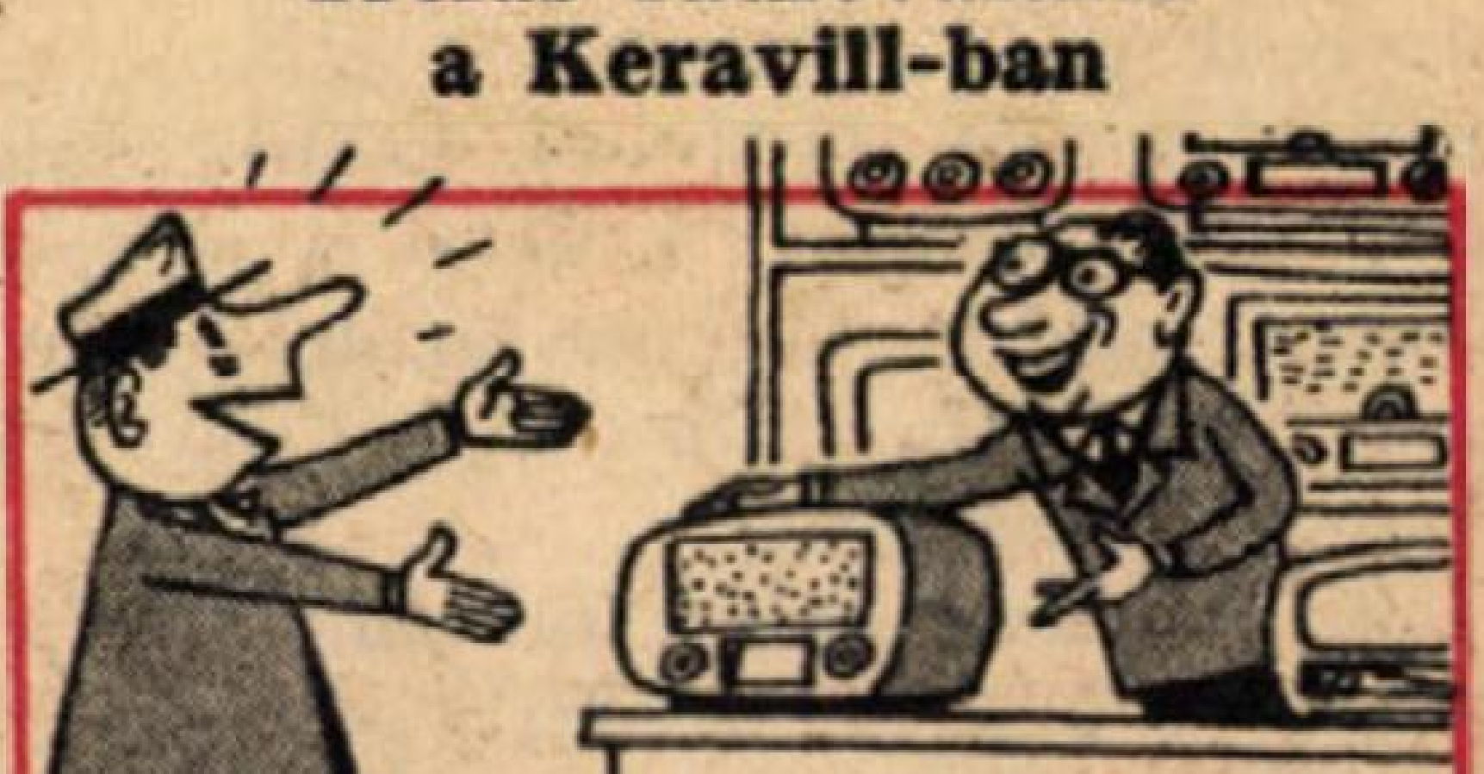

– Szóval ez a készülék megfelel. Becsomagolhatom?

– Hát persze, mit gondol, itt akarom elfogyasztani?

VADVIZORSZÁG a gyufaskatulyákon

Senki sem foghatja rá többé a magyar gyufaiparra, hogy nem tart lépést a fejlődéssel és a legújabb divattal; különösen azóta nem, mióta kiadta ezt a víziszárnyas-sorozatot.

Viszontláthatjuk most Vadvízországbeli összes, régi ismerőseinket: a kedves gulipánt, a cankót, a kisgémet és a többieket, a gyufásdoboz címkegyűjtők nagy-nagy örömére. Ezekután én, aki történetesen nem gyűjtök címkéket, őszintén remélem, hogyha rá akarok gyújtani egy „Daru"-ra, csak előveszem a gulipánt, ami úgy gyullad meg, mint a vöcsök és viszont — nem pedig úgy, mint a korábbi, közönséges címkéjű gyufák: minden harmadik, ha volt éppen feje. Most már azonban ez sem érdekes, az ember legfeljebb eldobja a gyufákat — elvégre a címke a fontos.

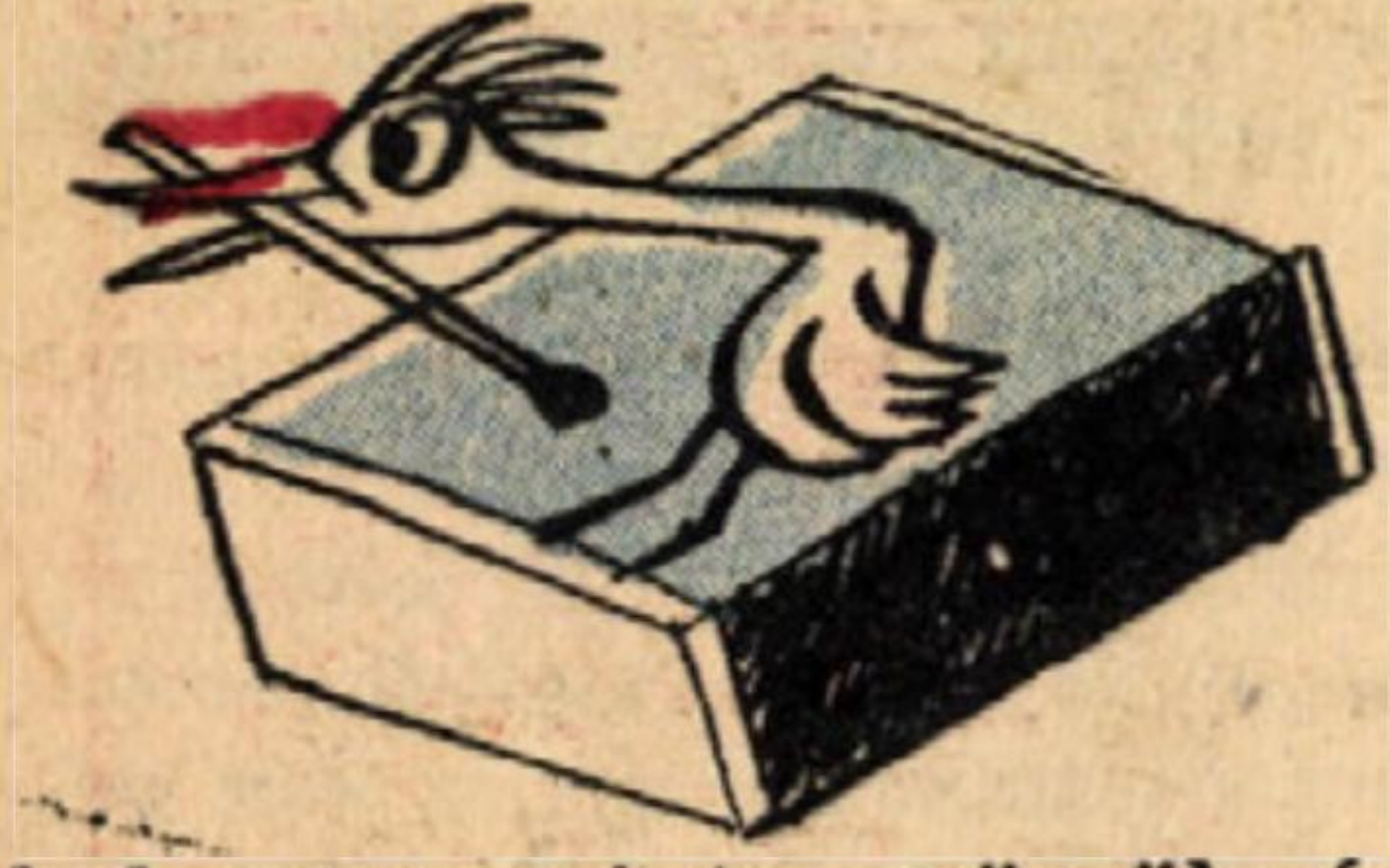

Végre egy olyan gyűjtőszenvedély, ami mindenképpen hasznos: hasznos a gyufaiparnak, mert növekszik a forgalom és hasznos azért is, mert ismereteket terjeszt, hasznos a felnőttek számára is, mert ezekután, ha az ember találkozik a Körúton egy gulipánnal, mindjárt tudja, hogy hová tegye és nem téveszti össze sem a tulipánnal, sem a huligánnal — bár jobb lenne, ha a Körúton huligánok helyett gulipánok hőbörögnének estenden.

Mérnöki pontossággal ki lehet rajzolni a gyufásdoboz-címke gyűjtőszenvedély fejlődésének egyes állomásait. Majd jön egy német, aki rendszerbe foglalja a címkegyűjtés mikéntjeit, megjelenik az első katalógus és megjelennek az első spekulánsok, megalakulnak a fekete-börzék, ezekre aztán lecsap a rendőrség; közbelép az állam és tisztességes mederbe tereli a címke-kereskedelmet: megalakulnak a filovignettista szaküzletek, megjelenik a a Filovignettista Közlöny; élénk élet alakul ki a filovignettista klubokban s a gyufaipar nem győzi kiadni az új, meg egyre újabb sorozatokat.

A legalizált címkegyűjtők összejönnek majd a legális gyufásdoboz címkeklubokban és megkezdődik a cserebere, így valahogy:

— Két gólyatöcsöt adok egy gulipánért!

— Kinek van egy bölömbikája?

— Vöcsök, uraim, vöcsök!

— Hogy ez a pár vízicsirke?

És így tovább...

Zsiray Károly

Tempora mutantur

Várnai György rajza

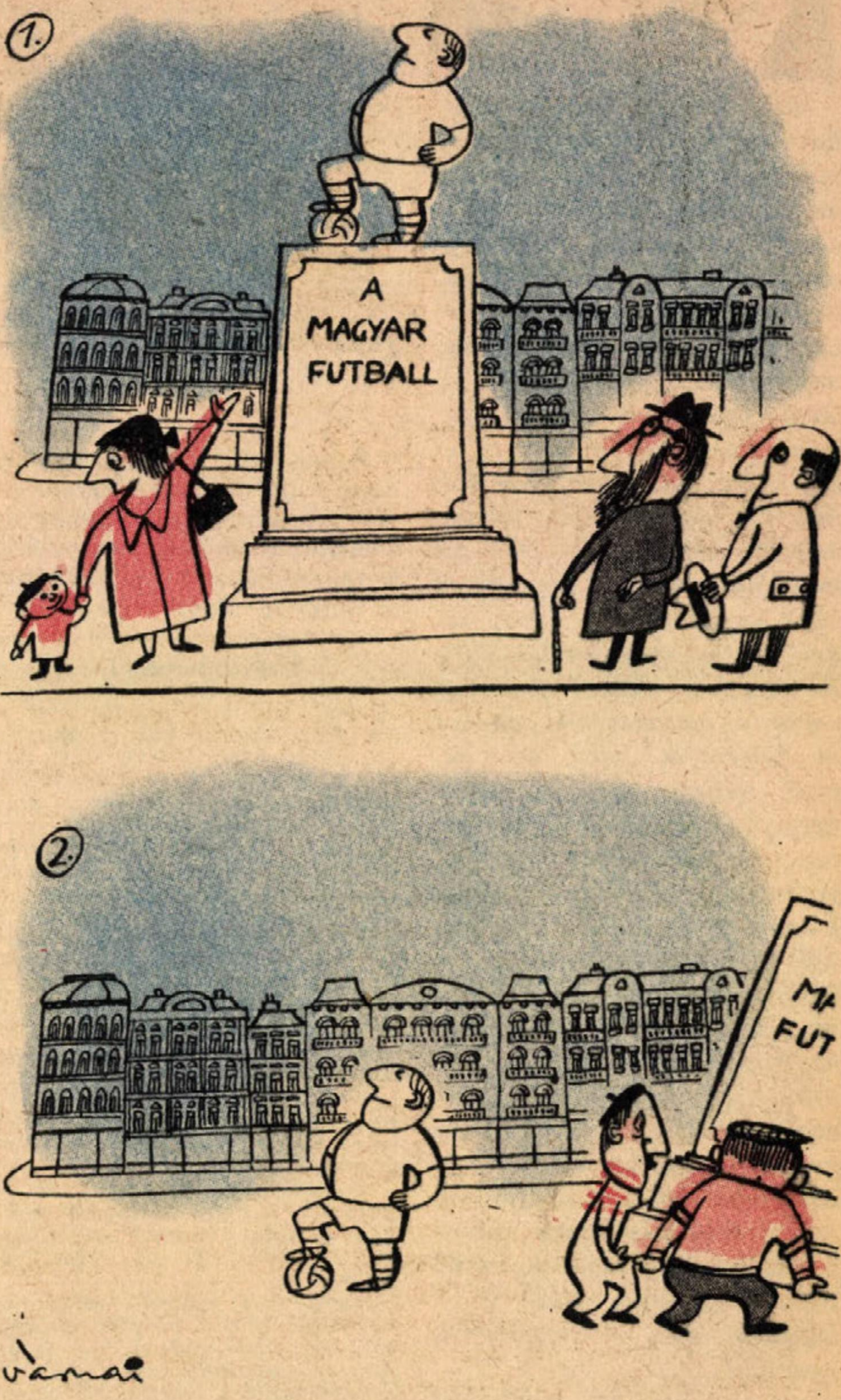

Vigasztaló

Toncz Tibor rajza

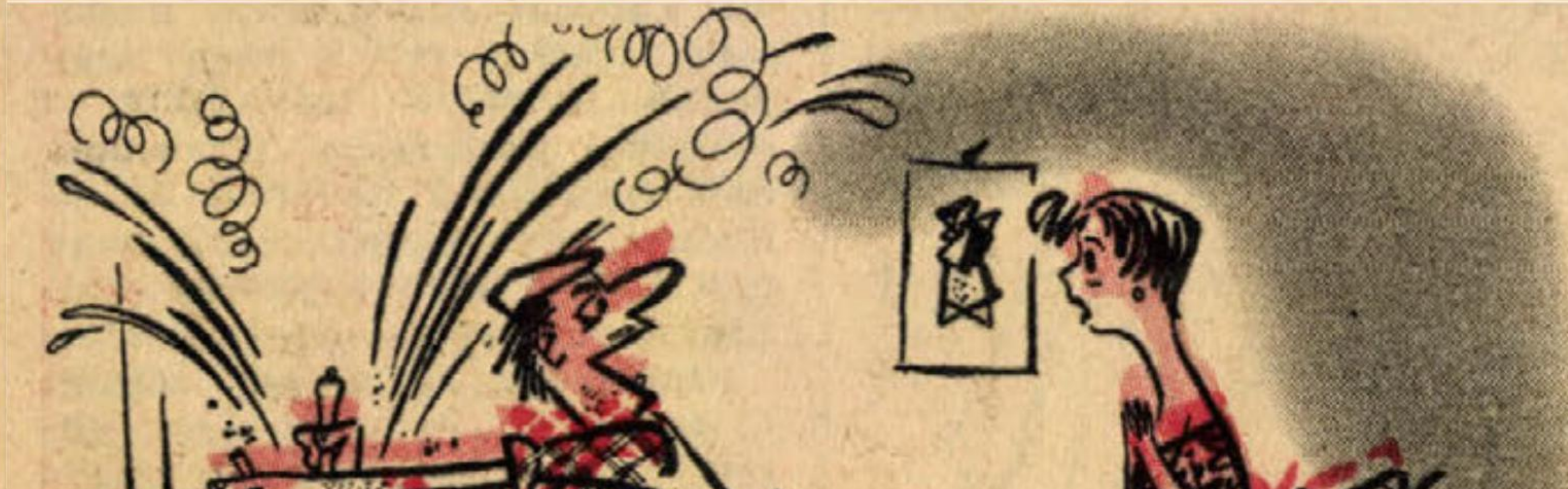

– Én mondom, nagysádkám, nincs jobb egy jó fafűtéses cserépkályhánál!

Budapest autótérképe

Réber László rajza

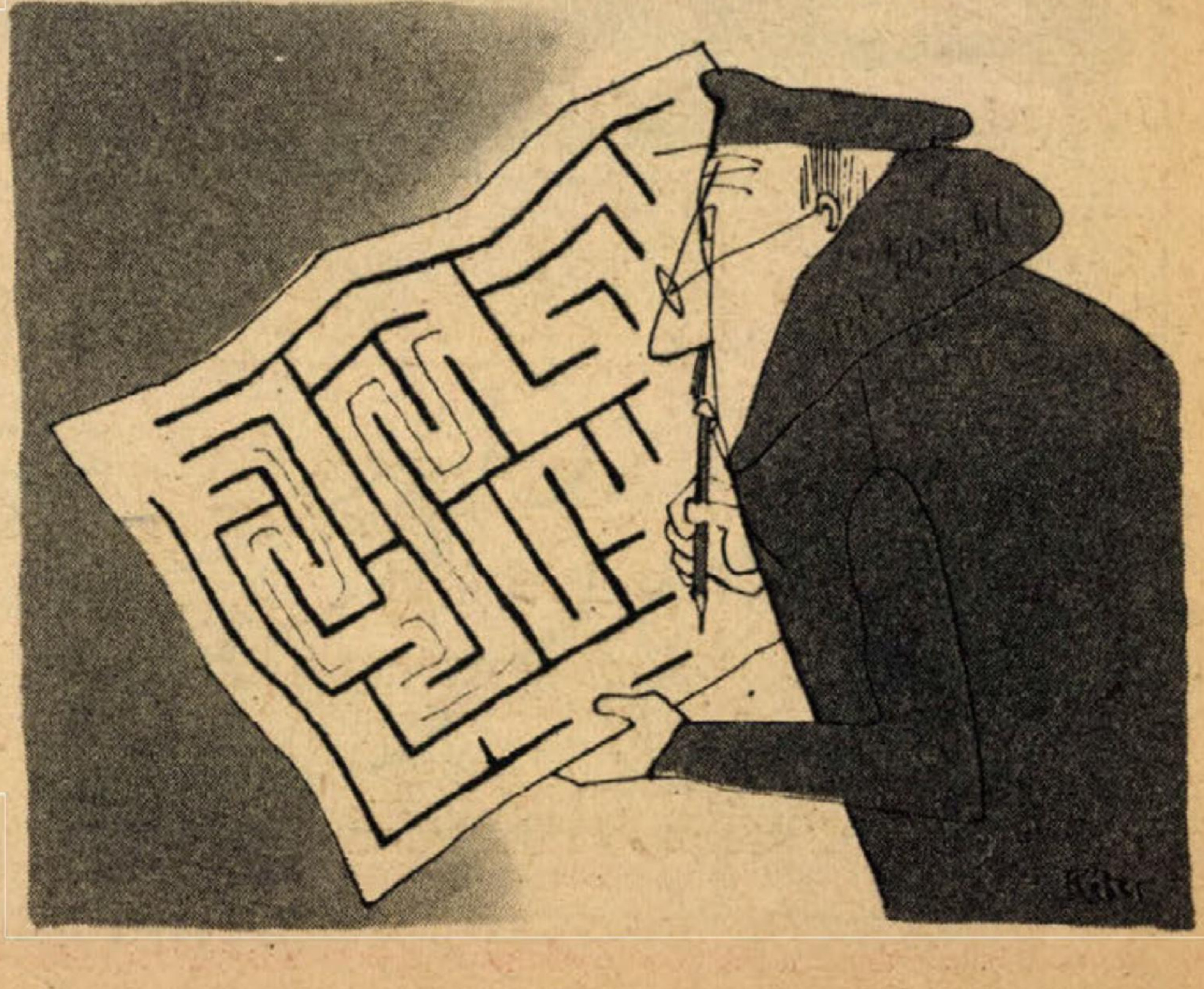

Péterke levele

Holnap leszek másfél éves. Édesanyám, édesapám, kiterjedt rokoni és baráti köröm lót-fut, hogy az első karácsonyt, aminek már én is örülni tudok, minél szebbé tegyék. Biztosan kapok majd hintalovat, gumijátékot, mackót meg mimindent, de én egy kicsit mégis szomorú vagyok. Hogyne szomorkodnék, amikor az új boy-kabátomhoz nem húzhatok kesztyűt. Nem azért, mintha urizálni akarnék... De azt mindenki tudhatja, hogy télen fázik az ember keze, még akkor is, ha csak másfél éves. És az én anyukám hiába járta végig a gyermekruha-boltokat és Röltexeket, sehol sem kapott nekem egyujjas fehér kesztyűt, de még világoskékét sem. Az egyujjashoz azért ragaszkodnék, mert az én ujjacskáim még összevissza botladoznak. Az egyik kesztyűujjba belebújik kettő is, a másikba meg egy se. De úgy tudom, az én korosztályom számára ötujjast sem lehet kapni. Talán azok a bácsik és nénik, akik gyermekholmikkal foglalkoznak, nem tudják, hogy milyen fontos egy kisgyermek számára az egyujjas téli kesztyű? Kár, hogy nincs nekik is – legalább egy – másféléves gyerekük...

Kérem a Belker bácsikat, gondoskodjanak az ilyen kicsi gyerekek számára is meleg kesztyűről.

Kis Péterke

Le a bürokráciával.

Pécsről jelentem...

Pécs nagy gondjai közé tartozik a közlekedés javítása. A város vezetősége még nem döntött: az autóbuszforgalmat erősítsék-e, vagy pedig kétirányú legyen a villamosforgalom? Az utóbbi terv ellenzői azzal érvelnek, hogy túl keskenyek a pécsi utcák.

– Ez igaz – hangzik a tréfás ellenérv –, de a probléma megoldható. A pécsiek úgyis mindig az úttesten közlekednek, tehát a két járdán nyugodtan roboghatnak a villamosok...

*

A Jókai tér arról nevezetes, hogy mindig ássák. Egyszer a víz, másszor a gáz, olykor az elektromos művek, vagy pedig a távvezetékesek bontják fel az úttestet. Kooperáció nincs.

– Mikor lesz már itt rend, a Jókai téren? – kérdi valaki.

– Az a jövő század regénye – hangzik a borúlátó válasz –, nem hiába Jókai Mór írta, akiről a teret elnevezték.

*

A tanácsházán van egy kis csodabüfé, ahol mindenfajta élelmiszert lehet kapni. Ezenkívül ajándéktárgyakat, mosószereket, eszpresszókávét, játékot, italt, egyszóval háromnégy bolt cikkét is árusítja az egyetlen elárusítónő, aki bravúros munkát végez. A pécsiek megszokták ezt a kis csodaboltot és egyáltalán nem csodálkoznak a sokrétű szolgáltatáson. Sőt... Valaki megkérdezte a büfésnőtől:

– Tessék megmondani, manikűrözés nincs?

(palásti)

Udvariasság!?

Nem tudom megdicsérni a JA 05-82 számú taxi gépkocsivezetőjét azért a végtelen udvariasságáért, amelyet 10-én, szerdán este fél hatkor a Majakovszkij utca és Lenin körút sarkán levő trolimegállónál tanúsított. Az udvarias taxisofőr két utast és egy parányi, de súlyos fűtőtestet szállított a Majakovszkij u. 61. számú házba. Nem elégedett meg azzal, hogy a fűtőtestet kisegítse a kocsiból, hanem fáradságot nem kímélve cipelte azt az utas mellett. Manapság enynyire szokatlan előzékenységében azzal sem törődött, hogy négy trolibusz áll mögötte és nem tud a taxi miatt befutni a megállóhoz.

A pontosság kedvéért feljegyeztem a négy várakozó trolibusz számát: 70-es T. 112, 70-es T. 110, 70-es T. 115, 78-as T. 151-es.

Hogy mit szóltak ehhez a veszteglő trolik vezetői és utasai, azt nem tudom, de hogy milyen megjegyzést tettek a csúcsforgalom idején várakozó utasok a megállónál, annak fültanúja voltam. Sajnos, azonban ezt nem közölhetem, mert félek, hogy a derék taxisofőr becsületsértésért perbefog...

(–es)

„Huhu, ki vagyok?"

címmel cikket írtam a természetrajzi bélyegsorozatról. Most a kiadótól arról értesültem, hogy a bélyegeken valóban nincs rajta az állatok neve, de van rajtuk egy szám. Továbbá nem csak bélyegeket lehet kapni, hanem albumot is, amelyben a megfelelő számok alatt feltüntették az állatok nevét. Csak harminc bélyegről hiányzik a szám, hadd legyen valami játékosság, izgalom is a dologban.

Informátorom — jó fiam — tehát nem tájékoztatott pontosan. De sem neki, sem az iskolatársainak nem mondták meg az Apisz-ban — ahol a bélyegeket vették —, hogy album is van. S én sem tudtam, mert az újságokban megjelent hirdetmény — eléggé helytelenül! — egy szóval sem emlékezett meg az albumról és arról, hogy csak harminc bélyegen nincs számozás.

De most már mindent tudok. Ezek után nyugodtan megveszem a fiamnak a természetrajzi bélyegsorozatot.

(m. gy.)

Az ajándékgyárban

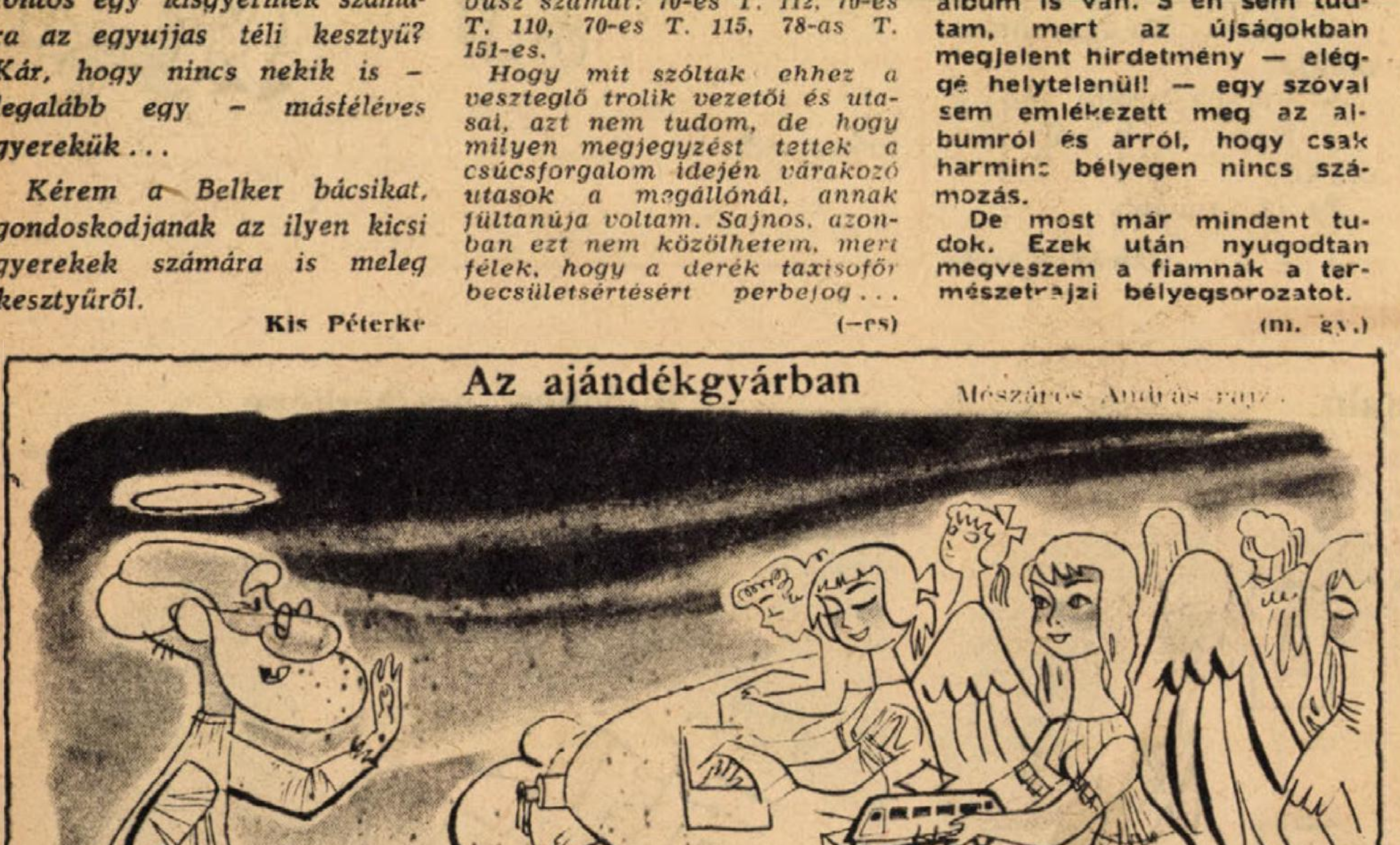

Mészáros András rajz.

– Péter bácsi, ez a villanyvonat nem működik!
– Nem baj! lányom, legfeljebb karácsony után visszahozzák!

Eurydike

A minap szem- és fültanúja voltam annak, amint két nyolc év körüli gyerek egy csokoládészelet nevét silabizálta:

– E.. u.. ry.. dike...

– Az micsoda, az az Eu... dirike? – kérdezte megilletődötten az egyik srác.

– Nem jól mondod, te! Eridiku, vagy mi a fene. Legközelebb vegyél Mitugrászt. Az is jó és könnyű kimondani. Vagy leküldöm a bátyámat, az már gimnazista... Hát te mit vettél?

– Ezt az ezüst csomagolásút – mondta óvatosan a másik.

– De mi a neve?

– Pikuue. Jó csoki ez a Pikuue. Ha te ideadod felét a csokidnak, én is megfelezem veled a Pikuuet.

– Hála isten – állapítottam meg magamban –, az édességipar illetékesei, azok, akik nevet adtak az újszülött csokoládénak, egyre műveltebbek lesznek. Régen volt Diósgyőr, Inota, most van Eurydike és Pique. Na meg Piccadilly.

Szegény gyerekek, akik még nem jártasak a mitológiában, az irodalomban vagy a kártyajátékban, most kínlódhatnak, amíg ki tudják ejteni ezeket az általuk titokzatosnak tartott szavakat. És minden tiszteletem a szülőké, akiknek meg kell magyarázniok, ki az az Eurydike, mi az, hogy Pique és hol van a Piccadilly. (Legalább lábjegyzeteket is mellékelnének a csokoládészeletekhez.)

Ezekután nem fogok csodálkozni azon sem, ha egyszer majd azt hallom az édességboltban:

– Bácsi kérem, kérek egy Popocatepetl-csokit és egy Nabukodonozor-szeletet...

(m)

Hizlalási szerződés egy kis akadállyal

A Tanácsházán láttam egy falragaszt, amelyen hizlalási szerződés kötésére biztattak. Jó, kössünk, – döntöttem el magamban a kérdést, és november 11-én bementem a székesfehérvári Állatforgalmi Vállalat József utcai irodájába azzal a céllal, hogy négy darab sertésre megkötöm a hizlalási szerződést. Az irodában felírták a nevemet és címemet és megígérték, hogy egy héten belül kijönnek hozzám a szerződés megkötésére.

Elmúlt az egyik hét, elmúlt a másik is, de csak nem jöttek. No, ha nem jönnek, majd megyek én, – biztattam magamat és megint bekutyagoltam az Állatforgalmihoz. Ott megint felírták a nevet és a címet, megint megígérték, hogy kijönnek és én megint vártam. Mikor ezeket a sorokat írom, december 9-e van és a szerződés még mindig „egyoldalú". Én ugyanis megkötném, de ők nem jönnek...

Ujfalusi Andrásné
Börgönd

TORZKÉP AMERIKÁRÓL

A Fehér Ház egyik távol-keleti szakértője, Arthur Goodfriend panaszkodott, hogy a fiatal ázsiaiak azt hiszik, Amerikát gengszterek népesítik be. Erre következtetnek az amerikai filmekből és könyvekből. Majd a következő figyelemre méltó kijelentést tette Mr. Goodfriend:

— A kommunisták keze lehet abban, hogy a legrosszabb filmeket és könyveket küldjük Ázsiába.

Valóban fölháborító, hogy a kommunisták már évtizedek óta micsoda filmekre kényszerítik Hollywoodot, s milyen silány detektívregényeket iratnak az írókkal! Véleményünk szerint az Amerikát oly rossz színbe hozó Dulles is afféle kommunista porhintés!

Szeszélyes éjszaka

Ha csendes éjjel jársz az utcán,
egy látványtól hiába futsz ám,
elér az itt, elér az ott,
mert száz helyen is láthatod,
hogy egy méláző polgártársad,
mint akit minden érzés áthat,
ott áll a falnál vagy egy oszlop mellett
s felelget.
De kinek?
Senkinek,
vagyis hát láthatóan önmagának.
Szívéből egyik percben jókedv támad,
a másik percben bánat.
S bár mindez csak bölcselkedés, –
de elindulni neki oly nehéz!
Előtte néhány rövid lépés,
mögötte számos hosszúlépés!
Fal mellett állni! — ez az elve,
merthogy jócskán be van szeszelve.
E tünet bármily bús vagy komikus,
de mindenképpen tipikus,
s így azt ajánlom, addig ne feküdj le,
míg őket sorban nem veszed szemügyre.

Itt ennek, lám, a feje fő,
elhagyta épp a csalfa nő,
amaz pedig azért perel,
mert őt — nem hagyta el!

Ez meg a pénzét találja kevésnek,
s mert nem győzik meg semmiféle érvek,
tehát ha jő az est,
már egy cseppet sem rest,
az italboltban ül megest.
Most már szikrányit sincs leverve,
benézett néhány féldeci kevertre,
majd barackot iszik, nem vizet,
aztán — mert nincsen pénze! — hát fizet,
fizet, fizet.

E társaság, ha jő a hajnal,
kiimbolyog az ajtón üggyel-bajjal,
az egyik a sarokra ül le
— a fejnek jó az, hogy ha lentről hül le —
a másik úgy jön, mintha repülne,
s egy kar vagy láb, hátához érve,
készteti gyorsabb repülésre,
s ő meg van sértve.

Szeszélyes pesti éjjel! Semmi
nem oly sivár, mint rajtad végigmenni!
Itt láthatók a mámorok
és itt van az a nagy torok,
mely szüntelenül szesz után morog,
míg roggyant lába tántorog,
de nyelve nem forog,
s ha nézed, csak a gyomrod háborog.

Lovászy Márton

Akinek semmi sem elég

Toncz Tibor rajza

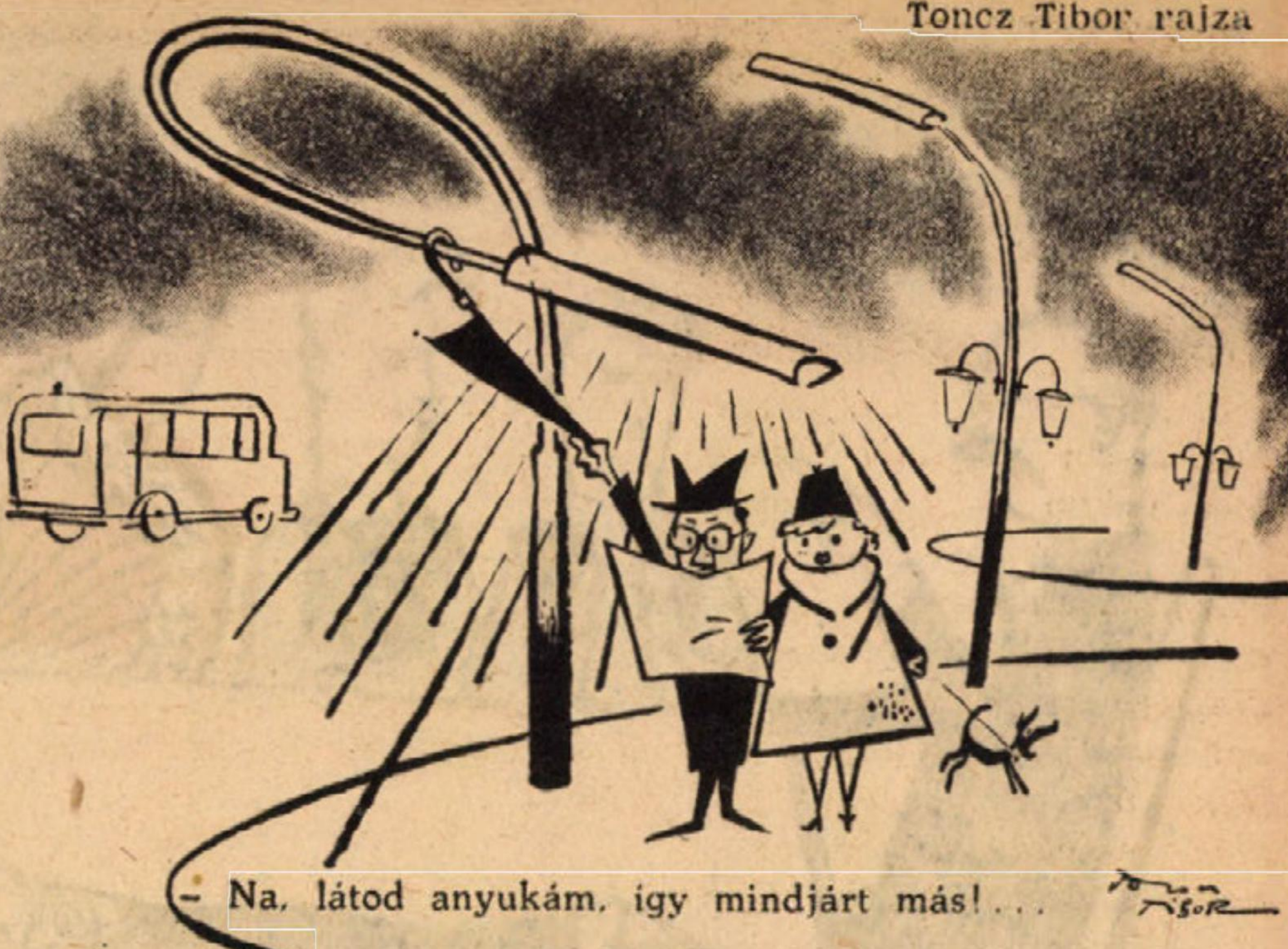

– Na, látod anyukám, így mindjárt más!...

Ünnep előtti fürdés

Pusztai Pál rajza

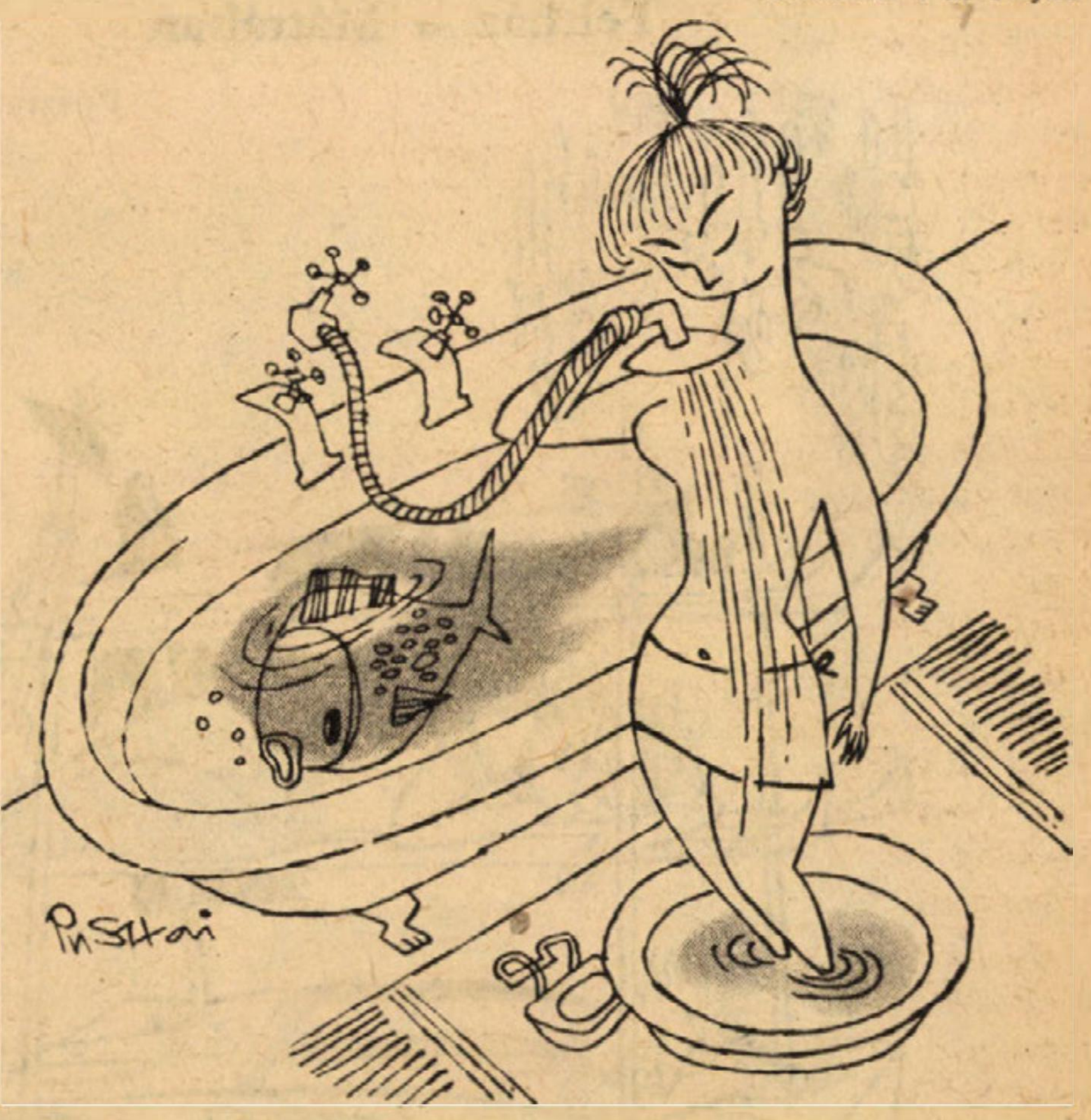

Premier-dömping

Sándor Károly rajza

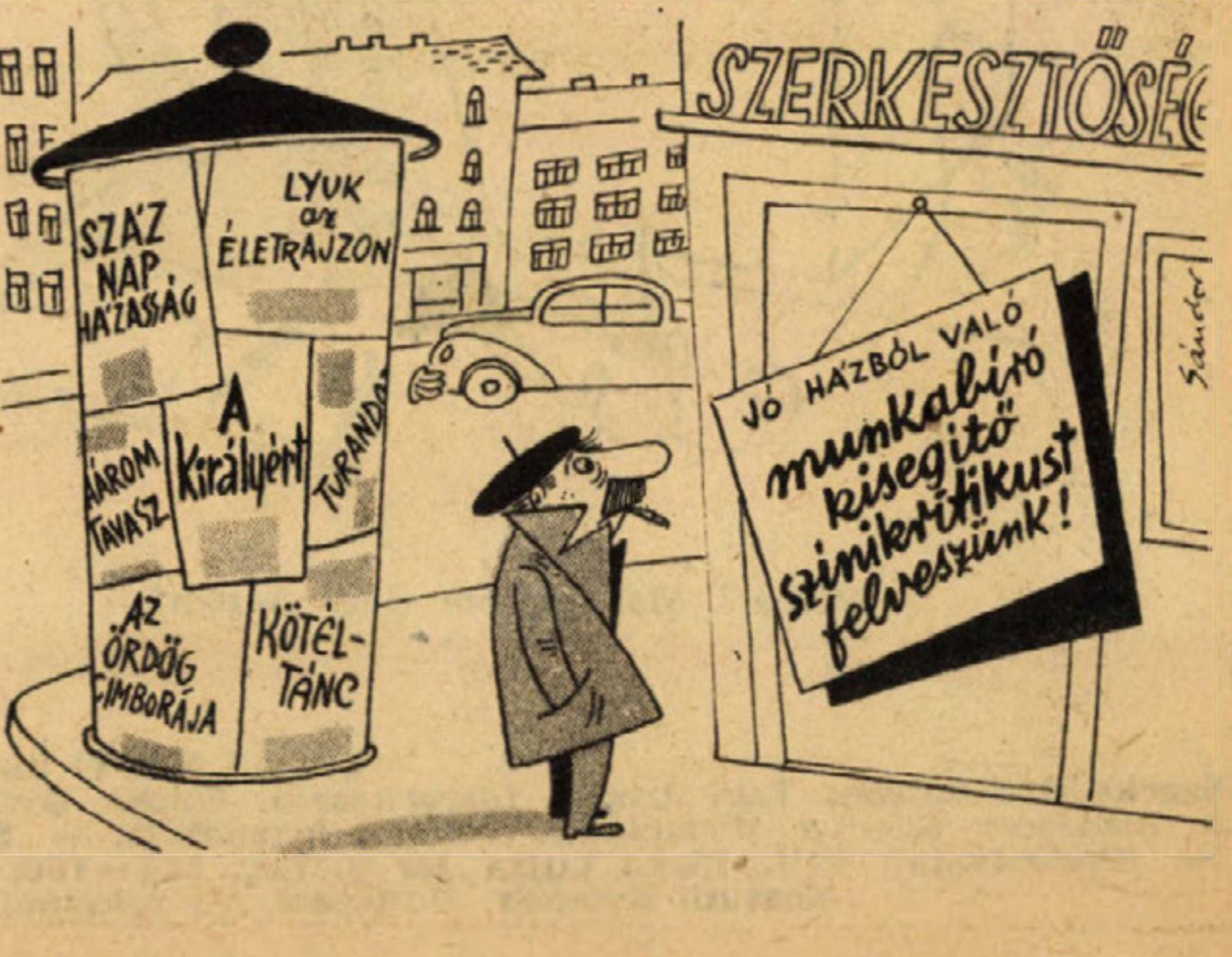

Népi táncosok konferenciáján

Szűr-Szabó József rajza

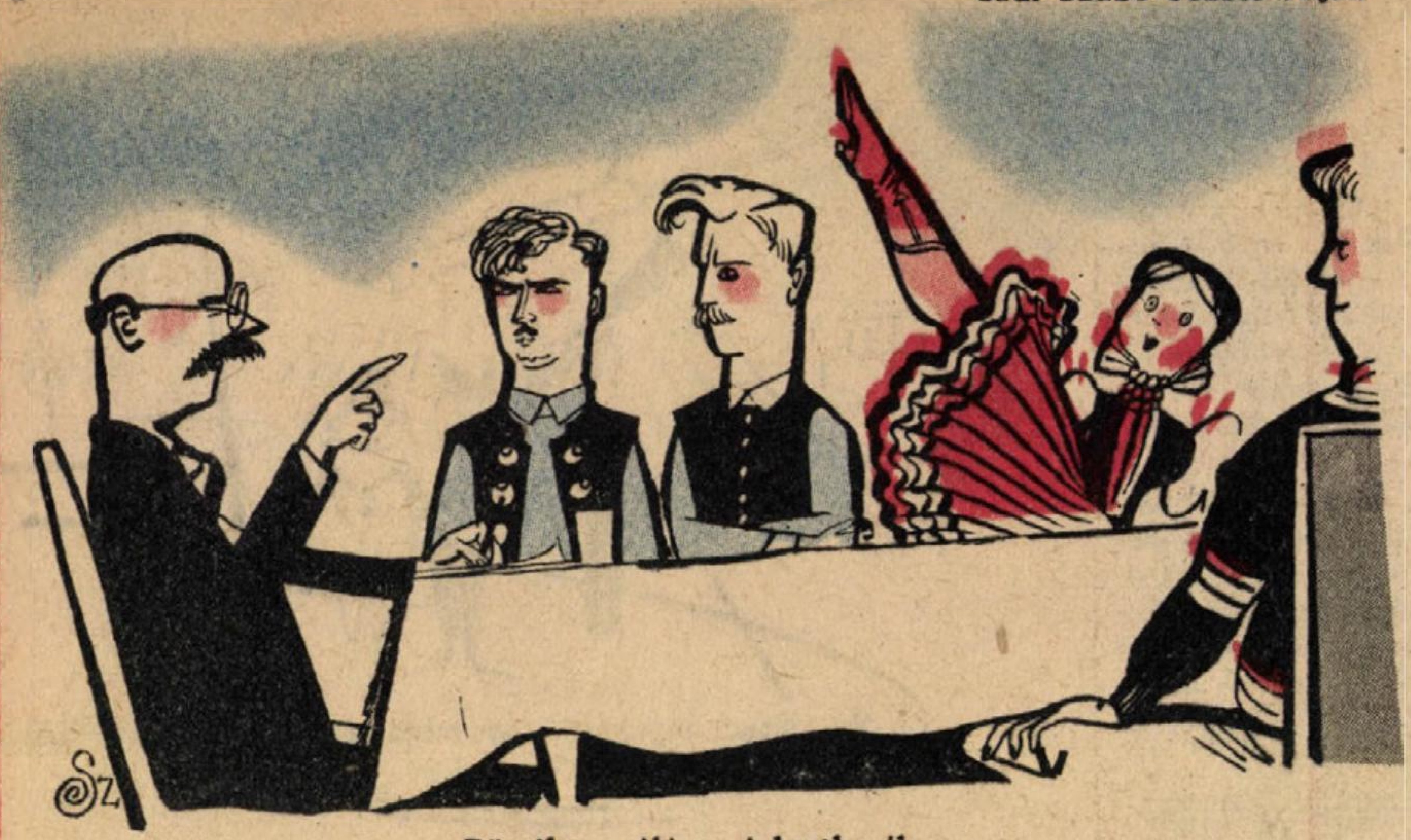

Bözsike szólásra jelentkezik

Teltház a Mátrában

Pusztai Pál rajza

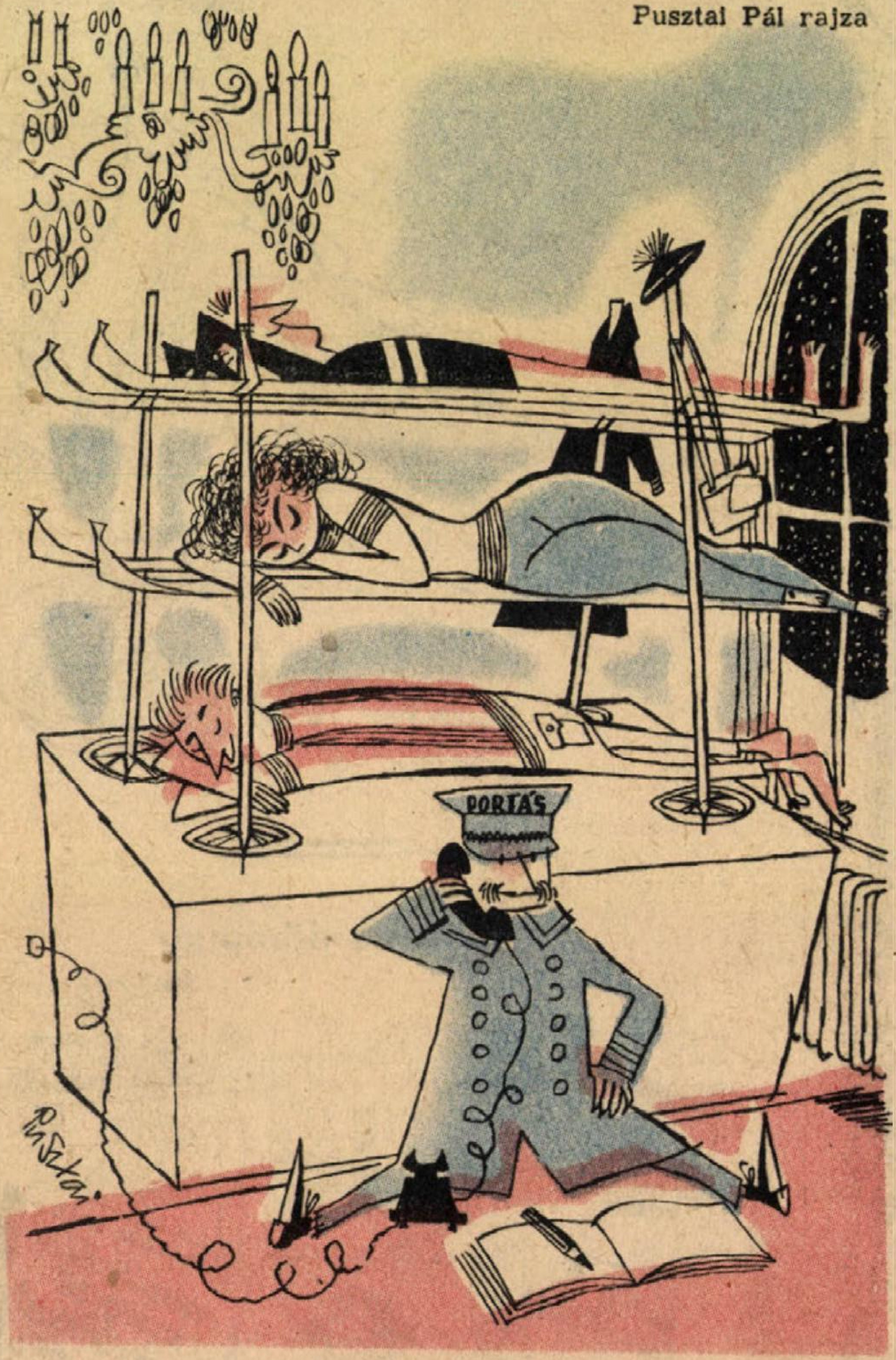

– Szobát? Már pultom sincs kérem!

Minek fáradjon?

Sándor Károly rajza

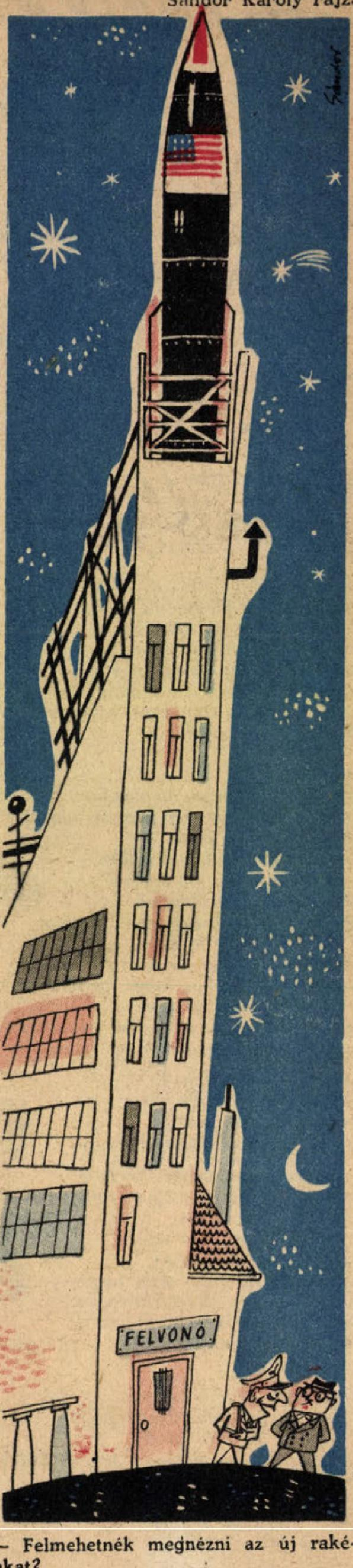

– Felmehetnék megnézni az új rakétánkat?

– Tessék várni egy kicsit, úgyis leesik . . .

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. —
Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.